
3 1761 07568891 1

Lyse og mørke Billeder.

En Fortælling

af

Elisabeth Martens.

Kjøbenhavn.

C. A. Reitzels Forlag.

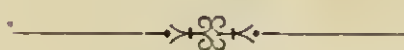
Thieles Bogtrykkeri.

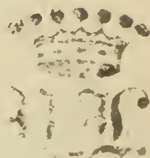
Lyse og mørke Billeder.

En Fortælling

af

Elisabeth Martens.



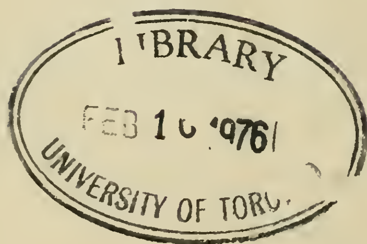


Kjøbenhavn.

C. A. Reitzels Forlag.

Thieles Bogtrykkeri.

1887.


LIBRARY
FEB 10 1976
UNIVERSITY OF TORO

I.

Dagligstuen var rummelig og udstyret med gode, solide Møbler, der indtoge tilbagetrukne Pladser langs Væggene, saa at man kunde bevæge sig frit om i Værelset, uden at risikere idelige Sammenstød med fremskudte Stole eller opstillede Dekorations Gjenstande.

Vi befinde os i Begyndelsen af dette Aarhundrede og dengang forsmaaede man at give sin Velstand og sin Smag tilkjende ved Opstilling af den brogede Luxus, som nu opfylder mange Hjem. Forfinelsen havde dengang en anden Form, det solide, det virkelig gedigne blev foretrukket af dem, der havde Raad til at indrette sig efter Smag og Mode, — og det havde Major Sasser haft, da han i de ældre Aar giftede sig og etablerede sin Husstand i sin egen Gaard.

Det er i hans Dagligstue vi befinde os og som allerede er sagt, den var rummelig og velmobleret. Hygge og Tryghed ligesom strømmede ud fra den store Hjørnesofa og de rolige Siddepladser, Lunhed fra de tykke Tæpper og de tunge Gardiner og det første Indtryk var: her er godt at være; men ser man sig om, standser Blikket ved en ældre Dame i en stor Lænestol og man bemærker, at Svaghed og Sygdom har blegnet

hendes Kinder og at hun, selv i disse fredlyste Omgivelser, ser træt og utilfreds ud. Ingen Slaa, ingen Nøgle, om den end er af Guld, formaar at holde Sygdom og Mismod ude, det har Fru Saffer faaet at bekjende og omendskjønt hun ved Lægehjælp er kommen saa vidt, at hun har overstaaet den egentlige Sygdom og nu kunde nyde sin Rekonvalescents, syntes hun dog uimodtagelig for dennes velgjørende Ro.

Idet Døren gaar op og den trivelige, velsoignerede Major træder ind, gjengjælder hun næppe hans Hilsen, men spørger med et spændt Udtryk i Øjnene: „Naa, Saffer, — har Du været heldigere i Dag?"

„Nej, kjære Lene," — svarer han undskyldende. — „Jeg har været, — jeg tror, — paa ti forskjellige Steder og forespurgt paa Kryds og Tværs, men ingen Mennesker ved det allermindste om de tre Parcer — eller hvad Du kalder dem."

„Tre Parcer!" — gjentog Fruen misfornøjet, „Du skal spørge om en Kandelaber til sex Lys, hvis Fodstykke er dannet af tre kvindelige Figurer, Parcerne Klotho, Lakesis og Atropos med deres Symboler. Men det har jeg jo forklaret Dig mangfoldige Gange og lige meget hjælper det. Det var ogsaa tungt, at jeg netop skulde være syg den Dag da Baronessens Auktion var," — vedblev hun efter et Øjebliks Tavshed, — „thi hvor meget jeg end havde paalagt Dig at kjøbe disse to Kandelabre, saa passede Du jo dog ikke Tiden, men kom bag efter, saa Du kun fik den ene og havde ikke det Omløb i Hovedet strax at efterspore, hvem der havde kjøbt den anden."

„Det har Du saa tidt bebrejdet mig," — afbrød

Majoren hendes bitre Udfald, — „at jeg ikke mere vil høre det, lige saa lidt, som jeg vil gjøre mig til Nar ved at rende omkring og spørge om den gamle Tingest. Vil Du have et Par Kandelabre, saa smukke og kostbare, som Du vil, saa skal jeg skaffe dem, og vil Du have lavet en efter den Du har, saa bestil den og jeg skal villig betale den."

„Ja betale! dermed troer Du, alting er godt," — brød Fruen heftigt ud, — „men bilder Du Dig virkelig ind, at jeg nogetsteds kunde faa fabrikeret en Pendant til det gammeldags Kunstværk, som den Kandelaber er, der i flere Slægtled er gaaet, som et Arvestykke igjennem den adelige Rosensteinske Familie. Men alle den Slags Ting er Dig fremmed, lige saa lidt, som Du kan forstaa, at disse omtvistede Gjenstande ere ligesom indvævede i alle mine Ungdoms Erindringer. Alle Fester, glade saa vel som sørgelige, ere blevne belyste af Straaleglansen fra disse Kandelabre; de have seet Brudevielser, Barnedaab og Bisættelser. Jeg glemmer aldrig," — vedblev hun livligere, „Baron Rosensteins glimrende Jordefærd, i Gravens mørke Hvælving spredte de Lys og Trøst; ogsaa ved salig Baronessens Bisættelse udgik opløftende Højtidelighed fra dem og jeg havde glædet mig til, at mine kjæres Fester herefter skulde have haft denne Forherligelse, — men dette Haab, som saa mange andre, er bristet, fordi man lever uden Forstaaelse, uden — — —"

Sætningen blev ikke afsluttet, thi der kom Graad i Vejen og i det samme traadte en ganske ung Pige ind, som med kjærligt Blik opfattede det uheldige i Situationen og hurtigt nærmede sig sin Moder. „Du

sidder daarligt — lad mig lægge Puden til Rette," — sagde hun venligt, idet hun beroligende klappede Moderen paa Skulderen, — „Du er saa angreben, — hvad er der i Vejen?"

„Det der altid er i Vejen," faldt Majoren ind, „at jeg ikke kan skaffe den Tingest, Du ved nok."

„Naa, Kandelabren," — svarede Hilda, „den skulde søde Moder slet ikke tænke paa, førend Du bliver rigtig rask, saa skal vi to gaa ud sammen, saa finde vi den maaske, eller ogsaa leve vi den foruden, ikke sandt?" — og hun nikkede til Moderen og rakte Faderen Haanden, for ligesom at give begge Medhold og faa bragt Fred og Ligevægt i Sindene, saaledes, som hun ofte havde gjort, naar der af denne, hende ubegribelige Grund var kommen Disharmoni og Misfornøjelse i det ellers rolige Samliv.

Hilda begreb ikke, at hendes Moder kunde tillægge Besiddelsen af disse adelige Efterladenskaber saa stor Betydning og hun vidste dog nogen Besked om Moderens Forhold til den Rosensteinske Familie; vi betvivle, at vore Læsere bedre ville kunne forstaa denne Veneration eller Hengivenhed og vi anse det derfor rigtigst at give en kort Fremstilling af Fru Majorinde Saffers Ungdomshistorie, for igjennem den at give Kundskab om denne Dames Karakter og Anskuelser. Hun var født v. Röhse, af en tysk Familie, som under mangfoldige af Livets Omskiftelser havde beholdt det lille von foran deres Navn og forsikrede, at de havde Ret til at føre det, men manglede Evne til at efterspore dette Adelskabs Oprindelse. En Kjendsgjerning var det, at Majorindens Forældre havde hørt

til den fattige Adelstand, og, at hun allerede i sin første Ungdom maatte tage en Plads, som Kammerjomfru hos en Baronesse Rosenstein, der ligeledes nedstammede fra den tydske Adel, som i sin Tid saa rigeligt oversvømmede Danmark og Hertugdømmerne.

Saa længe Baron Rosenstein levede, var Frøken v. Röhses Stilling tilbagetrukken og underordnet, men da Baronessen blev Enke og forlagde sin Bolig fra Plöen til Kjøbenhavn, fik hun efterhaanden større Raaderum. Hun var praktisk, forstod at indrette den mindre Bolig og de mindre Indtægter saaledes, at Baronessen ikke følte de forandrede Forhold alt for meget, og med Dygtighed vidste hun at udfylde Savnet af det afskedigede Tjenerskab, saa at der dog var udbredt Komfort og Hygge over det daglige Liv og Elegance over de faa Fêter, som Baronessen gav, efter at være kommen ud over Sørgeaaret.

Disse Egenskaber og denne Dygtighed gav hende Overvægt, saa hun uformærket rykkede op og blev en Selskabsdame, der hævdede og fik en behagelig, temmelig uafhængig Stilling og var der Tider, da hun skubbedes lidt til Side af Baronessens eneste Søn eller andre fornemme gamle Venner, da bar hun det tilsyneladende roligt og trøstede sig med til sine Bekjendte at kalde disse Gjæster ved Fornavne og omtale sig selv som indtagende en Datters Plads og udøvende en saadans Pligter.

I Virkeligheden havde hun ogsaa et godt og hensynsfuldt Herskab; den gamle, ensomme Baronesse var utrættelig til at unde hende Adspredelser og Fornøjelser og da hun var saa heldig at have flere Slægt=

ninge paa mødrene Side, i Kjøbenhavn, saa fik hun efterhaanden en Kreds, hvor hun var velset.

At den var alt andet end adelig, var hende i Begyndelsen saare ukjært, men den velhavende Borgerstand førte dengang en flot og solid Selskabelighed, som ikke var til at vrage og det gjorde Frøken v. Röhse heller ikke; hun bestræbte sig tvertimod, ved Forekommenhed og Livlighed at vise, hvor velopdragen og ligefrem hun var, — hun vilde ikke paalægge de gode Mennesker nogen trykkende Gêne.

Hendes Bestræbelser lykkedes saa fuldkomment, at hun fandt og vandt sin nuværende Ægtefælle i disse Omgivelser, dog sluttedes denne Forbindelse ikke uden Paavirkning af de ydre Forhold. Saffer var nemlig, da han optraadte, som Tilbeder, ikke Major, men Hørkræmmer i en udmærket god Forretning; men en saadan Stilling var det umuligt, at Frøken v. Röhse kunde dele med ham. Hun unddrog sig, hun afviste og hun talte til sine Venner om det ubegribelige i, at en saa intelligent Mand, (— det han ingenlunde var —), kunde nedlade sig til den Virksomhed. Hendes gamle, ukjendte Forfædre rykkede frem, de stode, som Afvisere paa den mulige fælles Vandring ad Ægteskabets Sti og samtidig hermed antydede hun, at hans Pligter, som Officer i Borgervæbningen maatte kunde fordre, at han ofrede Fædrelandet sin fulde Dygtighed og Flid.

Tiden gik og den skikkelige, godmodige Saffer fik andre Tanker; Hørren og Sildene forekom ham at lugte værre end tidligere, Livet imellem Kammeraterne og paa Fælleden forekom ham friere og lettere end i Lageret og ved Bogerne, han gjorde sin Status

op og den befandtes at være god. En betydelig Sum vilde han kunne faa, hvis han afstod Forretningen til en anden og hun — Frøkenen talte jo altid om, hvor dejligt det var at rejse; det var Frihed, det var Nydelse; — hvorfor skulde han ikke unde sig det, han havde jo ingen at staa til Ansvar for og han havde arbejdet i mere end tredive Aar. Han var nu fem og fyrretyve, hvorfor skulde han ikke gjøre sig Livet saa behageligt, som muligt? — og efter at være kommen saa vidt i Betragtningerne, varede det ikke længe, førend han gjorde Skridt for at slippe ud af Hørkræmmer Forretningen, hvilket faldt let, thi den var god nok, men at slippe ind i Hymens Lænker var ulige sværere. Frøken v. Röhse gav ham ikke Lejlighed til noget bestemt Frieri, hun holdt det jævnt gaaende, indtil hun fik ordnet Forholdene saaledes, som hun ønskede det. Hun vilde have en Rangsperson, — det havde altid staaet paa hendes Livsprogram fra hun var Barn af, — og mindre, end en Officer kunde ikke gjøre det, naar hun skulde afgive sit „von“.

Ikke direkte, men ad Omveje naaede disse hendes Anskuelser til Saffers Øre og han rystede betænkeligt paa Hovedet og var lige ved at opgive Frøkenen med samt hendes Fordringer, men saa kom en Undsætning. Baronesse Rosenstein mistede en Søster, som havde været Klosterdame i Preetz og hos hvem en fjærn Slægtning hidtil havde haft Hjem og Forsørgelse; denne stod hjælpeløs ved Tantens Død og søgte nu til Baronessen med Bøn om, at maatte finde Optagelse hos hende. Denne Anmodning foranledigede en Raadslagning imellem Baronessen og Frøken v. Röhse,

hvorved den sidste mærkede, at hendes Stilling ikke var aldeles urykkelig og mindedes tillige, ved Baronessens Ytringer, om at denne var en gammel Dame, som rimeligvis kun i et kortere Tidsrum kunde yde Beskyttelse.

Foreløbig skete der ingen Forandring i Frøkenens Stilling, men da den nævnte Slægtning kom og blev optaget i Baronessens Hjem, dannedes der uvilkaarligt et Mellemled, hvorved Frøken v. Röhse blev fjærnet fra Baronessen og oftere følte sig delvis overflødig. Det nagede hende og hver en nok saa ringe Tilsidesættelse kaldte Sammenligninger til Live, hvilke altid bleve til Fordel for Hr. Saffer. Følgen blev, at hun ikke mer undgik at træffe sammen med ham, lod sig ikke afhente af Baronessens Tjener, for at han kunde faa Lejlighed til at følge hende hjem, og under disse uforstyrrede Vandringer talte hun saa fornuftigt om Livets Pligter og Hjemmets Hygge, at Saffer ved sin Hjemkomst fandt sin Pebersvende Lejlighed tom og aldeles utaalelig.

Endelig, en sildig Aftenstund blev disse Følelser saa overvældende, at han forfattede et Frierbrev, saa beskedent og alvorligt, at det kunde være Model for mange i lignende Stilling, og i Spænding afventede han Svaret. Det kom ikke strax, ej heller var Samtykket ubetinget; ukjendte, fjærnt-boende Frænder bleve nævnede, som mulige Forhindringer; det var det lille, ubeviselige „von“ som mødte med Fordomme, — de, hun ikke selv delte, men dog respekterede, hun turde ikke meddele disse Slægtninge, at hun vilde indgaa en saadan Forbindelse og hun stillede det Spørgsmaal til

ham, om det ikke var muligt, at han kunde avancere i sin militaire Charge? — Hun bad ham tænke derover og virke dem begge til Gavn og Glæde. Ordet Lykke blev ikke nævnet og den blev heller ikke opnaaet, da en Kaptains Udnævnelse ryddede de opstillede Hindringer af Vejen og deres Ægteskab blev sluttet, men det bragte dog dem begge en jævn, fornøjelig Tilværelse, i hvilken de sammen nøde de mange Glæder, som rigelige, sorgfri Kaar og et smukt og hyggeligt Hjem kan yde.

I det første Aar af deres Ægteskab rejste de en Del og det vexlende Rejseliv gav dem baade Fornøjelse og Underholdning, men det gav tillige Fruen en betydelig Overvægt, hendes Sprogkundskab, hendes større Dannelse gav Anledning til Protektion og Belæring, der undertiden var trykkende nok for den tidligere selvraadige Horkræmmer, saa han var godt fornøjet, da de atter kom til Ro i Hjemmets vante Forhold, hvor Aaget, om det end aldrig borttoges, dog føltes mindre. En lille Piges Fødsel var en alvorlig Begivenhed for Fru Saffer, men da hun var kommen ud over den, bragte Barnets Væxt og Udvikling forøget Glæde ind i det daglige Liv, endskjønt paa højst forskjellig Maade. Faderen elskede dette Barn, uden Fordringer og uden Kritik, han sørgede for dets Velvære, dets Glæde og havde ingen større Fryd, end at høre det juble og se det blomstre. Med Fru Saffer var det anderledes, hun vilde gjærne, at hendes Datter skulde naa, hvad hendes ærgjærrige Drømme havde vist hende, som Livets Maal. Hun søgte i Barnets bløde Træk efter en Lighed, der skulde vidne om hendes noble Op=

rindelse og hun havde aldrig Hvile i sin Moderkjærlighed. Hun iagttog, hun rettede; thi efter at hun, i en Aarrække havde nydt Behagelighederne ved sin selvstændige Stilling og de rigelige Forhold, begyndte den gamle Orm, Fornemheden at komme til fornyet Virksomhed og da det var igjennem Datteren at hun øjnede en Mulighed for at naa den, blev hendes Opdragelse og hendes Undervisning stadig indrettet efter denne Forhaabning. Ligeledes vedligeholdt hun vedvarende Forbindelsen med den gamle Baronesse Rosenstein. Det var den tynde Ariadnetraad, der muligvis kunde lede Hildegard op til det højeste Samfundslag — ja til selve Hoffet, — drømte hun undertiden, — og indskjærpede i den Anledning denne saa mange Høfligheds- og Anstandsregler, at de bleve hendes Barndoms Skræk og Plage.

Beskyttet af en god, sund Natur og vejledet af Hjærtets Finfølelse, udviklede dette Barn sig, — trods disse modsatte Omgivelser, — til et fint, yndefuldt Væsen, som havde arvet det bedste af Forældrenes Ydre og Indre. En god, systematisk Undervisning og Samlivet med andre, unge Piger, gav hende efterhaanden en elskværdig Frihed i Tale og Opførsel, uden dog at berøve hende det ejendommelige og indtagende, der laa i hendes Blik og Stemme.

Faderen var henrykt, næsten forelsket i sin lille Skat, — som han kaldte hende og Moderen iagttog hende med stille Forventning og efterhaanden antoge hendes Forhaabninger bestemte Skikkelser. Herregaarde, Hofballer og alle Haande Festligheder opfyldte hendes Tanker; det havde altid været hendes Lidenskab at

overvære og deltage i Fester, men med Undtagelse af Hildas Daab og Konfirmation havde hun hidindtil ikke haft Anledning til at fejre saadanne i sit eget Hjem, men nu imødesaa hun Forlovelse og Bryllup. Partiet maatte være fornemt og rigt og Festen i Forhold dertil; hun udkastede Programmet, hun ordnede hele Arrangementet, men herved var det, at de før nævnte Kandelabre forekom hende uundværlige. De havde belyst alle de rosensteinske Familie-Højtider, de maatte ikke savnes ved hendes.

Vi have seet hvilket Puds, Skæbnen spillede hende, at hun netop var syg, da Baronessens Dødsbo blev bortsolgt ved Auktion og at hendes Mand forsømte Tiden, saa han kun kom i Besiddelse af den ene og bestandig forgjæves havde søgt at opspørge den anden. Under hendes Svagheds Tilstand blev det næsten en fix Ide, der plagede, ikke alene hende selv, men hendes Mand og Datter.

Næppe havde hun gjenvunden de fornødne Kræfter, førend hun i Følge med Hilda iværksatte sin Opdagelsesrejse. I længere Tid var denne Søgen bestandig forgjæves, overalt afvisende, benægtende Svar, og der syntes næsten ikke at være flere Steder, hvor man med nogenlunde Rimelighed kunde forespørge sig; — da, endelig opdagede hendes spejdende Blik, i et Kjældervindue, Fodstykket med de tre kvindelige Figurer, og i næste Øjeblik var hun nede hos Marskandiseren. Ved hendes Indtræden var der ingen til Stede saa at hun fik Tid til at overbevise sig om Rigtigheden af sit Fund, men snart kom en ung Mand til Syne fra det indre Værelse. Han syntes overrasket ved at se

disse elegante Damer og uden at spørge, hilste han med et dybt Buk. Fru Saffer pegede med indre Bevægelse paa Fodstykket af Kandelabren og bad ham at sætte den sammen, men da han bar sig kejtet ad dermed, tog hun selv Armene og Lysepiberne og forstod hurtigt at føje de velbekjendte Dele sammen, og idet hun triumferende betragtede den, spurgte hun, hvad den skulde koste. Den unge Mand betænkte sig lidt og svarede dernæst usikkert: „Jeg tror, den staar i 50 Daler."

„Det er umuligt!" — brød Fru Saffer hurtigt ud, — „en Trediedel, — en Fjerdedel vil jeg byde Dem, — mere vil ingen give Dem for det gamle, umage Exemplar."

Hilda saa forbavset paa sin Moder, hun havde troet, at denne uden Indvending havde betalt, hvad der forlangtes og dertil var hendes Tone saa afvisende, næsten fornærmelig, at hun udbrød sagte: „Mama dog!" — men fik et strængt Blik til Svar, ledsaget af den Ytring, at hun nok vidste, med hvem hun havde at gjøre. „Ser Du da ikke Barn," — sagde hun paa Fransk, — „at han er en Jøde, — den Slags Folk vil altid trække os op, men lader sig nøje med mindre, end det halve, naar man forstaar at behandle dem."

Uvilkaarligt saa Hilda paa den unge Mand og troede at bemærke Vrede i hans Øjnes Udtryk; hun lagde sin Haand paa sin Moders Arm og hviskede: „Søde Mama, Du krænker ham, — han forstaar Dig maaske."

„Nej, saamænd gjør han ikke," — svarede Fruen,

— „vore Marskandisere ere ikke saa dannede. Naa, skal jeg saa have den for de 16 Rbdlr.?" — henvendte hun sig atter til den formentlige Marskandiser.

„Nej, Frue!" — svarede han paa Fransk, — „jeg kan slet ikke sælge den, da der ingen Pris er noteret paa den og da det ikke er min Forretning."

„Hvorfor er De da her?" — spurgte Fruen stødt.

„Fordi" — svarede han efter en kort Tøven, — „fordi jeg har lovet Hr. Meier," — han viste paa Navnet over Døren, — „at tage imod og expedere de Kunder, som jeg kan betjene; men De Frue, maa vente, indtil han selv, om to Dage, atter er her i Udsalget." Og med en Bøjning, som til Afsked, vilde han trække sig tilbage, da Fruen heftigt udbrød: „De tør altsaa ikke sælge mig den Kandelaber, — jeg er Majorinde Saffer, Store Kongensgade Nr. 20, De kan være ganske rolig, — De løber ingen Risiko og jeg kommer nok overens om Prisen med Deres Principal."

„Det betvivler jeg ikke," — lød hans høflige, men bestemte Svar, — „men jeg afhænder ikke denne Kandelaber."

„I Sandhed! yderst forsigtig," — brød Fruen ud, „men da jeg kan træffe Hr. Meier, — som De sagde, om to Dage, vil jeg ikke spilde flere Ord paa Dem" — vilde hun have sagt, men Hildas bedende Blik standsede hende, saa hun forandrede det til: „paa denne Sag," — og dermed steg hun hurtigt op af Trappen.

Hilda fulgte langsomt efter, hendes Finfølelse sagde hende, at Moderen havde saaret og krænket, og ubevidst

lagde denne Opfattelse et mildt Udtryk i det Blik, hun gav den unge Mand, da han beskedent hilste hende til Afsked. Han opfangede det, han troede at vide dets Ophav, ligesom han i hele den unge Dames Væsen og Person syntes at have seet Indbegrebet af Elskværdighed og Ynde. Han fulgte med Øjnene hendes lette, slanke Skikkelse, indtil hun forsvandt ad en Sidegade, da traadte han tilbage i Kjælderen, saa sig om, som om det var en Drøm, at der, i det mørke, lave Rum, havde Ungdom og Skjønhed ladet sig til Syne, og, at han her havde mødt Blikke fra et Par saa blide og klare Øjne, at det forekom ham, som om de kunde sprede Lys og Glæde over hver den, der levede under deres Synskreds. Saa forunderlig betagen var han bleven ved dette korte Møde og uden at tillade Fornuften nogen Indsigelse, tænkte han: „hende maa jeg gjense, — hende maa jeg lære at kjende; — men ikke her," — vedblev han — „ikke i disse Omgivelser, — de passe hverken for hende eller mig. Det er vel en Skæbnens Styrelse, at jeg skulde vise mig tjenstvillig imod Hr. Meier og derfor findes imellem alt dette Skrammel; — men det maa ikke gjentage sig; vi to maa bort her fra" — han henvendte sig til Kandelaberen, — „hun faar den ikke, den skal være mig en Relikvie, — hendes Blik, hendes Haand har hvilet paa Dig, — hvem ved, om ikke Du, med dine symbolske Parcer, kan blive min Ledetraad til hende og Lykken!"

Den rolige Fornuft finder disse Tanker og Drømme yderst fantastiske, men Albert Wernick var ogsaa en ung Mand med mere Fantasi end Fornuft. Som Sydlænder,

en født Ungarer, havde han alt fra sin Barndom levet i Forhaabninger, der kun havde liden Sandsynlighed for at kunne realiseres, men de Skuffelser, han havde oplevet, havde hverken nedslaaet hans Mod eller kuet hans bevægelige Sind. Med Pligtfølelse havde han fulgt sine Forældres Ønske om at bestemme sig til Handelsfaget, men han havde, samtidigt dermed, uddannet sig i flere Retninger og tilfredsstillet sin Trang til Læsning, hvilket havde næret hans levende Indbildningskraft.

Fra Pesth, hvor hans Forældre havde levet, var han, som ganske ung, kommen til Hamborg og Altona og havde der, ved Omgang med en danskfødt Familie, faaet Lyst til at komme til Kjøbenhavn, for muligvis at finde en Plads for sine Evner og Virkelyst, men var bleven skuffet. Alt var optaget, Kontorarbejde, som han nærmest søgte, fordrede bedre dansk, end han kunde præstere og i alle større Forretninger var Arbejdet og Expeditionen anderledes og besværligere, end han havde været vant til. Han besluttede sig da til at rejse til Bordeaux, hvor hans Moders Broder havde en Vinforretning, i hvilken han haabede at finde Beskæftigelse.

De mislykkede Forsøg i Kjøbenhavn havde lært ham at indlede Underhandlinger inden han personlig gav Møde og under denne ørkesløse Ventetid, indtil Svaret indløb, havde han tjenstvillig paataget sig at passe Hr. Meiers Forretning i nogle faa Dage, da denne var fraværende. Den passede ikke for ham og han ikke for den, det følte han levende lige over for Fru Saffer og hendes Datter og næppe en Time efter,

at de havde forladt ham, var Kandelaberen omhyggelig indpakket, de halvtredsfindstyve Rigsdaler lagt i Pengeskuffen og han selv paa Vejen til Hr. Meiers Bolig for at sige, at dennes Datter maatte gaa hen i Kjælderen, da han havde faaet noget at tage vare andetsteds.

Denne sidste Ytring var et Paaskud, da han udtalte den, men blev til Sandhed, saasnart han betraadte sit Værelse; thi der forefandt han det ventede Brev fra Bordeaux. Med mere end Beredvillighed imødekom Onklen hans Ønske, en ledig Plads i hans Forretning ventede ham og jo før han kunde overtage den, desto bedre. Tanten havde tilføjet nogle særdeles venlige Ord om, at hun, som ikke selv havde Sønner, vilde finde en Glæde i at betragte og behandle ham som en saadan. Ogsaa hendes Døtre sendte Hilsener og ventede med Glæde den unge Fætter, som de bade om, endelig at komme snart.

Alt dette var meget godt og fornøjeligt og vilde endnu den foregaaende Dag være bleven grebet som et stort Held, men efter hvad de sidste Timer havde bragt, var Albert Wernicks Glæde ikke mer saa udelt. Han maatte selvfølgelig modtage Tilbudet; thi kun fra en god Stilling kunde han tænke paa, nogen Sinde at nærme sig til hende, — men han vilde se hende endnu en Gang inden sin Afrejse og allerede den følgende Dag kunde han komme afsted; — det vidste han. I de Tider var Rejsemaaden besværlig og det var ikke ualmindeligt at man benyttede Sejlskibe. I Forventning om, at der skulde komme Besked fra Onklen, havde han allerede forhørt sig om Lejlighed med de Skibe, som laa ved Toldboden, og fundet en fransk Skipper,

der var villig til at tage ham med, saafremt han kunde gjøre sig færdig snart. Hans faa Ejendele, blandt hvilke Kandelaberen nu ogsaa hørte, kunde være ombord endnu samme Aften, — men han syntes, at han maatte have endnu et Blik af hende, — det vilde lyse Velsignelse og Held over hans Virken og Stræben. Han vidste jo hvor hun boede — Fru Saffer havde nævnet Stedet og uvilkaarlig vendte han sine Fjed derhen. Gjentagne Gange stirrede han forgjæves op imod hendes Vinduer, og han turde ikke standse der udenfor, men maatte gaa langsomt forbi. Saaledes gik Dagen og næste Morgen tidlig skulde han ombord. Mismodig ordnede han alt til Afrejsen, men begav sig til Fods igjennem Store Kongensgade. Allerede i Afstand saa han, at Vinduerne stode aabne i Majorens Lejlighed, — det var vel Tjenestefolkene som vare oppe, — og dristigere ved Tanken om, at Fruen endnu sov, blev han staaende paa Fortovet lige over for. Han aandede dybt, saa op og troede næsten, at det var et Blændværk, da han i samme Minut saa hende komme til Vinduet og række sig ud deraf, idet hun hævede Blikket imod den blaa Himmel.

Han traadte uvilkaarlig et Skridt frem og vilde ligesom drage hele den yndige Skikkelse ind i sin Erindring; saa fin, saa jomfruelig ren stod hun der og idet Morgensolen lagde sit Guld om hendes lyse Haar, var det for ham, som om en Glorie omgav hendes Hoved og Andagt og Tilbedelse fyldte hans Sjæl. Han følte Trang til at bøje Knæ for sin gode Engel, sin Helgen, han var jo Katholik; — men kun flygtigt, som et Syn, var hendes Fremtræden; thi da hendes

Blik fra oven, vendte sig mod Jorden, lagde hun Mærke til ham og trak sig tilbage; dog ikke førend hun havde gjengjældt hans ærbødige — lidt ejendommelige Hilsen. Den bredte blussende Rødme over hendes Kinder, — det var tydeligt, at hun havde gjenkjendt ham, — og Albert var lykkelig; mere turde han for Øjeblikket hverken ønske eller haabe, men med Gud og for hende vilde han stræbe og virke og ved Kjærlighedens Magt vinde Sejr.

Dette Haab og denne Fortrøstning var hans Følgesvend under den lange, kjedsommelige Rejse og vedblev at være det under hans ofte trættende Arbejde og vanskelige Forhold. Tantens moderlige Kjærlighed blev nemlig alt for moderlig, da hun vilde have ham til Svigerson og da den ældste af Døtrene delte dette Ønske, levede han i en dobbelt Ild imod hvilken Mindet om Hilda var hans Værn. Afstanden, der sløver og slukker saa mange Følelser, nærede og vedligeholdt tvært imod Alberts. For sit Sjæls Øje saa han stedse denne lyse, skjønne Skikkelse, saaledes som hun havde hilst ham til Afsked og hans illusoriske Fantasi viste ham saa mange Billeder, at han levede i disse og de vedligeholdt hans Forhaabninger. For muligvis at realisere disse, indrettede han sin Virksomhed saaledes, at en Rejse til Kjøbenhavn kunde blive nødvendig. Dette skete vel ikke snart, — hele tre Aar levede og virkede han i sin Onkels Forretning og gjorde sig der saa nødvendig, at denne foreslog ham at blive Kompagnon, men da han vidste, at et Ægteskab med Kusinen var indbefattet i dette Forslag, unddrog han sig, men forstod gradvis at lede Onklens

Tanke hen paa det ønskelige i, at have direkte Forbindelse med Kjøbenhavn og lod lejlighedsvis Ord falde om, at han var villig til at rejse der over for at ordne det fornødne.

Der gik atter Tid hen, inden Onklen gik ind derpaa og det faldt Albert svært at kue sin Længsel, men Tanten anede heldigvis ikke, at han havde skjulte Bevæggrunde. Hun antog snarere, at han søgte at erhverve sig en selvstændig Stilling inden han vilde anholde om hendes Datters Haand, saa hun paaskyndede hans Afrejse samtidig med, at hun omtalte hans Tilbagevenden, som en Selvfølge. Saa slog endelig hans Frigjørelsestime og han drog afsted til Maalet for sit Haab og sin Længsel.

En Tid lang var han lykkelig i Forudglæden, men jo nærmere han kom Danmark, veg Fortrøstningen og Frygten tog dens Plads. Han begreb ikke, at han hidtil havde stolet saa trygt paa at finde hende fri, — nu forekom han sig selv taabelig. Al denne Skjønhed og Elskværdighed var næppe forbleven upaaagtet og hvorfor skulde hun ikke have gjengjældt den Kjærlighed, hun rimeligvis havde indgydt? I mer end tre Aar havde han været fraværende, — hun maatte vel omtrent være tyve Aar, — en passende Alder til et Giftermaal, som hendes ubehagelige Moder nok havde vidst at iværksætte. Han vaandede sig formeligt under disse forfærdelige Sandsynligheder og betraadte Danmarks Grund, ikke som en ung Mand, der har besejret ydre Vanskeligheder og har Mod til at vinde den Kvinde han elsker, men som en slagen Mand der gyser tilbage for at staa ved Ruinerne af sin Lykke.

II.

Imens Albert Wernick kæmper med Haab og Frygt, maa vi vende tilbage til Fru og Frøken Saffer, som vi forlode ved Udgangen af Marskandiser Kjælderen. Nogle Øjeblikke gik de i Taushed, saa udbrød Fruen: — „En uforskammet Fyr!"

„Synes Du Moder?" — vovede Hilda at sige, — „han forstod jo hvad Du sagde om Jøder og Optrækkeri og følte sig fornærmet."

„Fornærmet!" — gjentog Fruen, „maa jeg nu være fri for saa fintfølende Bodsvende, at man skal veje sine Udtryk, — det behøves allermindst lige over for Folk af den Nation."

„Du vedbliver at tro, at han er Jøde," — sagde Hilda hurtigt, — „det er han slet ikke — det er jeg vis paa, — han er Sydlænder, morkhaaret og brunøjet, men han har aldeles ikke Jødens Særkjende."

„Jeg bryder mig aldeles ikke om hans og Jødens Særkjender," — brød Fruen heftigt af, — „men jeg forundrer mig over, at Du har iagttaget den Person saa nøje og endnu mer over, at Du vil indlade Dig paa et Forsvar, som er aldeles overflødigt, thi jeg vil aldrig mere have med ham at gjøre, men skal nok fortælle Principalen, naar jeg træffer ham, hvilken uhøflig Svend han har sat i sit Sted."

„Aa — er det værd?" — lød Hildas undselige Indvending.

„Jo, det er værd, — men nu tale vi ikke mer derom," — sluttede Fruen med en stræng Mine og andre Ting bleve Gjenstand for Samtalen; men Hildas

Tanker vendte oftere tilbage til dette Sammentræf med den smukke, unge Mand, hos hvem hun vidste, at de havde efterladt et ubehageligt Indtryk, det hun foresatte sig at ville udslette, naar hun atter kom i Butiken. Det var ikke alene hendes Hjærtensgodhed, som indgav hende dette Forsæt, — der havde været noget i hans Blik da det mødte hendes, — hans hele Ydre, hans Væsen havde berørt hende paa en sælsom Maade, hun synes, der laa Vemod deri og hun forestillede sig ham, som fremmed — kun dreven ind i denne simple Bod af tvingende Forhold. Han var sikkert i Besiddelse af Dannelse og havde nok haft Hjem og Opdragelse i langt større Omgivelser; — inden hun vidste af det var hun midt inde i Gisninger om hvor og hvordan hans tidligere Liv havde været, og ind i selve hendes Drømme den paafølgende Nat fortsattes disse Forestillinger.

Utilfreds med sig selv over al den Taabelighed, som hun kaldte det, stod hun næste Morgen usædvanlig tidligt op og gik til det aabne Vindue for at inddrikke Friskhed af den kjølende Morgenluft. Vi vide, at hun der overraskedes ved at gjense sine Tankers Gjenstand og vi kunne forstaa, at det var med Rødme og Forvirring, at hun gjengjældte hans bevægede Afskedshilsen. Hun trak sig vel hurtigt tilbage, men hun kunde ikke lade være, en stærkere Magt nødte hende til, saa snart han havde fjærnet sig, atter at gaa til Vinduet, bøje sig ud og se efter ham. Hun bemærkede da, at han havde en Taske i en Rem over Skulderen og en Kappe over Armen og hun formodede, at han skulde rejse bort, men forstod ikke, hvorfor denne Sandsynlighed

berørte hende ubehageligt, ligesom hun i det hele forekom sig selv ubegribelig. Hun talte intet til Moderen om denne Tildragelse, men længtes utaalmodigt efter at de atter skulde hen til Marskandiseren, og da Fru Sasser lod mærke, at hun helst vilde gaa derhen uden Ledsagelse, anvendte hun Overtalelse for at komme med og følte indre Bevægelse, da de stege ned i Kjælderen.

Den havde sit uforandrede Udseende, dog opdagede Fruen strax, at den efterspurgte Kandelaber ej havde sin Plads i Vinduet og da en ældre Mand kom til Stede, spurgte hun ivrigt efter den og blev mer end forbavset, da han svarede: „Den er solgt for et Par Dage siden."

Hun forsøgte at bevise ham Umuligheden deraf — hun havde selv, personligt gjort Aftale med en ung Mand, som havde været der for kun to Dage siden, at Kandelaberen skulde blive staaende for hendes Regning til Hr. Meier selv kom hjem.

„Naa — det har saa været Hr. Wernick, De har talt med," — lød Mandens Svar, — „men hans Principal er jeg ingenlunde, — nej langt fra; — men det gjør nu ikke videre til Sagen, — en Kjendsgjerning er det, at Tingesten er solgt, som Fruen ønskede at kjøbe. Ved min Hjemkomst," — vedblev han snakkesalig, — „laa der et Papir i Pengeskuffen, som indeholdt halvtredsindstyve Daler, og det var meget mere, end jeg nogen Sinde havde ventet at faa for den gammeldags Armstage."

„Ja, men" — afbrød Majorinden ham, — „hvem har kjøbt den? — sig mig det og jeg vil give Dem rigelig

Opgjæld, — det er mig af Vigtighed at komme i Besiddelse af dette Arvestykke."

„Det gjør mig ondt," — sagde Manden høfligt, „men det er mig umuligt at give nogensomhelst Oplysning; thi det er Hr. Wernick der har solgt, eller maaske selv har kjøbt den, og han er igaar rejst herfra."

„Herfra?" — faldt Fru Sasser hurtigt ind, — „men hvor er han da rejst hen?"

„Jeg tror til Frankrig," — lød Svaret, — „men jeg kjender saa lidt til den unge Herre, at jeg slet ikke ved Besked, det var aldeles tilfældigt, at jeg traf sammen med ham hos en Bekjendt af mig, og da han hørte, at jeg gjærne vilde nogle Dage til Kallundborg i en Arvesag, saa tilbød han sig at ville hjælpe min Datter med at passe Handelen i den Tid."

„Saa er han vel Kjærest' med Deres Datter," — brød Fruen atter af, — „og hun ved vel saa, hvor han er rejst hen."

„Nej, — Gudbevares! — han har rigtignok ikke Øjne til min Datter, — hun er en god Pige — men han er jo en fin Herre nede fra Tyskland etsteds, han har været her i Kjøbenhavn, for at komme i en Virksomhed."

„Han er vel en fattig Jøde?" — mente Fruen, — „og vil tjene paa den Handel. — De kan tro, Kandelaberen findes nok enten hos Deres Datter eller et andet Sted i Nærheden."

De sidste Ytringer lode til at mishage Marskandiseren og i en mindre forekommende Tone svarede han: „Min Datter er en simpel Pige men hun spiller ikke under Dæk med nogen som helst og hvad Hr. Wernick

angaar, da er han hverken Jøde eller fattig, men jeg kan ikke have mere med den Ting at gjøre, skulde her derimod ellers findes noget, som Fruen kunde have Brug for, da er jeg til Tjeneste."

Dette fandtes imidlertid ikke; Fru Saffer kastede et ringeagtende Blik paa de øvrige, udstillede Sager og misfornøjet og gnaven begav hun sig paa Hjemvejen. Der vexledes ikke et Ord imellem Moder og Datter; thi Hilda var fuldt optagen af sine egne Tanker. Med levende Interesse havde hun opfanget, hvad Marskandiseren havde sagt om den „fine Herre", der hverken var Jøde eller fattig, men som var kommen fra fjærne Lande og atter draget ud i det ukjendte fremmede. Disse faa Meddelelser gav hendes Fantasi Næring og omgav Wernicks Person med noget æventyrligt; hidtil havde hun levet et almindeligt prosaisk Liv, saaledes som det var at finde i hendes Forældres Hjem og deres Venners Kreds; men igjennem Digte og Romaner havde hun kastet Blikket ind i en mere bevæget Verden og Strømninger og Længsler havde undertiden berørt hende. Denne lille Hændelse, dette Møde havde ligesom ført hende ind i Forjættelsernes Land og i Stedet for at hige ud deraf, fandt hun Behag og Tilfredsstillelse ved at fordybe sig i Muligheder og Sammentræf, saa vidunderlige, at de ingenlunde stode tilbage for dem hun kjendte fra Romanerne, og i dem alle stod Wernick som Helten.

Hendes Moder lagde ikke Mærke til, at disse Drømmerier gjorde Datteren tavs og adspredt, hun havde sin Skuffelse og sin Ærgrelse at kjæmpe med og den kom først nogenlunde til Ro, da hendes Ægte-

halvdel en Dag bragte hende et Par Kandelabere, saa fine og elegante, som hun kunde ønske dem, men ledsagede denne Gave med det Forlangende, at herefter vilde han ikke høre et Ord mere om „salig Baronessens“ gamle Skrammel, han vilde helst kaste den ene, hun havde, i Peblingesøen, for saa blev der en Ende paa det Brøvl. Dette tillod hans Kone selvfølgelig ikke, hun beholdt i Stilhed sin Veneration for det gamle og ytrede endog til Hilda, at hun havde den uforklarlige Overtro, at hun dog vilde opleve, en Gang at se sit Livs højtideligste Time oplyst af dem begge to. Hilda svarede intet, men Blodet for til hendes Kinder; thi den Mulighed foresvævede ogsaa hende, at Wernick engang vilde vende tilbage og med ham vilde det adskilte Par atter forenes og deres Lys kaste sit Skjær paa lykkelige Billeder.

Hun turde ikke fordybe sig i disse Drømme, men de vendte dog ideligt tilbage og medførte altid en indre Bevægelse, hun dog forstod at beherske. Hendes Moder troede derimod at spore mindre Lyst og Iver ved den Undervisning, hun daglig modtog og fandt det ikke umuligt, at det unge modtagelige Pigesind kunde trænge til anden Underholdning end de trættende Timer i Sang, Musik, Malning og hvad hun ellers blev overlæsset med, og hun fik i den paafølgende Vinter udvidet sin Selskabelighed, saa at den omfattede Baller, Aftenunderholdninger og Komedier. Dengang vare de offentlige Fornøjelser langt færre, men der bestod dog adskillige sluttede Selskaber, hvis Medlemmer samledes i de dertil bestemte Lokaler, hvor vexlende Præstationer underholdt Selskabet. Dette var overvejende

borgerligt, og det havde af den Grund været Fru Saffer imod, at indføre sin unge, smukke Datter i den Kreds; dog — hun maatte bringe sine Principer dette Offer og idet hun med Argusøjne vaagede over hende, haabede hun, at der kunde findes passende ungdommelig Fornøjelse, men en Frier til Hilda maatte vælges fra et højere Samfundslag. I den Anledning gaves der hver Vinter elegante Baller i Majorens smukke Lejlighed og til disse bleve Indbydelserne affattede med megen Omtanke. Vel havde Fru Saffer, ved Baronesse Rosensteins Død mistet det sidste Bindeled til den fornemme Verden, men har man et stort, smukt Hjem og er bekjendt som rige Folk, saa er det ikke vanskeligt at faa fat i diverse Hof- og Kammerjunkere, Jægermestere og Officerer af de forskjellige Vaabenarter. Damer af omtrent tilsvarende Rang maatte ogsaa findes, hvorved deres sædvanlige Omgangskreds rigtignok følte sig tilsidesat, men man tog nogle af de tækkeligste med og satte sig ud over Resten, — den Slags Smaating generede ikke Fru Saffer.

Det var med ublandet Glæde og Stolthed, at hun, paa slige Festaftener, færdedes imellem elegante Damer og uniformerede Herrer og hun forstod godt at være den nedladende, elskværdige Værtinde og samtidig dække over sin „Gemals“ smaa Smagløsheder — som hun kaldte dem. Dertil var Hilda saa yndig, saa nobel i Ydre og Fremtræden, saa at enhver Moder havde kunnet betragte hende med Fryd og Haab, og hos Fru Saffer strakte dette sig helt ind i Fremtiden og det var ogsaa for den hun virkede med alle de Midler, der stode til hendes Raadighed. Hun vilde have hende

aa et ophøjet Stade, fra hvilket hendes Skjønhed og ligdom kunde tage sig ud, dertil var hun opdraget og ddannet, — det gjaldt nu kun at finde den rette irsledsager.

Hvert Bal — hvert Aar gjentog hun sin skarpe iagttagelse, men længe var hun raadvild; det manglede ike paa Beundrere, der sværmede om Hilda, som Bier m Blomsten, men ingen vandt Fortrinet, hverken hos Moder eller Datter. Denne nød med Liv og Lyst Dansens Glæder, forstod ogsaa at slaa ind i Spøg og Munterhed, men enhver dristig eller fortrolig Tilærmelse blev tilbagevist. Det var ikke alene det rene g kvindelige, der slog Kreds om hende, der laa ofte oget vemodigt og drømmende i hendes Blik, ligesom endes Ytringer ikke sjældent løde anderledes, mere ænksomme, end de Herrer vare vante til at høre i Balsalenes berusende Atmosphære. Det skræmmede dem lbage og efter som Tiden og Aarene gik, bleve Tilederne utaalmodige og Majorinden endnu mere, hun ilde nu tale med sin Datter og vise hende Sagens lvorlige Side, at hun snart maatte gjøre et Valg. hilda spurgte forundret, „hvorfor skal jeg gifte mig — g har det saa godt hos Eder?“

„Fordi — fordi“, — svarede Fruen usikkert, — det er enhver Piges Bestemmelse og desuden kan Du, dit eget Hjem, i en højere Stilling, nyde andre Glæder, større Lykke, end vi ere i Stand til at skaffe Dig. Kjærligheden mit Barn,“ fortsatte Fru Saffer øjtidelig, — „er Livets skjønneste Gave, — den maa Du ikke forkaste, — den maa Du vurdere og pleje.“

„Ja, men søde Moder," — tog Hilda hurtig til Gjensvar, — jeg føler den ikke, — jeg kan ikke føle den lige over for disse pyntede, kurtiserende Herrer, der pjanker med og taler om Følelser, de ikke kjender."

„Det ved Du ikke," — brød Moderen af, — jeg ser skarpere, end Du, mit Barn, og har lagt Mærke til Alvor i fleres Beundring, især iblandt de ældre. Jægermester Brown for Exempel, han elsker Dig og har intet højere Ønske; end at dele Livet med Dig, — det har han sagt til mig flere Gange, men Du giver ham aldrig Lejlighed til at tale til Dig selv om sin Kjærlighed."

„Hu ha! nej den skal han ikke faa," — faldt Hilda næsten heftig ind; —

„Kan Du ikke lide ham?" — spurgte Fruen, — „han er ældre, men netop derfor besindig og rolig. Din Fader var jo ogsaa ældre end jeg, og dog tør jeg kalde vort Ægteskab baade godt og fredeligt."

Endnu en hel Række af Beviser havde Fru Saffer at fremføre til Fordel for Jægermesterens Frieri, men Hilda forblev uimodtagelig, det var Frygt og Uvilje, der rørte sig i hendes Indre under Moderens Overtalelser, og samtidig dermed viste der sig i hendes Tankeverden en ung, smuk Skikkelse, med mandige Træk, sjælfulde Øjne og en indtagende Ynde i Væsen og Holdning. Tiden og Afstanden havde intet udvisket; det brogede Selskab, de forskjellige Kavalerer hun havde bevæget sig imellem, havde snarere fremhævet de ydre Fortrin som Wernick besad og tillagt ham Dyder og Egenskaber, der fordunklede alle andre. Der er ikke Grænse, for hvad der kan udvikle sig i en

ng Piges Fantasi, naar hun tumler med den, uden
t udtale sig og dertil igjennem Digtning og Musik
inder den samme romantiske Overspændthed, som hun
elv er underlagt. Højtstemt Poesi, rørende Arier be=
andlede i de Tider, Elskov og Troskab, som Ung=
ommens Lyst og Smerte, for hvilken ingen Prøve var
or stor og intet Offer for svært. Hilda var i sine
aglige Forhold fri for enhver Selvovervindelse og
amp, desto lettere hengav hun sig til de selvskabte,
a at hun kunde læse og synge sig ind i en blød,
fferberedt Stemning, som hun antog var Forløfter om
vad Fremtiden vilde bringe.

Vi vide, at Ventetiden ikke blev: „I femton
inge år vil jag vänta på dig,“ men at Albert Wernick
endte tilbage til Danmark efter lidt over tre Aars
raværelse; dog formindskedes deres Adskillelse ikke
erved; thi Forholdene vedblev at holde dem fjærnede
ra hinanden. En Tid lang anede Hilda ikke engang,
t Albert færdedes i hendes Nærhed og vedholdende
øgte at træffe sammen med hende. Hans Bestræbelser
 saa Henseende gjorde ham opfindsom; saaledes var
et hans første Gang, da han var kommen til Kjøben=
avn, at ringe paa og udspørge Portneren i Majorens
Gaard, om det ikke var der, at en Herre kunde faa to
Værelser til Leje.

Han fik et forundret og benægtende Svar, —
Fremleje var ikke tilladt i Majorens Ejendom, saa
Herrren maatte have hørt fejl.

„Men kan det da ikke være Majoren selv, der
ar to Værelser at udleje?“ — vedblev Albert ufor=
rodent.

„Aa nej, aa nej!" — svarede Portneren afvisende, — „det er rige Folk, som ikke giver sig af med den Slags, de føre stort Hus og har Brug for hele Etagen."

„Han har maaske en stor Familie?" — sagde Albert let.

„Nej," — blev Svaret, — „han har kun en eneste Datter."

„Som er hjemme?" — lød det ængsteligt fra Alberts Læber.

„Hjemme — ja hvor skulde hun vel ellers være? — naa! Herren mener maaske, om hun er gift, — nej, — da ikke endnu, — men det varer vel næppe længe, saa rig og smuk, som hun er og med alle de Herrer, der kommer i Huset."

„Hun er altsaa forlovet?" — fordristede Albert sig til at spørge og kunde næppe udholde at vente, indtil Portneren langsomt og gnavent svarede: „Forlovet? — — det er ikke let at svare paa, hvor der er saa mange Bud om Kjøbet, — desuden kommer den Sag hverken mig eller en fremmed Herre ved. Værelser er her ikke at faa, det ved jeg." Og dermed traadte han ned i Portnerboligen og lod Glugvinduet falde i.

Der var ikke mere at gjøre, Albert maatte forføje sig bort, og brændte der ham end mange Spørgsmaal paa Tungen, saa var det største, det allervigtigste dog bleven besvaret: hun er fri, — Haabets Muligheder var ikke ganske lukket ude. Dette Forsøg og denne Udspørgen blev i Tidens Løb efterfulgt af mange flere, men det lidet han erfarede, stod i Samklang med hvad Portneren havde sagt, Majoren førte et flot,

selskabeligt Hus, hvor det nærmest gjaldt om at samle fornemme Herrer, iblandt hvem man antog, at Datteren vilde gjøre sit Valg. Der blev endogsaa nævnet forskjellige, som sagdes at have Haab og iblandt disse var Jægermester Brown, der protegeredes af Fruen. Der gik en Gysen igjennem Albert, naar han hørte disse Formodninger og han fandt det uudholdeligt at vedblive med sin passive Tilbageholdenhed. Han vilde foretage sig noget, — men hvilket? — Vel var han nu en velsitueret ung Handelsmand, medvirkende i en stor Vinforretning, men det gav ham hverken Adkomst eller Adgang til den fornemt-higende Majorinde, som havde gjort et saare ubehageligt Indtryk ved Mødet i Marskandiserbutiken. Det skulde aldrig drages frem, tilmed kaldte han sig nu Monsieur Verniecq, saaledes var hans Navn bleven skrevet og nævnt i Bordeaux, og da han talte daarligt Dansk, blev han overalt antaget for Franskmand og gjorde ingen Indsigelser derimod.

Han havde faaet Kundskab om, at Majoren var Medlem af en dramatisk Forening, som om Vinteren gav Aftenunderholdninger med Dans. Han søgte strax at blive indmeldt, men blev tilbagevist, Lovene vare meget strænge, man optog ikke ubekjendte Udlændinge, der maatte Kaution til af velansete Mænd, og saa skulde der endda balloteres om Optagelsen. Albert rasede over den privilegerede danske Forsigtighed og forsøgte Krogveje, han fik opspurgt hvem der dirigerede Selskabets musikalske Præstationer og henvendte sig til denne Herre om at faa Undervisning hos ham i Sang. Denne Anmodning smigrede den ikke meget søgte Sang-

og Musiklærer og da Albert besad en smuk, høj Stemme og en god Skole, blev han snart optaget i en Kvartet af Mandsstemmer, som ofte havde ladet sig høre i den omtalte dramatiske Forening.

Det var, hvad Albert havde ønsket og han imødesaa Vinteren med stor Længsel, om den vilde byde ham Lejlighed til at mødes med hende. Men den var fjærn, thi det var endnu sommervarmt; en af disse skjønne Septemberdage med høj Himmel og balsamisk Luft, som ofte giver os Erstatning for mangen regnfuld og blæsende Sommerdag. Den nydes dobbelt, da man ved, at man har Kulde og Storm i Vente og enhver som kan, higer ud i det frie. Den Gang var det „fjærne“ Frederiksberg Maalet, som man oftest strømmede til, men da Omnibusser og Sporvogne var ukjendte, var det enten i egen Ekvipage, i Drosker eller til Fods, at man begav sig derud. Den Dag, vi her omtale, var Tilstrømningen ualmindelig; thi Kongefamilien, som havde Sommerresidens paa Frederiksberg Slot, vilde foretage sig en af de ofte beskrevne, naive Sejladser paa Kanalerne i Haven. Forlystelsernes Antal var den Gang ikke naaet op til Nutidens Overmaal, saa at baade Høje og Lave ansaa det for en Fornøjelse at begive sig til Frederiksberg Have og som underdanige Undersaatter være Vidne til den kongelige Sejlads og bøje sig dybt for Kong Frederiks strænge Blik og korte Nik.

Det var dog ingenlunde slige devote Følelser som drev Vernicq samme Vej som Strømmen, men derimod et svagt Haab, at Majorens maaske toge derud og han muligvis kunde komme i Hildas Nærhed. Med

spejdende Blik iagttog han enhver forbifarende Vogn og stillede sig dernæst nærved Indgangen for at se Udstigningen. Det var en pinlig Forventning, men han holdt tappert ud, trods Puf og Trængsel, han mærkede den næppe, — han tænkte kun paa hende.

Endelig kom en Række elegante Vogne, tydelig nok var det Selvejer-Kjøretøjer, de gjorde Holdt i Rundelen og man begyndte at stige ud og efterhaanden til Fods at nærme sig Indgangen. Albert aandede næppe; — var den Dame med de høje, hvide Fjer paa Hatten ikke Majorinden? — og var det Datteren, den slanke Skikkelse, der bøjede sig ned og klappede den lille Hund der skulde blive tilbage i Vognen? Hans Blik hængte ved hende og han formaaede næppe at holde sig tilbage. Dog — nu vendte hun sig om, — det var hende! — det samme Blik, det samme Smil som havde foresvævet ham vaagen og i Drømme. Saa elegant, saa fornem forekom hun ham og han følte sig saa ringe og traadte beskeden tilbage, idet hun gik ham forbi. Hun saa ikke op, men fulgte tæt efter sine Forældre, uden at ville modtage den Arm, som blev hende budt af en høj, bredskuldret Herre, som havde haft Plads i deres Vogn. Albert havde været for optaget af at betragte Hilda, at han først, da de passerede forbi, lagde Mærke til, at den nævnte Herre hørte til deres Selskab, men idet denne bød hende Armen, gik der et Stik igjennem ham og han anede, at det var den omtalte Jægermester. Hans heftige, sydlandske Natur bød ham at springe frem og kaste sig over ham, — men vant til Selvbeherskelse, tiltvang han sig Ro og fulgte skyndsomst efter dem.

Denne langsomme Gang igjennem Trængselen gav Anledning til, at han undertiden var hende ganske nær, saa at han kunde høre hendes Stemme, endogsaa forstaa hvad hun sagde, og han bemærkede, at det kun var korte Sætninger, hun gav til Svar paa Kavalerens vedvarende Underholdning. Albert troede ogsaa at mærke, at hendes Svar vare afmaalte og uden Liv, ligesom han følte sig overbevist om, at ikke det fortrolige Du blev vexlet imellem dem, og han følte dette som en Udfrielse.

Kong Frederik var overordentlig præcis og da Majorens var kommen sent, saa var Sejladsen snart til Ende, og da Majorinden fandt det utaaleligt at befinde sig iblandt Folk af alle Stænder, — selv de laveste, fremskyndede hun Tilbagegangen til Vognen; — hun vilde hellere kjøre en Tur ud ad den frie Strandvej. Som altid blev hendes Vilje adlydt, men da det var dobbelt svært at gaa imod Strømmen, saa blev Albert en Tid lang fjærnet fra dem; dog naaede han tids nok ud, hvor Vognen holdt, til at se dem stige ind. Idet Tjeneren slog Vogndøren op, sprang den lille Hund hurtig ud og ilede sit Herskab i Møde og først efter at have faaet sin Andel af Kjærtegn, tillod den dem at stige ind. Jægermesteren havde imidlertid taget den paa Armen, men enten den var utilfreds i sin Stilling eller den frygtede at blive unddraget sin Herskerinde, saa snoede den sig vims fra ham og var i næste Øjeblik inde i Trængselen. At Jægermesteren stormede efter den, gjorde kun ondt værre, den flygtede afsted og i næste Øjeblik hørte man Hundeglam og ynkelige Skrig, som tilkjendegav, at den var bleven

overfaldet af en større Hund. Majorinden gjorde et forfærdet Udraab og bad Jægermesteren endelig redde Hunden, men da han ikke viste sig meget adræt, greb Albert Øjeblikket, banede sig hurtig Vej til Kampspladsen og reddede ved et Par dygtige Stokkeslag det lille Dyr fra sin glubske Angriber. Næsten med Omhed tog han Hunden paa sin Arm, men da Jægermesteren vilde tage den fra ham, gjorde han en afvisende Bevægelse, han vilde selv bringe den tilbage til dens Ejerinde; denne Hændelse maatte ikke gaa ubenyttet hen.

Da han nærmede sig Vognen, rejste Majorinden sig og rakte Haanden ud, men Albert lod, som han ikke bemærkede det og gik om til den anden Side, hvor Hilda havde Plads og idet han saa op paa hende, sagde han paa Fransk: „Jeg er lykkelig over at have kunnet vise Dem, Mademoiselle, denne ringe Tjeneste.“ Der gik et Ryk igjennem Hilda idet hun hørte hans Stemme og mødte hans Blik og Hunden var rimeligvis atter sluppen væk, havde Fruen ikke hurtig greben sin Yndling; thi Albert og Hilda vare lige betagne af indre Bevægelse. Hun havde strax gjenkjendt ham — det var ham! — han var vendt tilbage og havde set paa hende, som den Gang, — og hun tænkte ikke, hun følte kun og uvilkaarligt kom der et Udtryk i hendes Øjne og i hendes Stemme, da hun tilhviskede ham: „Tak!“

„Ja, tusind Tak!“ — faldt Majorinden ind paa Fransk, — „vi er Dem meget forbunden, — jeg elsker det lille Dyr.“ Med en gratiøs Bøjning til Afsked, lagde hun sig tilbage i Vognen og efter at Jægermesteren havde taget Plads ved Siden af Majoren,

sagde hun befalende: „Kjør saa — ad Strandvejen!“ — og Vognen fjærnede sig hurtigt.

Dette lille Optrin, dette Sammentræf havde taget saa kort Tid og var dog saa vigtigt for de to unge. Albert stirrede efter den bortrullende Vogn, gjorde derpaa nogle Skridt i samme Retning som den, men standsede, da han saa, at der fra Kongevejen kom to Officerer ridende, som efter at have hilst paa Majoren og hans Familie, sluttede sig til den og den ene Husarofficer red strax over paa den Side af Vognen, hvor Hilda sad, bøjede sig frem imod hende og begyndte en Samtale. Den Gjennemstrømning af Haab og Fryd, som Albert nylig havde følt, veg, idet han blev Vidne til disse Kavalerers Tilnærmelse. Hvor kunde han haabe, at en ung og yndig Pige, der omsværmedes af Beundrere, som baade i Stilling og Opdragelse passede til hende, skulde have bevaret nogensomhelst Interesse for hans ringe, uanselige Person, som var fjærnet fra hende ved Samfundets utallige Hindringer, der formaar at lægge større Afstande, længere Adskillelse end Hav og Land — Tid og Rum.

Han smilede bittert ved Tanken om, at samtidig med, at disse Herrer havde Ret og Lejlighed til at være sammen med hende baade ude og i hendes Hjem, fordristede han sig ikke til at betræde dets Dørtærskel, dèr han kunde vente at blive bortvist som en paatrængende Æventyrer. Disse Tanker bragte svidende Smerte og Mismod knugede ham; — men kun forbigaaende. Hendes bevægede Miner, hendes talende Blik viste sig atter for ham og idet han kastede Hovedet lidt tilbage, mumlede han halvhøjt: „Nej, nej — jeg

opgiver det ikke, — der maa findes Midler til at komme i hendes Nærhed, — det gjælder kun at vente — og at hun vil vente" — føjede han forsagt til. „Himlen staa mig bi!" — sluttede han, idet han løftede Blikket opad imod den dalende Sol og den lette, svømmende Skymasse, og hurtigt, som dreven af indre Uro, begav han sig tilbage til Byen.

III.

Hildas Sind var ogsaa underlagt en betagende Uro og adspredte vare de Svar hun gav, saa vel til Jægermesteren som til Husarofficeren, der søgte at overgaa hinanden i Hyldest og Underholdning. Fru Saffer sendte hende et spørgende Blik, hun troede, at spore noget usædvanligt i Datterens Udtryk og Væsen og fik den Formodning, at Jægermesteren muligvis havde fundet Lejlighed til at komme med det afgjørende Spørgsmaal, hun vidste, han gik om med.

Ved Hjemkomsten bad hun ham, men ikke Officererne, at tilbringe Aftenen hos dem en famille, og da Hilda undgik at være alene med Moderen, drev dennes Nysgjærrighed hende til at spørge Hr. Brown om der var forefaldet noget imellem ham og Hilda. Hans Svar lod benægtende, han savnede baade Mod og Lejlighed til at komme frem med den Bøn, der laa ham paa Læberne.

„Modet maa De selv besorge," — lød Fruens spøgende Svar, — „Lejligheden skal jeg skaffe Dem." Og med denne let henkastede Ytring forlod hun Værelset, for lidt derefter at sende Hilda ind efter en Flakon med Hovedpine=Essents, som var i hendes Gjemmer.

Ved Hildas Indtræden forstod Jægermesteren strax Hensigten og søgte med forvirret Iver efter Ord. De vilde ikke hurtigt indfinde sig, saa at hun allerede var ved at forlade Stuen igjen, da han busede ud med sit Frieri. I sine Tanker var hun saa langt fra ham og den Forening han talte om, at hun maatte besinde sig lidt; men da det gik op for hende, at hun stod lige over for et Frieri, gled et svagt Smil over hendes Ansigt og hun svarede uforbeholdent, at hun savnede alle Betingelser til at kunne opfylde hans Begjæring, hun hverken elskede ham eller troede, at de i nogen Maade passede sammen, saa at hendes Afslag næppe kunde overraske eller saare ham.

Han blev imidlertid dog overrasket og vilde ikke strax opgive den Fremtidsudsigt, han havde dannet sig; han kom derfor med nogle usammenhængende Ytringer om at betænke sig og overveje; men det indlod hun sig aldeles ikke paa, med en usædvanlig stolt Holdning frabad hun sig alle yderligere Henvendelser, hverken til hende eller til hendes Moder, de vilde alle være unyttige, og dermed svævede hun let ud af Døren.

Allerede i det næste Værelse kom Fru Saffer hende i Møde, Hilda rakte hende hurtig Flakonen og spurgte til hendes Hovedpine, men i Stedet for at svare der=paa, sagde hun: „Du ser saa ophidset ud mit Barn, er der hændet Dig noget?"

„Ja" — svarede Hilda kort, — „der er hændet noget meget ubehageligt, Jægermester Brown har besværet mig med sit Frieri, det jeg selvfølgelig afslog."

„Selvfølgelig afslog" — gjentog Moderen, — „og hvorfor? — han er en hæderlig Mand, god Familie, gode Forbindelser, kan let faa Titel af Hofjægermester, og da har han Adgang til selve de allerhøjeste Kredse."

Med en utaalmodig Rysten paa Hovedet hørte Hilda denne rosende Omtale og afbrød Moderen ved at svare: „Du kan spare Dig alt dette, kjære Moder, jeg kan og vil aldrig gifte mig med Jægermesteren, jeg har aldrig kunnet lide ham og herefter vil han være mig imod."

„Men Gudbevares!" — udbrød Fruen, — „Dig imod? — hvad har han da gjort? — at en Mand frier, naar han elsker" —

„Elsker!" — lød Hildas haanlige Svar, — „det er han ikke i Stand til. Kjærlighedens zarte Blomst udvikler sig ikke i en saa prosaisk, egenkjærlig Natur."

„Men Hilda, Du forbavser mig," — sagde Fruen heftigt, — „hvor Du taler! — som om Du var velbevandret i Elskov og Kjærlighed; det er naturligvis al den Romanlæsning og Sværmeri for Digte, som gjør Dig overspændt og fordringsfuld. Man maa virkelig tage Verden og Mændene som de ere."

„Mændene lade vi foreløbigt ganske roligt blive som de ere, søde Moder," — bemærkede Hilda let spøgende — „med Jægermesteren er jeg fuldkommen færdig; jeg haaber, at han efter mit fuldstændige Afslag ikke mere lader sig se her i Huset."

Dette Haab blev imidlertid saare snart skuffet; thi da hun noget senere paa Aftenen kom ned i Dagligværelset, fandt hun ham i Samtale med hendes Moder, aldeles som om intet var forefaldet. Han rejste sig ved hendes Indtrædelse, men hun lod, som om hun ikke saa ham og tog stiltiende Plads saa fjærnt fra ham som muligt, hun fandt hans Opførsel simpel og paatrængende.

Samtalen sneg sig besværlig hen, endogsaa efter at Majoren var kommen til og med sin godmodige Velvilje blandede sig deri. Naar en Misstemning paalægger Tvang, griber man ofte en eller anden Gjenstand som en belejlig Afleder, nu blev det Joli, som blev Foreningspunktet. Hans lille Æventyr med den store Hund og hans Redning ved den nette, høflige Udlænding, blev behørigt drøftet og da Fruen med afgjort Mine bemærkede: „Det var ubetinget en Franskmand," — fik Hilda forøget Interesse for Samtalen og med blussende Kinder hørte hun Moderen fremhæve, hvor nobelt og elegant hans Ydre var, hvor fint hans Sprog havde været, — denne rigtige, intelligente Udtale, som kun findes i den dannede og fornemme Verden, „i det hele," — sluttede hun sin Lovtale, — „en ualmindelig Personlighed."

Hildas Hjærte bankede og hun kunde næsten ikke lade være at smile ved Moderens Fejltagelse, men glædede sig over, at denne aldeles ikke havde gjenkjendt ham, hvilket hun ansaa for ubetinget heldigt i Henseende til, hvad Fremtiden muligvis kunde bringe.

Foreløbigt bragte den kun gjentagne Plagerier om at bestemme sig enten for Jægermesteren eller for en af

de andre Herrer, som gjorde hende deres Kur; Fru Saffer vilde have en Ende paa Sagen, hun trængte til Afvexling, til Begivenheder, og en Forlovelse og Forberedelser til Bryllup forekom hende at være det naturligste for dem paa den Tid; men Hilda var uimodtagelig og var af den Grund Gjenstand for hendes stadige Utilfredshed, saa at hun tilsidst søgte Bistand hos Faderen. Han var vel til daglig rolig og saa omtrent udenfor, hvad der skulde foregaa, men blev hans Hjælp eller Raad paakaldt, da vækkedes den Selvraadighed, han tidligere havde haft og hvad Bestemmelse han saa tog eller hvad Forbud han udtalte blev gjennemført. Fru Saffer havde ved tidligere Lejligheder mærket dette og blev ærgerlig paa Hilda, da hendes Fader en Dag i hendes Paahør ytrede sig uforbeholdent imod Jægermesteren saalydende: „Den halvgamle, forbumlede Fyr skal aldrig faa mit Barn; det er jo mest mine Penge, han bejler til og stort bedre er det vel ikke bevendt med de andre fine, forgjældede Herrer, som rende her og snuse. Skulde Du, lille Hilda, faa rigtigt Sind og Lyst til en af dem, saa i Guds Navn skal jeg være villig til at sørge baade for ham og Dig, — men er Du helst fri, saa bliv hos os, det haster ikke med at faa Dig gift, — Du har det jo godt.“

„Ja, søde kjære Fader,“ — brød Hilda lettet ud, — „jeg har det saa godt og er saa glad, at jeg maa blive“ —

„Til Du bliver en gammel Jomfru,“ — faldt Fruen hidsigt ind.

„Nej, indtil den rigtige kommer," — afbrød Majoren hende. — „Men hvordan skal han se ud?" — henvendte han sig spøgende til Datteren.

Hun kunde godt have sagt ham det; thi under alle disse Debatter om Friere og Giftermaal stod der en Skikkelse for hende, — men hun svarede smilende og med rødmende Kinder: „Jeg skal vise Dig ham, naar jeg finder ham." Og dermed var denne Diskution til Ende og blev foreløbigt ikke gjenoptaget.

Imidlertid havde Vinteren afløst Efteraaret, og dets Glæder med Komedier, Baller og deslige var i fuld Gang. Hildas Fødselsdag var bleven fejret med „en lille Dans", som Fruen kaldte det, og Vernicq havde staaet i Porten lige over for og med nagende Længsel set de dansende Par glide forbi de oplyste Vinduer, indtil han, pint af Skinsyge og Mismod, vendte tilbage til sin Bolig. Denne havde efterhaanden antaget Udseende af et Hjem, ligesom han ved sin Iver og Dygtighed havde indledet Forbindelser, som forøgede hans Virksomhed og hans Indtægter. Netop i de Dage havde han forelagt Onkelen i Bordeaux et Forslag om, at denne vilde oprette et Filial i Kjøbenhavn under hans Ansvar og Ledelse, og da han havde formaaet at knytte ansete Navne til sit, haabede han, at Onkelen vilde gaa ind derpaa og han derved danne sig en selvstændig Virksomhed. Saaledes underlagt flersidig Spænding, henlevede Albert sit daglige Liv og tillod sig kun faa Adspredelser; dog dyrkede han ivrigt sine Sangtimer; thi ved disse eller rettere ved at være medvirkende i Herrekvartetten ventede han i Løbet af

Vinteren at tage Del i en Aftenunderholdning sammen med hende.

En saadan blev ogsaa arrangeret i Juletiden og Vernicq imødesaa den med glad Forventning. En højtravende Prolog havde alt indledet Forestillingen, da han fra sit Skjul imellem Kulisserne saa Majoren med Frue og Datter træde ind i Salen. De vakkede kjendeligt Opsigt, Stole bleve beredvilligt skaffede til Veje og de fik Plads meget nær ved den lille Scene, hvor Kvartetten ogsaa skulde udføres. Vernicq følte mer end Kunstnerfeber, da han traadte ind og hilste, hvilket de andre syngende Herrer undlod; Sangen gik upaaklagelig og en lille Solo, som han havde, foredrog han smagfuldt og smukt, ligesom ogsaa Koret faldt rigtigt ind. Saa vidt var alt heldigt, han troede, at Hildas Blik havde hvilet paa ham og han beredte sig nu skyndsomt til at gaa ned blandt Tilskuerne, men han blev standset. Det var ikke tilladt, — han var ikke Medlem; det var en Velvilje, som Sangkvartetten viste Musiklæreren, at de sang for ham ved denne Lejlighed, men de kunde ikke deltage i Selskabet; det var unge Mænd i underordnede Stillinger, som maatte søge deres Fornøjelser andetsteds. Vernicq følte sig krænket og fornærmet og forsøgte i forskjellige Tungemaal at bevise, at der maatte kunne gjøres en Undtagelse med ham, som var Udlænding. Hans ivrige Anmodning blev ikke uden Virkning, dog kunde dette kun afgjøres af Direktionen og den turde man ikke forstyrre, saa længe Forestillingen varede, men maaske naar den var forbi. Han maatte atter vente og denne Ventetid og Anledningen dertil forekom ham saa pinlig,

ja ydmygende, at kun hans Længsel efter Hilda gav ham Taalmodighed.

Endelig opfangede hans lyttende Øre, at Forsamlingen rejste sig og han ilede til Musikdirigenten, som efter nogen Indvending førte ham hen til en af d'Hrr. Direktører, en stortalende Thehandler. Denne kunde ikke alene afgjøre en saa ualmindelig Sag, der maatte hidkaldes en eller to Direktører til. Vernicq stod som paa Naale; Selskabet begav sig allerede til det festlige Aftensmaaltid og han stod endnu der for at vejes og maales og maaske findes for let. Situationen forekom ham utaalelig; da hørte han faste Trin paa den lille Trappe, der førte op til Scenen, og Major Saffers skikkelige Person kom ham i Møde. Strax blev Majoren lidt forvirret, da Vernicq tiltalte ham paa Fransk, men da Thehandleren forklarede ham, hvor om det drejede sig, sagde han med godmodig Venlighed: „Jo vist skal den nette unge Mand være imellem os i Aften, han har jo sunget for os og det oven i Kjøbet Solo, det maa da give ham Forret."

Denne heldige Bemærkning ryddede alle Hindringer af Vejen og faa Minutter efter traadte Vernicq ind i Selskabet, indført af Majoren. Idet Hilda saa disse to træde ind ved hinandens Side, fløj Glæde til hendes Hjærte, hun troede at se et lykkeligt Forløfte deri, men hendes Fader overholdt kun de allernødvendigste Selskabelighedslove, saa han præsenterede ikke Vernicq for nogen som helst, men lod ham finde sig selv til Rette og søgte sin Plads imellem sin Kone og Datter ved det tæt besatte Bord.

Først da dette vidtløftige Aftensmaaltid med behørige lange Sange af de talrige Viseboger, som vare fremlagte, var til Ende, fik han Lejlighed til i Dansesalen at nærme sig Majorens Familie. I saa godt Dansk, som han formaaede, bad han denne at præsentere sig for Damerne som Hr. Vernicq fra Bordeaux, men inden Majoren var færdig med Præsentationen, udbrød Fruen paa Fransk: „Men ser jeg ret — er det ikke den unge Herre, som reddede min lille Ioli den Gang i Frederiksberg Have?"

„Fruen har fuldkommen Ret," — faldt Vernicq ind med et dybt Buk, — „jeg var saa heldig at gjøre Dem denne ringe Tjeneste. Hr. Majoren har i Aften gjort mig en langt større ved at skaffe mig Adgang til dette Selskab."

„Vi se Dem med Glæde," — sagde Fruen med Beskyttermine, — „De har jo sunget for os og vil maaske tage Del i Dansen?"

„Ja, hvis jeg turde," — svarede Vernicq forlegen, — „hvis jeg turde haabe, at De vilde betro mig Deres Datter?"

„Ikke til denne Dans — den har hendes Bordkavaler Løfte paa, men" — henvendte Majorinden sig til Hilda, — „denne Herre, Mr. Vernicq, ønsker næste Dans — har Du den til ham?"

Hilda svarede kun ved at bøje Hovedet; hun havde under Samtalen imellem Moderen og ham været i en saadan Bevægelse, at Blodet susede hende for Ørene og alt løb rundt for hende. Fruen, som lagde Mærke til hendes Forvirring, sagde: „Min Datter taler Fransk, men har ikke megen Øvelse, vil De have lidt Over=

bærelse, jeg ser, at hun allerede er hel forlegen, fordi hun skal tale et fremmed Sprog, men netop derfor trænger hun dertil. Fransk er nu mit Yndlingssprog," — fortsatte Fruen med flydende Tunge og en øreskjærende Udtale; dog Vernicq var lykkelig og søgte nogenlunde at følge hendes Tales Strøm, imedens hans Blik fulgte Hildas yndige Skikkelse, der med straalende Miner bevægede sig imellem de dansendes Rækker.

Denne Bordbans, en Fandango, forekom Vernicq at vare en Evighed, hvilken Fruen benyttede til at forestille ham for flere yngre og ældre Damer, altid paa Fransk, som Mr. Vernicq. Endelig slog hans Lyksalighedstime, der klappedes op til næste Dans. Efter at have gjort sin agtelsesfulde Kompliment, bød han Hilda sin Arm og ledsagede denne Bevægelse med et saa talende Blik, at hun sitrende lagde sin Arm i hans og efter at de vare komne til deres Plads, hengik der nogle Øjeblikke i Tavshed, — hun ventede og han søgte forvirret efter Ord.

„Det er maaske dristigt af mig," — begyndte han omsider med sagte Stemme, — „at minde Dem om, at jeg allerede for flere Aar siden havde den Ære at staa lige over for Dem, Frøken, — De erindrer det vist næppe?"

Hilda formaaede ikke at hæve sine Øjne, men følgende Sandheden i alt, svarede hun uden Betænkning: „Jo, jeg gjør; — det var" — vedblev hun stammende — —

„I en Marskandiserbutik," — afbrød han hende, „hvorhen jeg og et Kunstværk, som De søgte, havde forvildet sig hen. Jeg er Dem meget taknemmelig, at

De har bevaret denne, idetmindste for Dem, ubetydelige Begivenhed i Deres Erindring. Mig har den fulgt overalt," — tilføjede han sagtere, men hun opfattede det og for at give Samtalen en almindelig Retning, sagde hun livligere: „Jo, jeg blev nok nødt til at huske det; thi den mislykkede Handel var min Moder en stor Skuffelse og gav Anledning til megen Misfornøjelse."

„Det gjør mig ondt," — sagde Vernicq undskyldende, — „men jeg kunde den Gang ikke handle anderledes."

„Og hvad har De gjort med Kandelaberen?" — spurgte Hilda.

„Holdt den i Agt og Ære som et Klenodie, jeg aldrig vil skille mig ved."

„Virkeligt!" — udbrød hun, — „saa vil jeg haabe, at Moder ikke gjenkjender Dem, for hun vil aldrig tilgive Dem, at De deler hendes Passion."

Som om hun fortrød, hvad hun havde sagt, holdt hun pludselig inde, men han gjenoptog Samtalen ved at sige: „Majorinden blev den Gang vred paa mig, og det vil nu være min Bøn til Dem, Frøken, at fortie, at jeg er den samme, som hun antog for en fattig Jøde." Hilda gjorde en afværgende Bevægelse, men Vernicq vedblev: „Det var saa naturligt, at hun gjorde det, mit sydlandske Ydre, — min Fader var en Ungarer, min Moder fra Sydfrankrig, — berettigede hende dertil og Omgivelserne tydede jo ogsaa paa daarlige Livsfaar. Lykkeligvis er saa vel min Fødsel som mine Forhold heldigere, ellers havde jeg ikke vovet at nærme mig Dem. Jeg har tilbragt tre Aar i Bordeaux og

jeg staaer vedvarende i Forbindelse med Frankrig ved den Vinforretning, jeg har sat i Gang heri Kjøbenhavn."

„Heri Kjøbenhavn?" — fløj det hurtigt over Hildas Læber, men hun rødmede over sig selv og var glad ved, at en anden Herre netop traadte til og bad om en Dans. Hun turde ikke love ham den, da hendes Moder vilde tage tidlig hjem. Denne sidste Ytring mindede Vernicq om, hvor kort Tid der var ham forundt at være i hendes Nærhed og hvor lykkelig han end følte sig, var der dog meget mere, han vilde have udtalt i dette korte Tidsrum. Han spurgte og fortalte med ængstelig Hast, hun lyttede til med levende Interesse og besvarede uforbeholdent hans beskedne Spørgsmaal, men da Dansen var forbi og Majorens tagen hjem, var han i ydre Henseende ikke kommen et Skridt videre. Hans Opmærksomhed imod Majorinden og hans agtelsesfulde Afskedshilsen indbragte ham ingensomhelst Opfordring til at aflægge dem en Visit, hun forholdt sig endogsaa temmelig afmaalt og havde Hildas milde Blik og indtagende Smil ikke givet ham Opmuntring, da havde denne med Længsel imødesete Aften kun efterladt Skuffelse, men han troede paa hende. Hendes Hjærte var sikkert frit, saa aaben, saa barnlig uberørt forekom hun ham at være og hendes smaa uvilkaarlige Udbrud vovede han at tyde, som Tegn paa, at hun ønskede, at han skulde staa paa en god Fod med hendes Moder og at han helst skulde blive i Kjøbenhavn.

Paa denne svage Grundvold byggede han ufortrødent videre og var i de paafølgende Uger dobbelt virksom for at faa ordnet alt til en selvstændig For-

retning, anvendte til den, hvad han selv ejede af Formue og fik Tilsagn af Onkelen om Kredit og hvad han ellers kunde være ham behjælpelig med. Havde Majoren blot endnu været Forretningsmand, da havde Vernicq let fundet Anledning til at komme i Berøring med ham, men da denne levede udelukkende som Rentier, faldt det ulige vanskeligere; dog havde han en Følelse af, at skulde han faa Adgang til Familien, da maatte det ske ved Majorens Hjælp. Dennes godmodige Ligefremhed vilde det være ham lettere at besejre end Fruens kolde Fornemhed og en Dag, da han havde set Fruen og Hilda kjøre ud, tog han Mod til sig og søgte Majoren i dennes Bolig.

Som Undskyldning for sin Dristighed gav han det Paaskud, at han tog sig den Frihed at bede om Majorens Raad i Anledning af sin Forretning og de Mænd i Byen, som han i den Anledning var kommen i Berøring med. Majoren følte sig kjendelig smigret ved denne Henvendelse, og da det franske Sprog var ham svært at forstaa og Vernicq ufortrødent slog ind paa at tale sit daarlige Dansk, morede denne Samtale ham og han trak den ud, saaledes at de endnu sad sammen, da Fru Saffer og Hilda vendte tilbage fra deres Kjøretur. Vernicq hørte med indre Bevægelse Vognen rulle ind i Porten og kunde næppe betvinge den, da Hilda i det næste Øjeblik traadte rask ind i Stuen. Idet hun aabnede Døren, kom hun med et Spørgsmaal, men det stansede paa hendes Læber og en glødende Rødme røbede den Overraskelse, hun følte. Hendes Fader gjorde en let Præsentation og tilføjede: „Mr. Vernicq vil have lidt gode Raad hos mig, da

jeg er færdig med min Handel og han vil begynde paa sin. Jeg har gjort mit Bedste, — vil De nu ikke spise Frokost med os?" — henvendte han sig til Vernieq, som ved denne Indbydelse blev saa lykkelig, at han havde al Selvbeherskelse behov for rolig og beskeden at kunne takke.

Majoren førte ham ind i Spisestuen, hvor Bordet var dækket, men hvor endnu ingen var tilstede. Lidt efter indfandt Majorinden sig, hun bød ham velkommen men var yderst tilbageholden. Hun havde vel ikke noget bestemt imod at se den nette Franskmand i sit Hus, men det skulde have været paa en mere ceremoniel Maade, og at den gamle Hørkramhandel ligesom blev kaldet til Live igjen, mishagede hende, saa hun søgte ved forøget Finhed og Tilbageholdenhed at lægge Baand paa sin Mands Ligefremhed. Imidlertid morede det hende at tale Fransk og hun drog ogsaa Hilda ind i Samtalen, — han skulde mærke, at hendes Datter var vel instrueret, — derved blev Underholdningen livlig og at Vernieq havde faaet Plads imellem Moder og Datter, var jo nok til at gjøre ham lykkelig. Saa mange Smaating gav ham Lejlighed til at vexle et Blik, et Par Ord eller en let Berøring med hende; og da Fruen gjorde de sædvanlige Spørgsmaal, om hvordan han fandt Livet i Kjøbenhavn, om hvor længe han vilde opholde sig der og deslige, saa mærkede han, at Hilda havde opfyldt hans Begjæring, at fortie deres tidligere Møde, og han var hende taknemmelig for, at hun havde forbeholdt dem denne lille Hemmelighed og han forstod med et Blik at takke hende.

Her i Hjemmet forekom hun ham yndigere end nogen Sinde og det var med Overvindelse, at han maatte afbryde denne lykkelige Time, men han vilde ikke trætte, han haabede nu paa snarligt Gjensyn. Men hvor elskværdig han end viste sig, saa fik han dog ingen Opfordring til at komme igjen. Fruen forholdt sig ved hans Bortgang saa stiv og kold, at Hilda saa forundret paa hende og Majoren udbrød: „Naa — det var vel ikke til Pas, at jeg bad den unge Mand spise Frokost med os?“

„Ærlig talt, nej!“ — lød Fruens korte Svar.

„Hvad er der da i Vejen, Du syntes jo selv, at han var fin og nobel, da han bragte Dig Joli og“ — vedblev Majoren — „Du tog jo ogsaa meget venskabelig imod ham i Borups Selskab, — hvad har han nu syndet?“

„Syndet,“ — gjentog Fruen — „Du forstaar jo aldrig, at der gives visse Hensyn, som maa overholdes. Hans Ydre og Fremtræden indgav mig den Formodning, at han hørte enten til den franske Legation eller havde en anden højere Stilling i Samfundet, men da jeg derhenne senere fik at vide, at han simpelthen er en fransk Vinagent, som forsøger at etablere sig her i Byen, saa fortrød jeg, at jeg uden Betænkning havde tilladt ham at danse med Hilda og det mishagede mig, at han i Dag havde haft den Dristighed at bane sig Vej her til Huset, — og foreløbigt sker det ikke oftere.“

„Ikke?“ — faldt Majoren usædvanlig heftig ind, — „da viser jeg ham min Tro ikke Døren, om han kommer til mig.“

„Til Dig? — det vil sige i Din Stue“ — lød Fruens Svar, — „det kan jeg ikke afværge, men i vor Omgangskreds vil jeg ikke se ham mere.“

Hildas nyligt saa glade Hjærte blev blytungt ved at høre disse Ord og der hengik lang Tid uden at den Kjærlighed, hun ubetinget følte, fik mindste Opmuntring eller Næring; thi hun saa aldrig Vernieq og hørte ham heller ikke omtale; hun anede ikke, at i denne for deres Følelser saa stillestaaende Tid levede og aandede han kun i Tanken om hende.

IV.

I flere Maaneder berejste han alle de Stæder i Ind- og Udland, hvor han maatte indlede Forbindelse, naar hans Forretning skulde drives i stor Stil og det var hans Hensigt. Han tilbragte endogsaa en hel Maaned i Bordeaux og den var ikke behagelig; thi at han vedvarende vilde tage Ophold i Kjøbenhavn var ikke efter Tantens Ønske og endnu mindre vilde hun opgive sin Plan med ham og den ældste Datter. I den Anledning var Vernieq i en svær Klemme, thi de franske Forældre anse det for deres Pligt at ordne deres Børns Ægteskab og der sparedes ikke paa Overtalelser og Tilbud om en rigelig Medgift, men alt forgjæves; den tilbudte Brud var ingenlunde afskrækkende. men i hans Sjæl stod et andet Billede, som ingen anden nogen Sinde kunde fortrænge. Og dette forblev

uforstyrret igjennem Maaneder og Aar, og Haabet, som han knyttede til det og Tilliden, han havde til hende, gav ham Livsmod og Udholdenhed.

Dog var der Tider, hvor han smægtede efter at se og tale med hende, og efter at han ved sin Tilbagekomst havde gjort forgjæves Forsøg paa, igjennem Majoren at blive optaget i hendes Hjem, fandt han en anden Udvej. Hun gik næsten aldrig alene ud, Moderen fulgte hende overalt, men en Dag kort før Julen saa han fra sit Observatorium i en Vinstue, at Fruen kjørte hjem og lod Hilda tilbage i en Galanteributik, hvor hun rimeligvis skulde kjøbe Julegaver. Hans Beslutning var hurtig tagen, han afventede hendes Bortgang og saasnart hun var kommen ud paa Gaden, gik han hende i Møde og spurgte frygtsomt: „Maa jeg følge Dem et lille Stykke, jeg har noget at sige Dem, — nægt mig det ikke," — tilføjede han bønligt, da hun tøvede med at svare. Hun gjorde en svag, samtykkende Bevægelse og drejede ned ad en Sidegade. Vernicq betænkte sig ikke et Øjeblik, ilfærdigt, som brændte det ham paa Læberne, sagde han: „Tilgiv mig, men jeg kan ikke udholde det længere, jeg maa vide, om det er taabeligt af mig at haabe, at De kunde nære Godhed og Interesse for mig; — thi jeg," — tilføjede han med bevæget Stemme, — „jeg lever og aander kun i Tanken paa Dem og ofrer Dem mine bedste Følelser."

Hilda standsede uvilkaarligt, idet hans Ord naaede hendes Øre og Hjærte, men endskjønt hun kunde føle, at han med bævende Uro ventede hendes Svar, formaaede hun ikke at faa en Stavelse frem, alt sitrede i

hende, dog fik hun omsider hævet Blikket og deres Øjne mødtes og i disse laa de kjærligste Spørgsmaal og Svar, saa at han fordristede sig til at lægge sin Haand paa hendes Arme og hviske: „Tør jeg tro min Lykke? — De forstaar mine Følelser? — og“ — han standsede lidt ængstligt, „— og deler dem,“ — svarede hun næppe hørligt. „Men,“ — vedblev hun og Taarerne kom hende i Øjnene, — „vi faa meget at kæmpe med, Moder tillader det aldrig.“

„Ingen Kamp i Verden,“ — udbrød han begejstret, „er for stor for mig, naar vi to kun have fælles Maal. Tak, tak, min Elskede!“

Blodet gjød en Purpurstrøm over Hildas Kinder, idet hun hørte denne Benævnelse og hun lod ham beholde den Haand, han havde grebet, dog kom hun først til Besindelse og sagde: „Men nu maa vi skilles, — jeg maa hjem — og hvordan skulle vi atter ses?“

„Ses?“ — udbrød han forundret, — „i Deres Hjem, — jeg kommer i Aften, — eller senest i Morgen, hvis De tillader det, og beder om Deres Forældres Samtykke.“

„Det faar De ikke, — idetmindste ikke Moders,“ — svarede hun modfalden. „De kjender ikke hendes Anskuelser, de ere ligesaa forkerte, som uomstødelige; jeg gruer for alt hvad vi gaa i Møde.“

„Det gjør jeg ingenlunde,“ — tog Vernicq frejdig til Orde, — „jeg skal finde Raad for alt; men vil De, da nyde vi disse første Dage, uden Forstyrrelse udenfra. Dog maa jeg vel skrive til Dem, — jeg har saa meget at sige Dem, — og at høre. De maa unde mig nogle Ord til Opmuntring.“

„Men hvordan?“ — spurgte Hilda frygtsomt.

„Læg deres Brev i Kuvert, adresseret til min Portner i Gothersgade 4, og det vil sikkert komme mig i Hænde, — og tør jeg ikke gjøre ligesaa til Dem?“

„Aa nej, det gaar ikke an, — Moder opdager det; — saa hellere til vor Stuepige, Stine Olsen, — saa vil jeg sige, — at det er om Julepresenter. Jeg lyver ellers aldrig;“ — afbrød hun forlegen sig selv.

„Men hvad skal man gjøre,“ tilføjede han, „naar man ikke kan faa Lov til at være aaben og ærlig med sin Kjærlighed; men den Tid vil snart komme,“ sluttede han tillidsfuldt, idet han til Afsked sendte hende et straalende Blik og, efter hendes Ønske fjærnede sig, inden hun gik ind i Store Kongensgade.

Disse første Breve bleve vexlede uden at blive opdagede, og deres Indhold var som den kvægende Dug paa en Plante der staar i Knop, deres Følelser forfriskedes og udfoldede sig under det rige Sprog og de ømme Forsikringer; men Fremtidsforhaabningerne vedbleve at være formørkede, ligesom Længselen efter Gjensyn hjemsøgte dem. Vernicq fandt det dertil umandigt at lade sig og den Elskede være udelukket fra Samlivets Lykke ved en Kvindes ubegrundede Modstand, og han tog derfor den Beslutning at forsøge en Overrumpling.

Uden at ængste Hilda ved at omtale sit Forehavende, gik han en Formiddag til Majoren paa dennes eget Værelse, forebragte sin Begjæring og søgte at bevise ham, at han kunde byde hans Datter en virkelig Kjærlighed og en betrygget Fremtid. Den skikkelige

Major blev nok overrasket, men han havde altid syntes godt om Vernicq, saa han afslog ikke, men ytrede Frygt for Majorindens Samtykke, hvilket han lod Vernicq selv indhente. Det var netop dennes egen Mening og da hun var bleven hidkaldt, gjentog han, i agtelsesfulde Udtryk sin Bøn om, at de vilde betro ham deres Datter, som han elskede.

Han kom næppe til Ende med sin Anmodning, førend Fruen gav et bestemt Afslag; hendes Datter skulde ind i helt andre Forhold, — hendes Opdragelse, hendes Talenter stillede andre Fordringer.

„Men hendes Hjærte?" — tillod Vernicq sig at spørge.

„Er uberørt — idetmindste tilhører det ikke Dem," svarede Fruen kort.

„Det fordrister jeg mig dog til at tro;" — vedblev Vernicq ufortrødent, — „og det maa hun jo selv svare for."

„Nej ingenlunde skal hun plages med Forhør i saa Henseende," — svarede Fruen afvisende, — „det bliver min Sag."

„Nej!" — faldt Majoren tørt ind. „Det er og bliver Barnets egen." Og inden Fruen ret havde besindet sig, havde han aabnet Døren til Entréen og raabte: „Hilda! kom lidt herind, — men strax."

Vredens Rødme bragte Fru Saffers Kinder til at gløde og hun kunde næppe tvinge sig, men Majoren havde faaet et af sine Selvraadigheds Anfald, og idet Hilda ængstlig kom ind i Stuen, gik han hende i Møde og sagde, med alt det Alvor, han formaaede at lægge i sit godmodige Ansigt: „Hr. Vernicq her har

friet til Dig hos os Forældre, men Du skal ærlig sige, om Du holder af ham eller ej."

„Fader — kjæreste Moder!" — stammede hun bevæget, — „Tak, Tak! — at I ville —"

„Hvad ville vi," — brød Moderen heftig ud, — „vi ville kun vide, om Du virkelig besad saa liden Dømmekraft, — saa liden Intelligens, at Du kunde ønske at komme i nærmere Forhold til denne Mand?"

„Ja Moder, ja Fader, — jeg elsker ham og har forlængst følt, at med ham vilde Livet bringe mig Fryd og Lykke."

Dette Svar var en bitter Dosis for den adelssyge Majorinde, hun for med knejsende Holdning henimod Hilda og sagde med dirrende Stemme: „Barn dog, — hvilken Sorg Du gjør mig, men saa sandt jeg er Din Moder, saa bliver her ingen Forlovelse af; jeg kaster ikke mit Barn hen til en ubekjendt fremmed, hvis Familie og Forhold man ikke kjender; jeg forlanger idetmindste, at to Aar skal gaa hen, uden at der bliver nogetsomhelst bindende Løfte eller Aftale. I den Tid haaber jeg, at min Datter vil komme til Fornuft og gjøre et heldigere Valg."

Vernicq, som maatte kæmpe haardt for at tie til den Fornærmelse han følte, spurgte alvorligt: „Indeholder denne Bestemmelse tillige Forbud imod al Forbindelse mellem deres Datter og mig, da maa jeg bemærke, at den gaar jeg ikke ind paa. De kan nægte mig deres Hus, naar De anser mig for uværdig til at betræde det, men De kan ikke forbyde mig, ved enkelte skriftlige Udtalelser, at vedligeholde de Følelser, vi nære for hinanden; ligesom jeg tror, at De Hr.

Major, vil bevise mig den Retfærdighed, at jeg maa meddele Dem Fremgangen i min Forretning, og naar jeg er saaledes stillet, at jeg kan byde deres Datter et Hjem, der er hende værdigt, jeg da maa henvende mig til Dem."

Majoren nikkede samtykkende, men Majorinden, som var oprørt over dette Menneskes mageløse Dristighed, over sin Mands idiotiske Eftergivenhed og Datterens uopdragne Opsætsighed, kom endelig til den fulde Brug af sin Tunge og da var det ingenlunde i saa overmaade noble og dannede Udtryk, at hun gjentog sit Afslag og bød Vernicq ufortøvet at forlade Huset.

Han adlød stiltiende, men idet han gik forbi hende, bar han sit Hoved saa højt og der laa en saadan Mandighed over hans hele Person, at hun uvilkaarlig trak sig lidt tilbage og undlod at skride ind, endskjønt han vendte sig om til Hilda, tog hendes Hænder og med et trofast Udtryk i de mørke Øine sagde: „Vi maa altsaa vente, — men vil Du, da skal ingen Magt i Verden holde os borte fra Lykken, der venter os." Hurtigt bøjede han sig ned, trykkede et Kys paa hendes Pande og forlod med ilsomme Fjed det Hjem, i hvilket han havde fundet saa uvenlig en Modtagelse.

Det vilde være trættende og give ringe Udbytte at fremstille, hvorledes Majorinden rasede, idet hun følte sig magtesløs lige over for den af hende forhadte Forbindelse. Hun vaagede, som den dygtigste Politispion over ethvert af Datterens Skridt og Foretagender og havde dog en Følelse af, at der foregik noget, som hun ikke kunde afværge. Der var Øjeblikke

hvor hun troede, at Majoren spillede under Dække med de unge, og da fik han en ordenlig Straffeprædiken, som han tog imod med irriterende Ro. Hilda viste ikke mindste Opsætsighed mere, men havde faaet et Præg af Selvstændighed og Viljefasthed, der lod ane, at der havde udviklet sig hidtil slumrende Evner, idet hendes Hjærte var bleven berørt, og Moderen forbandede ham som havde afstedkommet denne Omvæltning.

Vinteren stred hun sig saaledes igjennem, men saasnart Foraaret kom, fik hun iværksat en lille Udenlandsrejse, fra hvilken dog Majoren bad sig fritaget. Han var nu en gammel Mand som elskede de hjemlige Forhold, men Hilda gik uden Indvendinger ind derpaa, saavelsom paa alt, hvad Moderen foreslog paa Rejsen, men der var ingen levende Interesse og ingen Livsglæde over hende.

Moderens Øjne mærkede let, hvorledes hendes Tanker og Følelser vare koncentrerede om et fjærnt Maal og det baade ærgrede og bedrøvede hende.

Under det vexlende Rejseliv var Hilda ogsaa Gjenstand for Beundring og alvorlige Tilnærmelser af flere Herrer, men hun forblev uimodtagelig og drog sig tilbage med et vemodigt Udtryk i de smukke Øjne.

Rejsen blev forlænget over den bestemte Tid, men det bragte kun den Forandring, at Hilda blev mere urolig og ordknap, og først da de nærmede sig Kjøbenhavn viste hun Liv og Bevægelse.. Vernicq var ved Toldboden ved deres Ankomst, — han maatte selvfølgelig være underrettet derom, tænkte Fru Saffer, og atter gjenoptog hun sin besværlige Tjeneste som

Vogter og Spejder, den hun kunde have sparet sig; thi under hendes Fraværelse havde Vernicq forstaaet at vinde Majoren fuldkommen for sig, hvorefter der gik en livlig Korrespondance igjennem hans Hænder. Al den Kløgt og Fiffighed, som Hørkræmmer Saffer, som ung Mand havde brugt i sin Handel og sine Spekulationer, kom nu i Anvendelse, da han, som gammel Mand blev postillon d'amour; og fik han end undertiden nogle mistænksomme Blikke og bitre Udfald af sin Hustru, saa glemte han disse, naar han saa Datteren rødme af Glæde ved at modtage et Brev af hans Hænder.

V.

Tiden som gaar lige rastløs, enten den bringer Strid eller Fred, Glæde eller Smerte, havde efterhaanden lagt næsten fem og tyve Aar imellem den Dag, da Frøken v. Röhse blev Fru Saffer og det Tidspunkt, hvor vor Fortælling nu befinder sig.

Med sin Lidenskab for Fester, havde Majorinden allerede langt tilbage i Tiden, arrangeret denne Højtidsdag, men de sidste Aars Begivenheder havde lagt mange, mørke og forstyrrende Skygger over de lyse Billeder, der havde foresvævet hende under Hildas Opvæxt og første Ungdom. Hun havde drømt om en Sammensmeltning af flere Familiebegivenheder; Hildas Bryllup kunde jo saa godt fejres sammen med deres Sølvbryllup; — eller dersom hun allerede tidligere

var bleven gift, kunde Barnedaab maaske finde Sted
og hun selv, — den noble, graahaarede Sølvbrud
holde den førstefødte over Daaben, som skulde bære
Navnet v. Röhse — foran Faderens Navn; — naar
hun var kommen saa vidt i sine Fremtidssyner, havde
milde Glædestaarer fyldt hendes Øjne og Rørelse
hendes Sind. Men hvor langt anderledes saa dog
alting ud, nu da den uafviselige Fest, Sølvbrylluppet
var for Haanden. Det var ikke alene Bedrøvelse,
men tillige Harme, der gik igjennem hende, og Hilda
som den nærmeste Aarsag fik mange uvenlige og saa-
rende Ord. Det bedrøvede hende at se, hvorledes
Blegbed og Vemod lagde sig over Datterens Træk og
det pinte hende at mærke, hvorledes denne fjærnede
sig mere fra hende og søgte til Faderen, saa at de to
sluttede sig nærmere sammen og derved blev hun mere
ensom. Det tumlede undertiden saaledes i hendes Tanker
og i hendes Sind, at hun var nærved at opgive
Kampen og lade alting gaa sin skjæve Gang, nedad
— nedad, — som hun i sin Forblindelse vedblev at
kalde Forbindelsen med Bernicq.

Han forsøgte ikke at tvinge sig paa, — han var
sikker paa Hilda og hendes Breve gav ham Kraft til
at udholde denne Ventetid, der var saa modstridende
hans heftige Natur. Desuden havde han en Plan,
som han betroede Hilda, for at hun kunde afgjøre,
om det muligvis vilde mildne hendes Moders Sind,
naar han ofrede den Kandelaber, han eiede, til Sølv-
bryllupsfesten, for at denne Høitid kunde blive fejret
under Lysglansen fra disse hendes Ungdoms Klenodier.

Hilda gik villigt ind derpaa og fandt Lejligheden

til at faa det saa længe adskilte Par i fuldstændig Orden stillet ind i Moderens Kabinet, hvor de omgivet af Blomster fik en fremragende Plads mellem de andre Gaver.

Da Majorinden paa Sølvbryllupsmorgenen traadte derind, var hun underlagt en bevæget Stemning, som var bleven forøget og formildet ved den Psalmesang, der havde lydt, som den første Morgenhilsen. Denne Stemning steg til Rørelse og Taarer, da hun trykkede Hilda til sit Bryst, men saasnart hendes Blik strejfede de opstillede Kandelabre, fik Overraskelsen og Nysgjerrigheden Overhaand, og hun udbrød med stirrende Blik: „Min Gud! hvorfra kommer de? — de er her jo begge to!"

„Ja, søde Moder — —," sagde Hilda grædende. „De er her begge to, for, — om Du vil, — at belyse en glad Fest, — og" — føjede hun sagtere til, — „et lykkeligt Par."

Da Moderens Øjne vedblev at hvile spørgende paa hende, tilføjede hun rødmende: „Det er Vernicq, som har bevaret den med Omhu, og han beder Dig modtage den i Dag. Gud give, at Du vilde opfylde hans og mit kjæreste Ønske og gjøre os lykkelige."

Det var stærke og bevægede Strømme, der gik igjennem Fru Saffers Sind og Hjærte; hun elskede sit Barn og længtes efter at føle hendes Kjærlighed og se hendes Glæde, men det faldt hende ikke let at slippe det faste Tag, som Forfængelighed og Ærgjerrighed havde i hende; — dog! hun saa sig om med taareblændede Øjne og saa med hvilken Spænding Hilda ventede hendes Svar, saa hvorledes hendes

gamle Mand ogsaa betragtede hende med ængstelig Forventning, — og hun kunde ikke mer; under et Udbrud af Ømhed og Rørelse tog hun Hilda i sine Arme og hviskede: „I Guds Navn giver jeg mit Samtykke, — jeg kan ikke længer leve paa denne Maade.“

Taksigelser, Velsignelser og Lykønskninger vexledes under Taarer og afbrudte Ord, men der var nu Harmoni og Glæde, saa vel over den lille Familiekreds der var samlet i de uforstyrrede Morgentimer, som senere, da Gratulanter og indbudte Gjæster strømmede til. At Vernicq blev af de særlig indbudte ved en lille rosenrød Billet fra den lykkelige Hilda er en Selvfølge; han indfandt sig ufortøvet og var saa straalende lykkelig, at han forblev uberørt af Fru Saffers temmelig afmaalte Modtagelse. Hun gav ham med Værdighed sit Samtykke og tilføjede, at han jo endnu var hende fuldkommen fremmed, men, at han havde forstaaet hendes Veneration for dette gamle Arvestykke, — hun havde efterhaanden levet sig ind i den Tro, at hun var Baronesse Rosensteins Arving, — havde givet hende det Haab, at der maaske kunde blive Sympathi imellem hende og ham, endskjønt deres Fødsel og Vugge havde været saa fjærnt fra hinanden.

Vernicq forstod ikke, at hun hentydede til sin adelige Oprindelse og troede, at hun mente, at han var en født Franskmand og var lige ved at ville opklare dette, da Hilda fik den heldige Indskydelse at sige: „Ja søde Moder, Du vil i meget mere sympathisere med Vernicq.“

Fruen saa spørgende paa hende, men i Øjeblikket

optaget af andre Ting, lod hun dette Emne falde, og de unge vare over al Maade lykkelige. I al denne Uro fik de ofte Lejlighed til at vexle smaa fortrolige Udtalelser og Kjærtegn, de havde jo saa meget at sige hinanden.

Da Fruen kom lidt til Eftertanke, dukkede den dobbelte Fest atter op i hendes Hoved og endskjønt ikke uden indre Kamp, bestemte hun sig dog for at Hildas Forlovelse skulde deklareres ved samme Lejlighed. Det gav lidt Omordning i Arrangementet og Borddækningen, men det kom hun let over, hvorimod det faldt hende betydelig sværere, at præsentere de Forlovede for Gjæsterne, efterhaanden som de indfandt sig. Lige over for denne, tildels forlorne Fornemhed, der udgjorde hendes Kreds, vilde det have været hende en kildrende Fryd, at kunne rykke op med en betitlet Rangsperson, hvorimod hendes Tunge kun med stor Overvindelse fik den Sætning frem: „Monsieur Vernicq, min Datters Forlovede;“ og det var ikke venlige Blikke, som blev ham til Del. Han forblev uberørt, for han var lykkelig og dertil saa elskværdig i hele sin Optræden, at kun rosende Ytringer naaede til den kritiske Svigermoders Øren, og da hun, af sin gamle Sølvbrudgom, blev ført ind i den festlig smykkede Spisesal, og da hendes Øjne mødte de oftnævnte Kandelabrer, der med vanlig Omtanke vare stillede foran Hæderspladsen, hvor de skulde sidde, kom endelig den rigtige Feststemning over hende. Ungdomsminder, Nutids- og Fremtidssyner forenede saa mange vexlende Billeder for hendes indre Øje, at hun med lykkelig

Selvtilfredshed indtog sit Sæde, og sendte Vernicq et mildt Blik.

Saa vel han som Hilda opfattede det og deres Lykke var fuldkommen; og senere, da de med hinanden svævede i Dansens Hvirvel, var der kun en Mening om, at de udgjorde et sjældent smukt Par. De vare saa forskjellige, hun — lys, fin og slank, — han — mørk, kraftig og af mandig Højde; og dog passede de saa godt sammen, at al kritisk Tale og alle ildevarslende Ugleskrig forstummede, og det blev saaledes en over al Forventning lykkelig Fest.

Dog, selve Solen har Pletter, — siger Videnskaben, vi vide alle, at Lys og Skygge vexler paa denne Jord, altsaa kom der ogsaa Skyer over Hildas og Vernicqs lyse Fremtidsbilleder. Fru Saffer kunde selvfølgelig ikke skifte Natur, fordi hun en Aften havde været i en altovervejende Feststemning. Hendes Fordomme og Fordringer dukkede atter op, saasnart der blev Tale om Hildas forestaaende Bryllup. Hun vilde, at de nygifte skulde bo i Majorens egen Gaard, i Etagen ovenover, men det vilde Vernicq ikke, han drog ikke ind til sin Hustru, men hun til ham, i det Hjem, han allerede havde beredt hende. Dette fandt Fru Saffer ikke stort og elegant nok, og det mishagede hende, at han havde anskaffet saa mange Ting. Disse vare vel smagfulde og kostbare, men ikke i den Stil, hun havde tænkt sig. Hun vilde have den Tilfredsstillelse at arrangere et Hjem og gjøre alle Indkjøb til et komplet Udstyr, aldeles efter sit Hoved. Det opbragte hende at møde Hindringer og der faldt skarpe Ord; dog kom den alvorligste Konflikt, da hun op-

dagede, at han var Katholik. Ellers viste hun just ikke stor Religiøsitet, men nu blev hun pludselig en ivrig, troende Protestant og der rejste sig en Strid, til hvilken hun kaldte sin Præst og Skriftefader til Hjælp. Det var tunge Dage for Hilda, men i Stedet for at indlade sig paa theologiske Undersøgelser med Majorinden, søgte Vernicq selv til den nævnte Præst, aabnede for ham sit indre Liv og udtalte sine religiøse Anskuelser. De mange Aar, han havde tilbragt i Altona, havde han levet sammen med en protestantisk Familie, hørt deres Udtalelser og deltaget i deres Gudstjeneste, men var hidtil ikke udtraadt af den katholske Menighed. Det var han nu villig til at gjøre, saafremt Præsten troede, at han kunde forsvare det for sin Samvittighed, samtidigt at fastholde nogle Troesbegreber og Ceremonier, hvilke vare ham hellige og unndværlige. Præsten nøjedes ikke med en Samtale, men der behøvedes længere Tids Paavirkning, for at faa ordnet Vernicqs Troesliv og religiøse Opfattelse saaledes, at det tilfredsstillede ham og tillod ham med god Samvittighed at vie ham efter Luthers Ritual. Da han var kommen saa vidt og da han under disse alvorlige Samtaler havde faaet Vernicq meget kjær, afvæbnede han Fru Saffers Indsigelser, som maatte falde til Føje ogsaa i den Henseende.

Imidlertid havde hendes egne Udtalelser til Venner og Bekjendte vækket en utidig Interesse for, hvor og hvorledes Vielsen skulde finde Sted, og det var hende desaarsag ret velkomment, at Hilda og Vernicq samstemmede med hende i, at det vilde være heldigt, — „maaske højtideligt" — mente hun, — om det blev

Stuebryllup, hvortil kun de „Nærmeste“ bleve indbudte.

Uagtet Vernicq — til Fru Sassers store Lettelse, — kun ønskede sin Ven, Doktor Schröder fra Altona, indbudt som hans Forlover, blev Begrebet „Nærmeste“ — dog temmelig udstrakt. Fruen maatte atter tilfredsstille sin Trang til at arrangere Fest og da Hilda var glad, hvorledes det blev gjort og da den gamle Major ikke brød sig om andet, end om sin Datters straalende Ansigt, saa kunde hun uhindret give sin Fantasi frit Spillerum og opfylde selv sine dristigste Drømme. Det var en Velgjerning for Brudeparret, at hun var saa fuldt optaget deraf; i deres korte Forlovelsestid skulde de jo egentlig først lære hinanden rigtig at kjende, og Hilda fik tillige Tid og Ro til at tænke over de ny Forhold og de ny Pligter, hun gik ind til. De forekom hende alle at være lyse og lette og med Hjærtet fuldt af Kjærlighed og Haab gav hun sit Ja under de straalende Kjærters Skin. Brudgommen saa op til disse, som til trofaste Venner, der havde ledet ham til hende og, som nu vare Vidner til deres uopløselige Forening.

Saa droge de nygifte ind i deres eget, smukke Hjem, men dog kun, for at dvæle der nogle faa Dage; saa fløj de videre ud i den store, skjønne Verden, som forekom dem langt rigere nu, da deres indre Liv lagde Glans og Farve over alt.

Det var det skjønne Frankrig og det sollyse Italien, som drog dem og fastholdt dem, indtil de følte Længsel efter det stille Samliv i deres eget Hjem.

Der ventede mange Forretninger og Breve paa

Vernicq, og iblandt de sidste var der et fra Onkelen i Bordeaux, som overraskede ham paa en ubehagelig Maade. Der fordredes ufortøvet Opgjør af deres Mellemværende og Udbetaling af det resterende og af Tilgodehavendet. Vernicq var overbevist om, at Tanten stod bag ved; at det var Efterretningen om hans Giftermaal, der havde afstedkommet denne Skrivelse, — men ligefuldt maatte den efterkommes.

Hilda, som strax lagde Mærke til Udtrykket i Vernicqs Ansigt og anede Grunden, mindede ham om, at hun havde bragt ham en Medgift, som han hidtil aldrig havde villet høre om, men nu vilde hun, at han skulde modtage dem af hendes Fader, og da han ømfindtlig gjorde Indvendinger, modsagde hun ikke disse, men fik i al Stilhed ordnet det med Faderen, saaledes at disse materielle Skyer hurtigt bleve forjagede fra Hjemmets lyse Himmel. Dog forbeholdt Vernicq det, som en Æressag, at modtage saa lidt, som muligt, men derimod selv erhværve hvad der behoves til en uafhængig og sorgfri Existens, og Held og Fremgang fulgte hans Bestræbelser, saa at han snart fik et godt og velset Navn i Handelsverdenen.

VI.

Det er en ofte gjentaget Sandhed, at om Lykken kan der siges saa lidet; den føles af dem, som blive velsignede med denne Guds Gave, men at beskrive den og dens Virkninger med Ord bliver mat og

indholdsløst. Vi ville derfor lade mere end ti Aar rulle hen, uden at udpenſle de ſmaa Nuancer af Lys og Skygge, ſom glide over Ægteparret Berniçqs Samliv, og kun meddele de Begivenheder, ſom de have bragt.

Det var ikke Smertens, men Vemodsdage, da Majoren, Hildas kjærlige, ſaa lidet fordrende Fader, omſkiftede Tiden med Evigheden, og det var hende en kjær Bevidſthed, at hans ſidſte Levetid var bleven oplivet af hendes Lykke og at han havde oplevet den Glæde at have en Datterſøn, ſom blev opkaldt efter ham og kom til at hedde Henrik Röhſe-Berniçq. Det var for at gjøre Moderen til Pas, at Forældrene indvilligede i at give ham dette „Röhſe-navn", men det lille „von" vilde de ikke have med, hvormeget hun end overtalte dertil.

Paa flere Maader maatte Majorinden føle Aarene og deres Virkninger, men alligevel faldt det hende ſvært at give Slip paa Verden og dens Forfængelighed og dog forſømte Hilda aldrig at indvirke paa hendes urolige, udadvendte Sind. Da hendes Datterbørn bleve ſtørre — ſenere var der kommen endnu en Søn — var det, ſom om disſe ſkulde blive hendes gode Engle. Hun elſkede de ſmukke veloptdragne Drenge, de bragte milde Følelſer til hendes Hjærte, og naar hun hørte de ſøde Barneſtemmer fremſige Morgen- og Aftenbønner, ſom Hilda havde lært dem, da ſukkede hun ydmygt: „Ja, gid man kunde blive ſom Børn igjen". Tiden ſyntes ſaaledes at virke forædlende paa hende, og til Berniçq og Hilda havde den ogſaa bragt Udvikling i flere Retninger, dog ſporedes Forandringen

mest hos Hilda. Det forvænte Barn, ukjendt med Pligter og Opofrelser, var efterhaanden bleven en fornuftig og besindig Hustru, som havde lært, at selv i det engeste og ømmeste Forhold behøves der Overbærelse og Forstand.

Vernicq besad en heftig Natur og kunde lade sig henrive til Uretfærdighed og Vrede. Det var mest i Forretningen, naar han mødte Underfundighed og Trods, — men undertiden fulgte denne Stemning ham ind i Familielivet og der forstod Hilda, med indsmigrende Venlighed og kjærlig Deltagelse at dæmpe og afværge, og ikke faa af hans Folk og hans Handelsvenner havde hendes beroligende Indflydelse at takke for, at de bleve skaanede og Uenighed bilagt. Hans heftige, lidenskabelige Natur viste sig ogsaa i en anden Retning. Med samme stærke Kjærlighed, hvormed han elskede Hilda, omfattede han ogsaa sine Børn, men den bragte ikke udelt Glæde. Ængstelse indtil Overdrivelse var blandet i denne Følelse. Børnenes Kommen til Verden havde han imødeseet med en saadan Angst, at Lægen maatte paalægge ham Selvbeherskelse, og mangfoldige kvalfulde Timer havde han haft, naar Drengene vare underkastede Børnesygdomme eller andet Ildebefindende. Hilda var den ømmeste og omhyggeligste Moder, men dog fik hun af og til Bebrejdelser, fordi hun overlod noget af Omsorgen til andre, ligesom han senere ofte var i pinlig Uro, naar han ventede Drengenes Hjemkomst fra Skolen; Livet der, imellem de vilde Drenge, var hans Rædsel, og han havde helst holdt Lærere til dem i Hjemmet, men det modsatte Hilda sig. Hun var en fornuftig Moder, som

indsaa, at det var gavnligt for hendes Drenge at færdes imellem deres jævnaldrende, hun satte sit Haab til Guds og til pligtopfyldende Læreres Omsorg og søgte af bedste Evne at bibringe sin Mand samme Fortrøstning, men forgjæves. Han manglede ingenlunde Tro, men den gav ham ikke Tryghed for hvad Livet kunde bringe. Han sagde ofte: „Jeg synes, at vi have været og ere for lykkelige, saaledes kan det umuligt vedblive; rundt omkring mig ser jeg Sorg, Kamp og Savn, de fleste Mennesker blive prøvede eller knuede ved Livets Gjenvordigheder, hvorfor skulde vor Lykke da vare ved."

Naar Hilda hørte disse Udbrud, indgav hendes Kjærlighed hende beroligende og tillidsfulde Ord, men der var Tider hvor Frygten ogsaa naaede hendes Hjærte; hun antog, at denne ubetvingelige Frygt maatte have sit Ophav fra en legemlig Svaghed, og hun spurgte ængstelig deres Læge til Raads. Denne beroligede hende, det var almindelig Nervøsitet, Overanstrængelse o. s. v., en Mand i Vernicqs Stilling burde frigjøres for Arbejde, hvile, rejse, tilbringe Sommermaanederne ved passende Badesteder; men det vilde Vernicq aldeles ikke indlade sig paa; thi at tage Sønnerne med vilde være besværlig og risikabelt og at lade dem blive tilbage vilde han ikke kunde udholde.

Alt vedblev saaledes at gaa paa sædvanlig Maade, indtil han selv maatte indrømme, at han ikke var normal. Søvnløshed og Hjærtebanken hjemsøgte ham, og da han iagttog sit eget Befindende med ængstelig Overdrivelse, blev det endelig gjennemført, at hele Familien, ledsaget af en Huslærer, skulde tilbringe Foraarsmaanederne i Schweiz, for senere at tage Op-

hold ved et af de tyske Badesteder, hvor Bernicq skulde gjennemgaa en Kur.

Det var en større Oprykning, men Hilda rejste ud med Haab, saa alt faldt hende let, kun var det hende vemodigt at tage Afsked med sin Moder, som var lidende af et indvendigt Onde og daglig synes at aftage i Kræfter og Livsmod. En Ting beholdt dog altid sin Interesse for Majorinden, og det var Fester og Højtidsdage, og inden hun skiltes fra sin Datter, fik denne den omhyggeligste Instrux om, hvordan hendes Bisættelse og alt hvad der hørte til hendes dødelige Bortgang skulde ordnes, og hun maatte love, at hvor hun end var, skulde hun ile hjem, naar hun fik Budskab om hendes Død; thi det maatte være, som ved hendes salig Mands Jordefærd og de ofte nævnede Kandelaber ikke blive forglemte; de maatte kaste deres Lys over „Dødens mørke Billed.“

Hilda blev forskaanet for at blive kaldt hjem, den svindende Livskraft holdt ud, indtil de atter vare samlede, men i Vinterens Løb var den udtømt, og uden Kamp sluttedes et Liv, der havde villet og fordret saa meget og hvis sidste Fordringer bleve opfyldte indtil de mindste Enkeltheder.

Det havde altid været Majorens og hans Kones Ønske, at Bernicq skulde bebo deres Ejendom i Store Kongensgade, naar de vare døde, og da Lægerne ansaa større Værelser og mere Sol for at være gavnligt for Bernicq, blev Flytningen iværksat og Hilda levede sine Barndoms- og Ungdomsminder om igjen, da hun var dragen ind i sit Fædrenehjem. Ogsaa Sønnerne, som paa det Tidspunkt vare fjorten og femten Aar

gamle, vare glade over den store Plads og over den nærliggende Toldbod, men paa Vernicq gjorde Omflytningen ingen Forandring. Lægerne kom efterhaanden til den sorgelige Erkjendelse, at han led af et Hjærteonde, og derfra stammede hans trykkede og ængstelige Sind.

Det var et tungt Budskab for Hilda, men hendes Sjælskraft voxede i Forhold til hvad der fordredes af hende, hun havde Opmuntring for Vernicq og Modtagelighed for Sønnernes mange Ideer og Foretagender. Disse vare overordenlig livlige og hun vilde ikke, at deres unge Mod og Livsglæde skulde stækkes af Mismod og Tyngde; men hun formaaede med sine kjærlige Bestræbelser dog kun til Dels at holde den borte, da Vernicq stadig var underlagt snigende Ildebefindende og Tungsind, og hvor inderligt han end elskede Hilda, var han dog bleven saa megen Egoist, at han intet skjulte, men meddelte hende sine triste Forestillinger og de Forholdsregler hun maatte iagttage, dersom han blev kaldt bort. Hendes pekuniære Stilling behøvede han ikke at ofre en Tanke, den Byrde der tynger saa mangen Familiefader indtil hans sidste Aandedræt, — var han fritagen for, men det var Sønnerne, deres Opdragelse og Fremtid, som laa ham paa Sinde. Han troede at spore stærke, varme Følelser hos dem, især hos den ældste, som lignede ham mest, og at faa ledet disse i det rigtige Spor, var hans stadige Bekymring; han kunde ikke nok indskærpe Hilda at iagttage dem og vaage over dem og saa vidt muligt tilfredsstille deres aandelige Interesser.

Hun maatte se at finde Modvægt, imod hvad

deres Følelser og deres fysiske Natur kunde friste dem til, hun maatte ikke indvirke paa dem ved Valget af deres Levevej e; hun maatte ikke tilraade dem noget bestemt Studium, de skulde dyrke Kunst eller Videnskab frit efter deres Lyst og Smag, til egen Udvikling og Forædling. Nu elskede de hinanden i høj Grad, de delte alt med hinanden og der hørtes aldrig Strid og Trætte, dog var det mest den yngste, Albert, der rettede sig efter den ældre Broder, som var større i aandelig Begavelse og stærkere af Karakter. Denne blev ikke saa let hidsig, men engang tirret til Vrede, tilgav han ikke, da kom der noget haardt op i ham, som glimtede i hans Øjne og lagde uforsonlig Kulde over hele hans Optræden.

Hilda saa alle disse Enkeltheder, rettede derpaa saa godt hun formaaede og søgte at indgive dem Gudsfrygt og kristelig Ydmyghed. Det var alvorlige og smukke Timer, som Forældre og Sønner tilbragte med hverandre, inden disse gik deres Konfirmation i Møde, og det var med rene, gode Sind, at de aflagde det højtidelige Løfte om Tro og Forsagelse, og for Hilda og Vernieq var det en stærkt bevæget Dag. Indbyrdes Kjærlighed og den ømmeste Omhu for deres Sønner gjennemstrømmede og forenede dem, de ligesom levede deres unge Lykke om igjen; dertil kom en løftet, religiøs Stemning, fremkaldt ved deres Børns første, bevidste Højtidsdag; de kappedes med hinanden om at gjøre alt festligt og harmonisk, de vilde have, at hvordan end Livet senere blev, den Dag skulde dog staa som et lyst og venligt Billed i deres Erindring.

En Efterklang af denne lykkelige Fest laa endnu

over Hjemmet. Hilda dvælede i Erindringen ved dens smaa Enkeltheder og Vernicq hengav sig til Ro og Hvile, som han trængte til. Han havde i de bevægede Dage udvist en Livlighed og Modtagelighed, saa at endogsaa Hilda var bleven skuffet og havde faaet det Haab, at han dog besad mere Sjæls- og Legemskraft, end han selv tiltroede sig; den behøvede kun at anspores og paakaldes, saa kunde han endnu være hendes Støtte og Vejleder, som i tidligere Dage.

Denne lykkelige Forhaabning var dog des værre kun et Lysglimt; da Stilheden i Hjemmet atter vendte tilbage, viste hans Svaghed og Slappelse sig, næsten i forøget Grad. Dagen listede sig ensformigt og trangt hen, og kun de unge Sønner bragte Liv og Opmuntring til Hjemmet i den korte Tid, som deres Skolegang levnede dem, og kun deres Gaaen og Kommen medførte lidt Afvexling og Forandring.

Denne Hjemkomst var hos Vernicq ofte Aarsag til Uro. I sin ørkesløse Tilværelse forekom Tiden ham lang, og den mindste Udeblivelse over det bestemte Klokkeslet var nok til at ængste ham. Som han havde øjnet Farer for de smaa Drenge frygtede han nu for de store Sønner; han spejdede, han lyttede og gik urolig omkring, og søgte Hilda hvor hun befandt sig, for at ytre Bekymringer og modtage alle de Forklaringer og den Beroligelse, hun kunde udfinde, — men i Reglen uden Virkning.

En Dag, nogle Uger efter Konfirmationen, antog denne Venten og Uro en saa alvorlig Karakter, at Hildas Ligevægt ogsaa begyndte at svigte. Hun havde nemlig, for mer end en halv Time siden, seet flere af

deres Skolekammerater, som de plejede at følges med, gaa forbi og at alle havde seet op til deres Vinduer og hilst med alvorlige Ansigter, indgav hende en ubestemt Frygt. Da hun hverken kunde berolige Vernicq eller sig selv, sneg hun sig ned ved Trappen for om muligt at spørge en forbigaaende Discipel eller for at sende Portneren til Skolen; men inden hun ret var bleven klar paa hvad hun vilde, mødte hende et Syn, der bragte hendes Hjærte til at staa stille. Porten var slaaet op, og en Vogn rullede ganske langsomt ind. Hun behøvede kun at kaste et Blik paa den, for at opdage, at det var Henrik, som laa udstrakt derinde, hvilende op til en af Lærerne, som støttede hans Hoved, der var ombundet med et hvidt Bind, fra hvilket Blodet piblede nedad den ligblege Kind.

Med smertelig Forfærdelse hørte hun Alberts Forklaring om, hvorledes Broderen ved Gymnastikken, var falden ned saaledes, at hans Baghoved var stødt imod en Tværbjælke, som laa paa Jorden. Han havde strax været bevidstløs, men var nu atter kommen til sig selv, dog tydede hyppig Opkastning paa, at Hjærnen var bleven berørt, hvorimod Saaret som blødte, kun var en ubetydelig Afskrabning af Huden.

I det første betagende Øjeblik havde hun glemt den ellers aldrig svigtende Omhu for Vernicq; saa snart hun kjendte den sørgelige Begivenhed, vaagnede denne atter til Virksomhed, hun bød Kusken at kjøre ind i Gaarden, for at den syge kunde bæres op ad den anden Trappe til hans eget Værelse. Hun troede derved at skaane Faderen for den Skræk og Smerte,

om endnu gjennembævede hendes Hjærte, hun vidste
kke, at han allerede havde anet Uraad og med
skjælvende Lemmer og ophidsede Sanser havde gjennem-
øgt alle Værelser for at finde hende, og at han stod
ved Vinduet i Spisestuen og stirrede ud i Gaarden,
hvorfra han hørte Tale og Larm, netop som de løf-
ede Sønnen ud af Vognen. Han saa det voxblege
Ansigt, den hjælpeløse Stivhelse og med et Skrig, der
gav Gjenlyd, og et krampagtigt Greb til Hjærtet,
styrtede han om.

Saasnart som Hilda med ilsom Hast havde ordnet
det nødvendigste for Sønnen, skyndte hun sig til Faderen,
for at bringe ham Beroligelse, men den Tilstand, hvori
hun fandt ham, lammede hendes ellers stærke Evner.
Med Fortvivlelse slog hun Hænderne sammen og raabte:
„Store Gud! kom os til Hjælp.“ — Dernæst kaldte
hun ad Vernicq med de ømmeste Navne, men længe
forgjæves, den stærke Sindsbevægelse havde fremkaldt
et Hjærteslag. De anvendte Midler formaaede vel
omsider at vække saa megen Livsevne, at han kunde
høre hendes Stemme, sende hende et Blik og tilsidst
give hendes trofaste Haand et svagt Tryk, — men
dermed var hans Livslys udslukket.

VII.

Overvældet, sønderknust af Forfærdelse og Smerte,
kunde og vilde Hilda ikke tro, at han som hun elskede,
havde forladt hende for bestandig; hun lyttede, hun
kaldte og vilde ikke vige fra ham; hun maatte atter

høre hans Stemme, atter møde hans Blik! — det var umuligt, at den gode Gud kunde gjøre hende saa ulykkelig, og hun bad og hun græd, indtil hun sank hen i en omtaaget, sløv Fortvivlelse, fra hvilken hun først blev opskræmmet, da Lægen, som var hidkaldt, mindede hende om, at Henriks Tilstand fordrede Skaansel, — han turde foreløbigt ikke erfare sin Faders Død. Ved denne Henvendelse saa hun forvirret op, tog sig med Haanden til Hovedet, som vilde hun tvinge sine Evner til Virksomhed, og stønnede: — „Det er sandt — Henrik! — er det farligt? — følger han sin Fader?“ — hviskede hun med taarekvalt Stemme.

„Nej, nej! ingenlunde,“ lød Lægens beroligende Svar, „om faa Dage er han restitueret, men hans Hoved er dog nu svagt, derfor kjære Frue, — er det Dem muligt, da søg at beherske Dem og skjul —“

„Beherske mig,“ — udbrød hun grædende, — „Gud i Himlen hjælpe mig, — jeg mægter intet mere. Dog! — det er jo hans Sønner — han har paalagt mig at vaage over dem; — og det skal jeg, — ja Vernicq, det kan jeg, for det er dit Ønske, — din Vilje.“ — Og idet hun med den inderligste Kjærlighed betragtede de livløse Træk, tilkæmpede hun sig Kraft og Fatning, saa at hun forlod Værelset med sikre Skridt og lidt senere sad hun tilsyneladende rolig ved Sønnens Leje. Men da han, som intet anede, var faldet i en let Søvn, søgte hun ilsomt til Albert, som hun fandt saa heftig bedrøvet, at hun ogsaa der havde Brug for Sjælskraft og Gudhengivenhed.

Naar man henstiller det til enhvers Fantasi eller Erfaring at forestille sig, hvordan „Lykken“ viser sig

og hvordan dens Udkaarne leve og virke under dens livsalige Indflydelse, da bliver Billedet højst forskjelligt og Begrebet ofte mangelfuldt; thi ikke faa ere ved indre og ydre Forhold saa fjærnt fra „Lyksaligheds Ø," at de ere udelukkede fra det mindste Indblik, den svageste Luftning af den Atmosphære, som udgaar fra Kjærlighed og Lykke, Sorgen og Livets Kamp berører derimod alle, ingen gaar fri, kun i større eller mindre Maal, i stærkere eller svagere Grad, alt efter enhvers Tilskikkelse og Naturel.

Vi ville derfor ikke omstændeligt gjengive denne Smertensperiode, som Hilda gjennemgik efter sin Mands uventede Bortgang; thi Tanken behøver kun et Øjeblik at vende tilbage til Tider, vi selv have oplevet, saa stige fra vor Erindrings Dyb Billeder frem, saa mørke og tunge, at man næppe begriber, at man er kommen igjennem en saadan Sorgens Tid.

Hilda fik Kraft og Evne til at varetage alle Pligter, og for at skaane sine Sønner maatte hun i deres Nærværelse vise en maadeholden og rolig Sorg, men i Eensomhed havde hun Timer, hvor den heftigste Smerte sondersled hendes Indre, og hun klagede højt og utaalmodigt.

Da Henrik havde overstaaet Følgerne af sit Fald rørte den første taknemmelige og oplivende Følelse sig hos hende, og hun indsaa, at hendes Ulykke kunde have været større; dertil maatte hun skyde Minderne til Side og ofre Sønnerne sine Tanker og sin Omsorg. Lægen havde fraraadet, at Henrik atter skulde komme i Skolen, den indelukkede Luft, den megen Støj vilde

ikke være gavnlig for ham; thi endnu maatte hans Hoved skaanes for vedholdende Anstrængelse og Larm.

Da Albert fandt det umuligt at gaa i Skole uden Broderen, nænnede Hilda ikke at skille dem ad, der blev altsaa antaget Lærere og Undervisningen skete i Hjemmet og blev indrettet aldeles efter Henriks Kræfter. Tiden fløj vel ikke som i de lykkelige Dage, men den sneg sig hen med tunge Fjed og Hilda begreb ikke, at hun levede, aandede, sov og tilfredsstillede sit Legems Krav, uagtet hun havde gjennemlevet sit Livs største Prøvelse, og hun spurgte sig oftere selv: kan og skal det vedblive saaledes?

Ingen dødelig er imidlertid udelukket fra den Trøst og Lægedom, som Gudsfrygt og Tiden har at bringe. Hilda følte det ogsaa; vel stege de mørke og smertefulde Billeder endnu frem for hendes indre Øje, men hun kunde lykkeligvis ikke leve alene i Erindringen, det nærværende lagde Beslag paa hende. Hun var jo nu ene om sine Sønners Opdragelse og følte ofte det store Ansvar; deres Fader havde i sin Kjærlighed ment, at en Udvikling i Frihed skulde begrunde deres Lykke, og hun følte ofte det farlige derved, thi de besad begge heftige Naturer og varmfølende Hjærter, som ikke alene skulde tilfredsstilles, men ogsaa vejledes.

Efter Samraad med Sønnerne og deres Lærere blev det bestemt, at de begge skulde tage Artium, for derved at indsamle et Grundfond af Kundskaber til Støtte for senere Studier, i hvilken Retning de selv vilde. Efter at denne Bestemmelse var tagen indtraadte der en rolig Arbejdstid, som ikke bragte dem nogensomhelst Anstrængelse, da de begge vare godt

begavede, dog især Henrik; Albert var mere flygtig, men alligevel vilde de tage Examen paa samme Tid, thi det forekom Henrik umuligt at blive Student, medens Broderen endnu vedblev at være Skoledreng.

To smukkere unge Studenter har Universitetet næppe haft, end da de to Brødre Vernicq hjembragte deres Laudabilis; endogsaa Hildas sørgmodige Sind maatte føle Glæde, idet hun med Ømhed tog dem i sine Arme og saa Livskraft og Ungdomsmod lyse ud af deres Øjne. Med rundelig Haand tilfredsstillede hun deres Ønsker om Udflugter og Rusgilder, og indvilligede endogsaa i en lille Udenlandsrejse; men der vilde hun selv gjøre Følgeskab, — hun vidste, at deres Fader vilde have ønsket det saaledes.

Det sachsiske Schweitz blev gjennemstrejfet til Dels til Fods, — de unge Kræfter vilde bruges, og Hilda opholdt sig rolig i en skjøn Egn, indtil de vendte tilbage fra deres Udflugter. Dresdens Kunstskatte bleve gjennemsete og bragte især Henrik stor Nydelse. Han var besjælet af Sans og Smag for Kunst i flere Retninger, men manglede Geni til at blive skabende Kunstner. Albert interesserede sig mere for Mineralier, Stenarter og Ertser. At gjøre Opdagelser og Erfaringer i den Retning underholdt ham, og han forstod ved sit vindende Ydre og elskværdige Optræden at skaffe sig Adgang til Laboratorier, Fabriker og desl.

Hilda iagttog sine Sønners forskjellige Interesser med Ønsket om, at de derved maatte finde en Livsopgave, som vedholdende kunde yde dem Tilfredsstillelse og senere en gavnlig Virken i Verden. De Forældre, som ikke have Midler til at ofre meget paa

deres Sønner, finde dem saa lykkelige og misundelsesværdige, der ere saaledes stillede, at de kunne lade de unge vælge deres Studium, indrette deres Livsbane efter Smag og Lyst, uden Hensyn til Erhverv eller Næringsvej, men en saadan Uafhængighed har ogsaa sine Skyggesider. De ydre Tryk, Udsigten til selv at erhverve sig Stilling og Indtægter, giver en Drivkraft og en Udholdenhed, som de rige Folks Børn ofte mangle og forfalde lettere til Udskejelse eller til vexlende, overfladiske Forsøg. Hilda, som ikke var blind for disse Farer, anvendte sin Forstand og sin Kjærlighed til Støtte for sine Sønner, og da Henrik bestemte sig for at blive Kunsthistoriker og Albert til at blive Kemiker, skaffede hun dem de bedste Lærere og Anvisninger, som vare at finde og sparede ikke paa, ved Samtaler og ved belærende Omgang at vedligeholde deres Interesse og styrke deres Udholdenhed.

De gik ogsaa i nogle Aar uforstyrret fremad hver i sit Fag; — det var første Gang at deres Veje skiltes, men de vedbleve desnagtet at have en Masse fælles Interesser. Musik, Digtning og Romantik i deres forskjellige Afskygninger tiltalte dem begge, og det var Hilda en stor Glæde at høre, hvor begejstret og smukt de undertiden udtalte dem. Endnu var de uberørte af Livets Grums, og hun bad til Gud, at det maatte vedblive saaledes. Med en vis Angst hørte hun dem oftere ytre Ønsket om at komme rigtig udenlands, ikke saadan en Sviptour, men et langt Ophold i de store Stæder, hvor Kunst og Videnskab dyrkedes til Fuldkommenhed. Hun raadførte sig med de Professorer, som hun kjendte, og disse billigede fuldkommen

Sønnernes Ønske, og da hun udtalte sin Frygt, beroligedes hun ved den Forsikring, at de unge Mennesker havde rene, gode Naturer, som godt kunde overlades til sig selv; de havde tillige et Værn i deres videnskabelige Interesser; og desuden, bemærkede man, — kan Forældre ikke bygge Vold om deres Sønner, — de maa ud i den brogede Verden og lære at stole paa deres egne Kræfter, kun derved vinde de Karakterfasthed og blive Mænd.

Idet hun hørte disse erfarne Mænd tale saaledes, veg hendes Bekymringer; men de vendte ofte tilbage, og hun følte sig ikke voxen til at være det for dem, som hun ønskede og burde. Saalænge hun havde haft Medgang og havde hørt sin Mand bestandig fremhæve hendes Forstand og gode Egenskaber, havde hun haft Energi, endogsaa været temmelig rask til at tage Bestemmelser, — nu derimod, da hun levede under Sorgens og Savnets Vægt, og den rosende, erkjendende Stemme var forstummet, nu manglede hun Viljefasthed og stod ofte raadvild og hjælpeløs. Der var Tider, hvor hun syntes, at Sønnernes Sprog og Væsen lige over for hende blev dristigere og mere selvstændigt, hun saa deri et Bevis paa, at de var voxede fra hende, og da Rejseplanerne atter blev Gjenstand for Samtale, turde hun ikke mere sætte sig derimod; og da hendes Forslag, at ville gjøre dem Følgeskab, blev afvist, som aldeles overflødigt, endogsaa kjedsommeligt, stod intet andet tilbage for hende, end at advare dem for Fristelser og Farer og at sætte sit Haab til Gud.

Den første Maaned af deres Rejse tilbragte de i Bonn, og Brevene derfra maatte tilfredsstille selv den

ængsteligste Moder, de vare raske og glade, nød deres Frihed og Livet, uden at forsømme deres Studier, og udtalte sig dertil saa kjærligt om Moderen og Hjemmet. Dette forekom Hilda ubeskrivelig tomt, og omendskjønt hun ikke manglede Venner, var der dog mange ensomme Timer, i hvilke Minderne regjerede. Da droge lyse og mørke Billeder forbi hendes Sjæls Øjne, hun takkede Gud for Lykken, hun havde haft, og vandt derved Kraft til at leve videre.

At Sønnerne ønskede at tilbringe Vinteren i Paris, behagede hende ikke; hun ængstedes for det lystige, tøjlesløse Liv, der føres, men da hun ytrede sine Skrupler, svarede de begge, at de aldeles ikke vilde have med nædle Forlystelser at gjøre, det var det store og udmærkede i Kunst og Videnskab, som de søgte og higede efter, og de havde allerede faaet værdifulde Anvisninger, hvorefter de skulde henvende dem, ligesom de ogsaa havde faaet gode Raad om, hvorledes de skulde blive optaget i et respektabelt Familiehjem.

„Saa i Guds Navn! rejs derhen," — skrev Hilda og vedføjede atter Advarsler og Formaninger, idet hun anbefalede dem til Guds kjærlige Omsorg i den store Verdensstads Vrimmel. Og de første Breve vare beroligende for hende, de aandede idel Henrykkelse over alt hvad de saa, mindre om hvad de oplevede, thi de vovede sig ikke ind i Forlystelsernes Malstrøm. Operaen og Theaterne begejstrede dem, og Hilda kunde mærke, paa deres Rekvisition om Penge, at de hyppigt tillode sig denne Nydelse. Senere omtalte de begge to en Dame, Mademoiselle Adêle Tissaud, som ogsaa boede hos den Familie, hvor de vare i Pension. Hun

var fra Syd-Frankrig og hendes Moder var Italienerinde, og de beskreve hende som en Typus for sydlandsk Liv og Ynde. Saa lød det i Brevene: vi vare alle fire i Operaen eller andetsteds; og paa Hildas Spørgsmaal om, hvem de to Personer vare, som de fulgtes med, svarede Albert: „selvfølgelig Mademoiselle Adêle og Mme. Camusat; thi Henrik kan ikke more sig uden den første, og her er et saadant Snerperi i Paris, at ingen ugift Dame kan færdes, uden at have en ældre med sig til Ledsagerske, altsaa maa vi invitere dem begge".

Hilda syntes ikke rigtig om Mlle. Adêles Ulundværlighed og skrev lidt alvorligt i den Anledning, hvilket foranledigede, at der hengik usædvanlig lang Tid, inden hun fik Brev, og da det endelig kom, var det fra Albert. Henrik var bleven saaret af sin Moders Ytringer, hun havde skrevet om Ting og Forhold, hun ikke forstod sig paa, et Væsen, som Adêle, kunde ikke bedømmes efter almindelige Regler, hun var Indbegrebet af det skjønneste, mest fuldendte, Jorden ejede. Disse Ord vare understregede, altsaa var Albert af samme Mening.

Hilda begyndte at blive bange for sine uerfarne Drenge, som hun i sin Moderkjærlighed kaldte dem, — hun afsendte atter en advarende Epistel, og afventede med Spænding, hvad Virkning den vilde gjøre. Den var, som Olie paa Ilden, i de stærkeste, mest overstrømmende Udtryk, skildrede Henrik „dette ædle, bedaarende uimodstaaelige Skjønheds-Billede, der havde indgivet ham Følelser, der snart lyksaliggjorde ham, snart nedsænkede ham i den smerteligste Frygt. Han

elskede, han tilbad hende med hele sit Hjærte og sin Sjæl, men han turde ikke haabe, at hun, hvem Alverden maatte elske, og som kunde vinde Skjønhedspris overalt, at hun kunde gjengjælde hans Følelser; derfor levede han i en Vexlen imellem Lykke og Smerte, som berøvede ham Sans for alt i den øvrige Verden.

Det var ikke med Glæde, at Hilda læste disse Udgydelser, hun haabede til Gud, at det var en Opblussen af et ungt Hjærtes Trang, men hun ængstedes for denne bedaarende Kvinde. Hun turde ikke tillade sig Modforestillinger, thi hun vidste, at Modstand ægger, men hun kom med mange Spørgsmaal angaaende Adêle, dels fordi hun gjærne vilde vide mere om denne Person, men tillige fordi hun vilde vække Henriks Dømmekraft og haabede, at idet han skulde skildre hende, maatte han iagttage hende nøjere og derved maaske dog komme til at se lidt klarere og finde Fejl og Skyggesider. Men hun forregnede sig. Det næste Brev var endnu mere exalteret end det foregaaende; „Adêle var en Engel,“ — hed det, „i Renhed, Skjønhed og Ynde; hun var hævet over enhver Beskrivelse, og han troede at spore en svag Gjengjældelse af hans Følelser, — dog turde han næppe udtale dette Haab;“ — saa fulgte stormende og overdrevne Udbrud, — og Hilda sukkede, med Taarer i Øjnene: „stakkels Henrik, — hvilken Skuffelse vil al den Hjærtevarme berede Dig.“ Og da det forekom hende umuligt, at afvente, hvorledes dette Forhold vilde udvikle sig, skrev hun strax til Albert og bad ham uopholdeligt at sige hende, om hun ikke burde rejse til dem; men inden dette havde naaet sin

Bestemmelse, kom der atter Brev fra Henrik. Han var paa sin Lyksaligheds Højdepunkt, hans elskede Adèle gjengjældte hans Følelser, og de vare nu bundne ved hellige Løfter, dem ingen i Verden kunde formaa ham til at bryde. Han anede, at hans kjærlige Moder ikke strax vilde dele hans Glæde, men den maatte komme; et saa yndigt og elskeligt Væsen, som hans Adèle maatte vinde hendes Kjærlighed, og hun maatte blive ham taknemmelig, at han bragte hende en saadan Engel til Datter.

Dernæst fulgte Udbrud af Begejstring, Kjærlighed og Lykke, og Hilda foldede sine Hænder og bad Gud velsigne det Baand, som hun ikke havde kunnet afværge. Hun havde ikke glemt, hvad hun selv havde lidt, da man vilde skille hende fra den, hun elskede, derfor turde hun ikke indvirke forstyrrende paa sin Søns højeste Lykke.

Da hun omsider fik Svar fra Albert, indeholdt dette ogsaa idel Beundring af den unge Svigerinde. „Hun er saa elskelig" — skrev han, — „at hun har formildet den Skinsyge, jeg følte, saa snart jeg mærkede, at Henrik ofrede hende alt, og at jeg tabte ham. Hun siger paa sin indsmigrende Maade, at jeg har mistet et Stykke af min Broder, men faaet en hel Søster i Stedet og dermed maa jeg være tilfreds. Det er jeg ogsaa" — skrev han videre, — „thi Henrik er straalende lykkelig, og hun er saa elskværdig imod mig, at vi alle tre tilbringe mange uforglemmelige Timer med hverandre. Men" — fortsatte han, — „hvorledes vi skulle kunde forlade Paris, indser jeg ikke; thi jeg sidder i Kemi til op over Ørene og

morer mig dertil ganske fortræffeligt, og Henrik kan naturligvis ikke tænke sig den Mulighed at skilles fra Adêle, men heldigvis have vi endnu et Stykke tilbage af Vinteren."

VIII.

Hilda længtes nu mer end nogen Sinde efter at faa sine Sønner hjem, og dertil haabede hun ogsaa, at Adskillelsen maaske kunde afbryde en Forbindelse, som hun ej ret kunde forlige sig med. Uforbeholdent turde hun ikke udtale sig, men hun skrev til Henrik, at da han næppe havde Tid og Tanker til sit Studium, saa vilde hun dog gjøre ham opmærksom paa, at det var kostbart at leve i Paris, og at hendes og deres Formue ingenlunde var uudtømmelig. Om det ikke var bedst, at Adêle rejste til sit Hjem, og han vendte tilbage til Kjøbenhavn, saa kunde han virke for deres Fremtid, til hvilken hun — saa vidt hun kunde det, — var villig til at gjøre Opofrelser.

Der hengik længere Tid, uden at der indløb Svar paa dette Forslag, endelig kom et Par afjagede Linier undertegnede Henrik og Adêle. Forskrækket læste hun den kortfattede Skrivelse, som intet mindre indeholdt, end den Efterretning, at samtidig med at hun modtog den, vilde hendes Søn og hans elskede Brud blive forenede ved Livets helligste Baand ved en Vielse i faa Vidners Nærværelse. Deres Lykke havde været fuldkommen, dersom hans elskede Moder havde kunnet

være nærværende, men da dette jo ikke havde været muligt, bade de, at hun med kjærligt Sind og Ønsker vilde ledsage deres Forening.

Det løb næsten rundt for Hilda, idet hun læste denne Meddelelse, dette Giftermaal forekom hende saa letsindigt og ufornuftigt; Henrik var næppe tre og tyve Aar og havde nu allerede, i blind Elskov, bundet sig til en, hende fremmed Kvinde. Hun blev saa usigelig bedrøvet, hendes smukke, begavede Søn blev taget fra hende og af hvem? hun havde en uvilkaarlig Mistro til denne forgudede Skjønhed; — vilde hun blive ham en kjærlig og trofast Hustru? — hun syntes, at det var saa kort siden, at han færdedes i Hjemmet som en god, lang Dreng og nu — nu var han allerede Ægtemand, skulde være Forsørger; — hvor var det dog ubegribeligt og taabeligt. Og tillige undersfundigt, syntes hun, — hvorfor dette Hastværk, denne Hemmeligholdelse, indtil Vielsen havde fundet Sted? — og Adêle maatte vel være Katholik, — hvordan var det bleven ordnet? — hun stirrede paa de faa Linier, som intet Svar havde paa alle hendes ængstelige og bekymrede Spørgsmaal, og hendes Taarer randt; hendes Henrik, som før var saa kjærlig imod hende, maatte jo være bleven helt forvandlet, naar han kunde handle saaledes uden hendes Viden og Samtykke.

Hvor var det dog tungt og ubegribeligt altsammen; jo mer hun tænkte, des mere kom hun til den Overbevisning, at Adêle maatte være en intrigant Dame, som havde forstaaet at bedaare og beherske ham, og at hun havde overlistet ham til dette Giftermaal. „Min stakkels unge og uerfarne Søn," — sukkede hun

med sorgfuldt Sind, „jeg har daarligt forstaaet at vogte Dig; den gode Gud og din kjærlige Fader vil en Gang drage mig til Regnskab.“ Og hun hengav sig til Selvbebrejdelser, — hun savnede Evne og Viljekraft til at foretage sig nogetsomhelst, — og desuden! der var jo nu intet derved at gjøre, — det var sket, uigjenkaldelig sket.

Imedens hun endnu var underlagt denne bedrøvede Stemning, indtraf der et langt Brev fra Albert. Det blev læst med en uhyre Spænding og bragte ogsaa Besvarelse paa mange af hendes brændende Spørgsmaal, — men egentlig ingen Beroligelse. Han forklarede, at da man i Frankrig er ukjendt med hvad vi her kalde Forlovelser, saa havde Forholdet imellem Henrik og Adêle været underlagt saa megen Tvang, at det havde været Henrik uudholdeligt, og han havde derfor foreslaaet hende, at hun skulde følge ham hjem til Kjøbenhavn, hvor Forholdene vare anderledes; men samtidig med, at hun delte hans Ønske, havde hun bevist ham Umuligheden af dets Udførelse; ikke engang de faa Dages Rejse til hendes Forældre i Sydfrankrig — i xxx, turde hun gjøre i Selskab med ham, uden at de vare gifte, — ej engang om Albert ledsagede dem. Var hun derimod hans Hustru, da var alting anderledes, da var de dem selv nok, og behøvede ikke at tage Hensyn hverken til Forældres eller andres Omdømme. Jeg ved ikke,“ — skrev Albert, — „hvordan de gradvis levede dem ind i den Plan at ville holde Bryllup og strax derpaa rejse til Italien; thi efterhaanden som Henrik betoges af Adêles Elskværdighed og Kjærlighed, blev jeg udelukket af hans Fortrolighed

og Forholdet imellem os var bleven saa koldt og fremmed, at Du, kjære Moder, ikke kan forestille Dig det, og jeg lider usigeligt derunder. Alligevel dadler jeg ham ikke; thi jeg kan begribe, at det maa være saaledes, et saa yndigt og bedaarende Væsen, som Adêle, maa man ofre alt, jeg havde sikkert gjort det samme, dersom det havde været mig, hun havde skjænket sit Hjærte."

„Ligefuldt blev jeg dog overrasket ved det Budskab, at de den næstfølgende Dag vilde lade sig borgerligt vie og dernæst ved de kirkelige Ceremonier i en katholsk Kirke. Paa mit Spørgsmaal, hvorledes det kunde lade sig gjøre, da Henrik jo var Protestant, fik jeg det Svar, at han var det ikke mere; som Fader i sin Tid gik over til en anden Troesbekjendelse for at gifte sig med Dig, saaledes gjorde Henrik nu det samme og gjorde sig ingen Skrupler; thi Gud og Kristus ere jo lige hellige, og naar man kun lever i Kjærlighed til Gud og sine Medmennesker, ere de mindre Afvigelser uden Betydning."

„Saa fejrede Henrik i al Stilhed sin lykkelige Fest og søde Moder" — skrev han videre, — „Du kan ikke tænke Dig et skjønnere Brudepar end disse to, Henrik var straalende, sejersbevidst, og Adêle var yndig og glimrende i sin elegante Brudedragt og med Sløret kastet over det rige Haar og de formskjønne Træk. Efter Vielsen tilbragte vi kun nogle faa Timer sammen med dem, saa rejste de bort, foreløbigt kun til Montlery, men derfra tror jeg, at de vil gjæste Adêles Forældre; — dog ved jeg kun ufuldkommen Besked, thi som sagt jeg er nu udenfor Henriks Tankeliv og Fremtidsplaner.

Jeg behøver vist ikke at sige Dig, min kjærlige Moder, at jeg føler mig ubeskrivelig ensom og savner Henrik hver Time paa Dagen, jeg tænker derfor ogsaa paa Hjemrejsen til Dig, men jo mere forladt jeg har følt mig, desto mere har jeg kastet mig over mit Studium, og da her i næste Maaned skal foretages nogle interessante Experimenter i en stor kemisk Fabrik, hvortil jeg har Adgang, vil jeg overvære disse og derefter begive mig paa Hjemrejsen, jeg længes efter Dig, min egen trofaste Moder."

Denne lille Sætning gjød Lægedom i Hildas syge Sind, hun havde dog endnu en Søn, som længtes efter hende og hendes Kjærlighed. Hun maatte holde Haabet fast, maaske havde Henrik alligevel fundet den, der passede for ham og saa — i Guds Navn! — gik vel nok alt godt, nu gjaldt det for hendes Vedkommende at se det i det bedste Lys og ikke indvirke forstyrrende.

Der hengik imidlertid længere Tid, inden Hilda fik Efterretning fra de nygifte, men omsider kom et langt Brev fra Florents. Det udtalte overstrømmende og svimlende Lykke, og Adêle blev omtalt i de ømmeste, mest begejstrede Udtryk, ingen Mand i Verden havde en Hustru som han, — de samstemmede i Følelser og Tilbøjeligheder og intet Forhold kunde sammenlignes med Ægteskabet, — det forenede i sig den reneste Harmoni — den højeste Lyst — og han var lykkelig over, at han saa tidlig var kommen ind under dets hellige Banner, thi desto længere havde han jo at leve derunder og saa fremdeles.

Hilda læste disse højtstemte Ord og Udbrud med bankende Hjærte, de mindede hende om Tider, da ogsaa hun havde hørt og udtalt lignende, dog i langt roligere og mindre overspændte Udtryk og imens hendes Taare randt, bad hun til Gud, at Opvaagnen af denne Rus ikke maatte blive altfor smertelig, men efterfølges af gode og lykkelige Tider.

Om hvad Plan Henrik havde for Fremtiden eller for sin Rejse, talte han aldeles ikke, kun berørte han, at Adêle levede saa udelt for ham, at hun ikke brød sig om at gjense sine Forældre, men at de efter nogen Omflakken havde taget Ophold i Florents, denne fortryllende By, lige rig paa Naturskjønhed og paa Kunst, ret et Hjem for lykkelige Mennesker, der levede i Samklang med det skjønneste og højeste paa Jorden.

Efter disse Ytringer kom en Anmodning, som var af mere materiel Natur, nemlig om Moderen snarest mulig vilde sende ham et temmelig betydeligt Pengebeløb. Denne Anmodning kom ikke uventet, men forekom dog Hilda at være saa stor, at hun nødedes til i næste Brev at erklære, at vedvarende kunde han ikke trække saa store Summer af sin Fædrenearv. Bernicq havde nemlig ved testamentarisk Bestemmelse ordnet det saaledes, at en bestemt Sum var sikret Sønnerne, hvorimod hendes Forældres Efterladenskaber vare Hildas til ubegrænset Raadighed for hende selv.

Hun udbad sig i det samme Brev Underretning om, naar de agtede at vende tilbage til Hjemmet; om de ønskede dem et særligt Hjem og om hun skulde indrette et saadant for dem? — Hvor utilfreds hun end var med Sønnens Giftermaal og hele hans ubesindige

Handlemaade, saa lagde hendes Kjærlighed dog et mildt Skjær over de Indskrænkninger, hun paabød, og de Bestemmelser, hun forlangte, ligesom hun fandt en vemodig Tilfredsstillelse i Tankerne om at berede alt til sine Sønners Tilbagekomst. Adêle formaaede hun derimod ikke at drage ind under sin Omsorg, hun betragtede hende bestandig som en Kokette, der havde overrumplet hendes unge Søn og benyttet hans Uerfarenhed til at komme ind i gode, rigelige Forhold. Det, at hun ikke vilde føre sin Mand til sine Forældre, forekom Hilda meget mistænkeligt; dersom det var en agtværdig Familie, maatte det jo være hende en Lykke at kunne forestille ham for dem og vise dem, at deres Datter var kommen i gode Hænder som hans Hustru.

Ja! hvor droge Spørgsmaal, Tvivl og Uro dog igjennem Moderens Sind og Hjærte, og det blev ikke stort bedre, efter at Albert var vendt tilbage. Han var kjærlig og god, men forekom hende meget forandret. Han var bleven alvorlig, undertiden endogsaa mismodig og dvælede ofte ved det Savn, han følte, ved at være skilt fra Henrik. Han omtalte Adêle i beundrende Udtryk, dog var det mest hendes Ydre, hendes elskværdige Naivitet og indsmigrende Venlighed, han fremhævede; da Hilda ivrigt spurgte om hendes Karakter og Egenskaber, kunde han kun give ufuldkomne Svar.

„I Paris“ — sagde han, — „i M^{me} Camusats Hjem, er man lystig, vittig og Tiden flyver hen under pikante Samtaler; men man holder sig paa Overfladen — i det mindste vi unge, og lige over for Adêle for-

stummede al Iagttagelse af Karakter og Grundsætninger, dertil er hun for bedaarende; hendes Øjne og hendes Smil indeholde Løfter om idel godt, og hendes indtagende Stemme og pikante Spøg fængsler ens Opmærksomhed, saa man beundrer hende eller — som Henrik — elsker hende."

Han betvivlede ikke, at hun gjengjældte Henriks Kjærlighed og at de passede udmærket til hinanden; det var ogsaa Mme Camusats Mening, og hun havde billiget deres Giftermaal — ja endogsaa tilraadet det, da det, — som de franske Forhold nu engang ere, — var vanskeligt at have to saa forelskede Mennesker i sit Hus, uden at det gav Anledning til Omtale eller Skandale som man siger.

Alt dette lød saa letsindigt, saa løst, men Hilda bevarede sit Forsæt, at se alt i det bedste Lys, og da hun senere fik Efterretning om, naar hun kunde vente dem hjem og at de vare glade med, hvorledes hun indrettede Hjemmet for dem, da kom hun i en gavnlig Virksomhed. Hun afstod af sin egen store Lejlighed fire Værelser til de nygifte og udstyrede disse med det smukkeste, hun ejede, at de skulde føle sig tilfredse og spore hendes kjærlige Omsorg.

Albert var ogsaa utrættelig til at pynte op i Adêles Boudoir, hun skulde finde fransk Smag og Luxus og intet savne. Hilda tænkte undertiden, naar hun læste sin ældste Søns glødende Breve og mærkede Alberts overdrevne Omhu for denne unge Kvinde, at det maatte være et Underbarn, der bragtes hende til Datter, og hun søgte at vende sit Hjærte til hende.

IX.

Det slog ogsaa den unge Hustru varmt i Møde, da Henrik, kjærlig og lykkelig førte denne til hende. Hun saa et Øjeblik fast ind i de dejlige, mørke Øjne, saa tog hun hende i sin Favn og hviskede: „Gud velsigne Din Indgang i dette Hus."

Henrik kunde ikke lide, at hans Moder modtog hende med Taarer, — hun skulde være glad og lykkelig, men det afviste hun ved med et mildt Udtryk at svare: „Du maa ikke forlange for meget af mig Henrik, dertil har jeg oplevet for meget."

„Det er sandt — tilgiv!" — afbrød han kjærligt, idet han kyssede sin Moder. „Men" — tilføjede han opmuntrende, — „nu kommer her atter Liv og Lykke i Huset, det skal Dine tre Børn nok sørge for. Er hun ikke sød?" — henvendte han sig indtrængende til Moderen, og hun kunde af ganske Hjærte sige ja dertil. Hendes Sønner havde ikke behøvet Overdrivelse for at skildre den unge Kone som Indbegrebet af Skjønhed og Ynde; den lyste fra hendes Øjne, den laa over hendes Træk og den ledsagede enhver af hendes Bevægelser. Dertil var der noget indsmigrende i hendes Venlighed, den, hun strax ofrede sin Svigermoder, hvis mindste Ord hun lyttede til og hvis Ønsker hun syntes at gjætte. Alene den Maade, hvorpaa hun takkede Hilda og Albert, da hun havde beset de Værelser, de havde arrangeret for hende og Henrik, var saa hjærtelig og barnlig glad, at de begge vare fuldt ud belønnede, og det første Møde efterlod beroligende og velgjørende Indtryk.

I den første Tid formaaede Hilda ogsaa at fastholde disse; thi alene det, at hun havde sine Sønner om sig og at føle, at hun ikke havde mistet deres Kjærlighed, var hende usigelig velgjørende. Dertil var Henrik jo lykkelig, og hans unge, smukke Hustru tilfredsstillede ham fuldkommen, hvorimod denne ikke formaaede at fyldestgjøre de Fordringer, man ellers stiller til en gift Kvinde, som dertil er ud over den første Ungdom.

Det blev oftere gjentaget, at hun og Henrik vare lige gamle, men Hilda følte sig overbevist om, at hun var ældre; der var Træk om hendes Mund, som tydede paa at den første Ungdom var tilbagelagt, og at der var gaaet heftige Lidenskaber eller Sorger over hende, men de deltagende Spørgsmaal om hendes tidligere Liv, saa vel som om hendes Familieforhold bleve besvarede meget utilstrækkeligt. Hun var Datter af en Advokat i *** og begge hendes Forældre levede, men Hilda hørte dem sjældent omtale, ligesom hun aldrig saa at der blev afsendt Brev til dem.

Da Henrik erfarede at hans Giftermaal ikke var bleven officielt meddelt til Venner og Bekjendte, blev han misfornøjet, han begreb ikke sin Moders Bevæggrunde, derfor ønskede han, at der nu blev indbudt et stort Selskab, at han kunde faa Lejlighed til at præsentere sin Hustru og dermed indføre hende i den Kreds, hvortil hun nu hørte og hvis Pryd hun vilde blive.

Det faldt ikke Hilda let at opfylde dette Ønske, — siden Verniers Død havde hun ikke givet store Selskaber, — men hun indrømmede, at det var den mest passende Maade, for at Henrik kunde forestille Adèle

for Venner og Bekjendte, og gik der end af og til smertelige Strømninger igjennem hende ved Forberedelserne, og var der pinlige Øjeblikke lige over for Nysgjerrighed og Formodninger, saa berørte Glæde og Haab dog ogsaa hendes Sjæl, naar hun lod Blikket hvile paa det unge Ægtepar. Henrik var som beruset af Lykke og Stolthed, idet han førte Adèle ind i det samlede Selskab, — og han havde Grund til at være det; thi hun var saa smuk, saa glimrende i sit elegante Toilette og med lysende Straaleglans fra de mørke Øjne.

Da de færreste af Gjæsterne talte Fransk og mange heller ikke engang forstode hende, maatte hun takke med Smil, Blikke og yndefulde Bøjninger, og alle bleve indtagne af hendes Skjønhed og Venlighed, saa Henrik følte en lykkelig Triumf og betragtede sig selv som en sejrende Helt.

I sin overstrømmende lyksalige Stemning var han en kjærlig Søn og Broder, som tilhviskede Hilda mange taknemmelige Ord og søgte oftere Albert, som holdt sig tilbage i Følelsen af at han stod fjærnet fra Broderen og den livsalige Fortryllelse, der omgav ham. De vexlede venlige Ord, Henrik opmuntrede Albert til at følge hans Exempel, men alligevel veg ikke den Skygge, der formørkede Aftenens Festglans for Albert.

Tiden, som fulgte efter, bragte ikke andre Begivenheder end en Række af Selskaber til de nygiftes Ære, men han afslog i Reglen at deltage i disse, han foretrak at blive hjemme sammen med Moderen og imellem dem udspandt sig et inderligt Samliv, der var dem begge velgjørende, men som havde en hel anden Karakter end den Tone, der omgav Henrik og Adêle.

Hos dem var alt Liv og Lystighed og en underlig, æggende Spøg, som snart udartede til hidsige Ordvexlinger og snart til lidenskabelige Ømheds-Udbrud. Denne Maade at være paa syntes at tilfredsstille Henrik, men hans Moder længtes efter at spore lidt Alvor, lidt mandig Bestemthed; hun syntes, at han dog umulig kunde finde sig vel i denne rodløse Tilværelse, uden andet Maal end at opfylde Adêles Ønsker, og disse vare ikke faa. I Retning af Fornøjelser og Dragter var hun umættelig og det var med misfornøjet Undren, at Hilda saa, hvilke Toiletter, der idelig bleve anskaffede. Det kunde dog umuligt vedblive saaledes, — hun maatte og vilde tale alvorligt med sin Søn.

I den evindelige Uro, hvori han levede, var det vanskeligt at finde Lejlighed dertil, dog kom den omsider, og Hilda fremstillede kjærligt, men indtrængende, at denne Levevis var uværdig for en ung Mand med gode Evner og Kundskaber; han maatte finde Anvendelse for disse og derved danne sig en Livsstilling. Den vilde vel næppe blive indbringende, da der var saa faa Ansættelser for en Kunsthistoriker, men saa maatte han give Undervisning, holde Foredrag og give skriftlige Bidrag til Maanedsskrifter og deslige. Hvad han havde tilbage af sin Formue, kunde være ham en væsentlig Hjælp, men ikke tilstrækkelig til at fortsætte med den Ødselhed, som han viste lige over for Adêle. Da hendes Navn blev nævnet, trak en Vredessky op over hans Aasyn, men Hilda lod den ikke komme til Udbrud, men vedblev roligt: „Naar Du saa har faaet nogen selverhvervet Indtægt, kan vi jo indrette Eder et selvstændigt Hjem og Husholdning, det vil maaske

være Eder behageligere, og jeg vil haabe, at Adêle forstaar sig en lille Smule paa Husførelse."

„Nej, det tror jeg rigtignok ikke," — afbrød han hende, — „jeg kan i det mindste aldrig tænke mig hende — ved en Skorsten — eller med en Stegepande."

„Det behøver hun jo heller ikke, — saaledes ser Du ikke mig," — gjensvarede Hilda uforstyrret, — „men der er mange andre Ting, som paahviler en Husmoder og som det er hendes Pligt at paatage sig; kun at leve for Pynt og Fornøjelser er et unyttigt, usselt Liv, som vil efterlade Tomhed og pekuniære Forviklinger."

„Saa smaat, kjære Moder," — faldt Henrik ind, „husk paa, hvor unge vi ere, med Tiden kommer det nok alt sammen. Jeg begriber ikke, hvordan jeg skal faa mine Tanker til at dvæle ved Studium eller Udarbejdelser; Adêle vil bestemt dukke op alle Vegne og distrahere mig; — men jeg vil forsøge, og hun, min søde Skat, maa se at undvære mig nogle Timer af Dagen; men naar jeg føjer Dig heri, kjære Moder, maa Du i øvrigt lade alt blive som det er, ikke plage hende med Pligter og Byrder, — lad hende nyde denne Tid uforstyrret. Det er rimeligt," — vedblev han forlegen, — „at der snart kommer Besværligheder og Lidelser, som ingen kan fri hende for."

Da Hilda ved at høre disse Ord, saa spørgende paa ham, nikkede han samtykkende og sagde modfalden: „Ja, søde Moder, Dig betror jeg min Frygt, henad Vinteren vil min elskede Adêle have svære Timer i Vente."

Hilda blev bevæget ved at høre at disse Børn, som hun i Tankerne kaldte sin Søn og hans barnagtige Kone, skulde blive Forældre; hun trykkede kjærligt Henriks Haand og sagde: „Gud hjælper nok hende og os alle og med Moderkjærligheden kommer nok ogsaa ny Virkelyst."

I den Tid, der fulgte efter denne Samtale, gik Henrik til sine tidligere Lærere og til de Professorer, han havde staaet i Forbindelse med. Overalt blev han venligt modtaget, men fandt ingen egentlig Beskjæftigelse. Man tilraadede ham et fortsat Studium, gav ham Anvisning paa Bøger og lod ham i Udsigt, at han muligvis senere kunde blive Medarbejder ved et stort kunsthistorisk Værk, der skulde udgives, saafremt der blev opnaaet Understøttelse fra det offentlige. Udbyttet af hans Bestræbelser blev altsaa, at han fik en Del Bøger hjem, og at han indrettede sit eget Værelse til Studerekammer, hvorfra Adêle skulde være udelukket.

Med dette Forbud gik det som med hans Læsen — det var kun en kort Tid, at det blev overholdt. Med faa Timers Mellemrum trippede hun med lette Fjed ind til ham, holdt Haanden for hans Øjne, indtil han lovede at lade de kjedsommelige Bøger ligge og ofre hende en Smule Tid og Omhu, — og han adlød alt for gjerne. Hun behøvede jo Motion og Opmuntring og at værne om hende var hans helligste Pligt; — altsaa blev Bøgerne skubbede til Side, Visit- eller Promenade-Dragter tagne frem og valgte efter hans Kjendelse; under Spøg og Kjærtegn blev der gjort Toilette og Udfarten iværksattes.

Hilda udtalte sig ikke mere, hun rystede mismodigt paa Hovedet og søgte at dømme saa mildt som muligt. Og desuden tænkte hun meget over Albert, som syntes baade trykket i Sindet og uklar med sig selv. Han havde nemlig gjort alvorlige Forsøg paa at komme i en lønnende Virksomhed, men endskjønt man anerkjendte hans Dygtighed, havde man dog ikke Brug for ham og efter at have set de store Institutioner i Paris, fandt han det utilfredsstillende at overvære Forsøg og Foretagender i de smaa Forhold i Kjøbenhavn. Saaledes i det mindste motiverede han lige over for sin Moder den Beslutning, han havde taget, inden Vinterens Komme atter at rejse til Paris, hvor han vidste, at han kunde faa Beskjæftigelse i en stor kemisk Fabrik.

Med smertelig Overraskelse hørte Hilda denne hans Beslutning; hun ængstedes for, at Paris skulde røve hende ogsaa hendes anden Søn, og hun gjorde ham indtrængende Forestillinger, som han dog kjærligt afviste. „Henrik og jeg ere nu mere forskjellige, end jeg tidligere har troet," — sagde han alvorlig, — „desuden har jeg allerede gjort Erfaringer, som komme mig til Nytte. Arbejde og Videnskab skal fylde mine Tanker, saa at Følelserne blive underordnede; disse have hidtil kun forvoldet mig Smerte og Skuffelse," — tilføjede han sørgmodig, — „derfor vil jeg trænge dem til Side og blive et fornuftigt Arbejdsmenneske, det kan ogsaa give Livet Indhold."

Hans Ord løde saa resignert, at Hilda kjærligt søgte at opmuntre ham, mindede ham om, hvor ung han var og at Livet har saa mange skjønne, lyse Sider, men han sagde afværgende: „Sig ikke mere, søde Moder;

thi for Tiden er jeg uimodtagelig; den Tilsidesættelse, som Henrik viser mig, har gjort mig bitter, og dertil føler jeg ofte Misundelse, naar jeg er Vidne til hans Lykke, — saa er det bedst, — ubetinget bedst, at jeg en Tid lang lever fjærnet fra dem. Vær Du rolig, min kjærlige Moder," — sluttede han mildere, — „jeg vil og skal af bedste Evne stride imod det daarlige i min Natur og stræbe at holde fast paa hvad der duer."

Efter disse Udtalelser fulgte en fornuftig Redegjørelse for, hvordan han havde tænkt at stille sig med Hensyn til sine pekuniære Hjælpekilder, som selvfølgelig langt fra vare saa medtagne som Henriks. Det var hans Hensigt at komme denne til Hjælp, at Moderen ikke skulde gjøre flere Penge-Opofrelser end det, som den daglige Husholdning udfordrede.

Da Henrik senere fik Underretning om hans paatænkte Rejse, ytrede han ingen Beklagelse, men fandt den vel begrundet, og Adêle udbrød: „Lykkelige Menneske, som skal gjense Paris!" — og Henrik sukkede ved Tanken om ikke strax at kunne opfylde hendes Ønske. Alberts uegennyttige Forslag om Tilskud af sin Formue tog Henrik meget rolig, takkede vel, men fandt det naturligt, at han fik Størsteparten, da han havde større Brug derfor, men han foreslog med det samme, at de herefter skulde fritage deres Moder for nogensomhelst Ulejlighed af deres Pengesager, de vare jo nu begge Mænd, som selv kunde forvalte hvad de ejede. Albert gik beredvillig ind derpaa og Hildas svage Indsigelser bleve overstemte. Henrik erklærede, at han ikke længer vilde staa under Formynderskab, — det var upassende for en Familiefader.

Adêle, som var nærværende, lo af dette Udtryk, trak ham hen til sig og kyssede „Familiefaderen“ — som hun leende kaldte ham — paa Øjne, Pande og Mund, indtil han viljeløs gik ind paa, hvad for nye Indfald og Indkjøb hun imidlertid havde udspekuleret.

Alberts Afsked var vemodig; Hilda begreb ikke ret hans Misstemning, thi han var paa engang blød og pirrelig og dertil saa rastløs for at komme bort, men han afviste hendes Spørgsmaal, ligesom han næsten med Kulde skiltes fra dem alle, og først fra Skibet tilraabte han dem et kjærligt Levvel.

X.

Imedens Albert søgte og fandt Beskjæftigelse i de fremmede Omgivelser, som gav hans Dage Indhold og bandt hans Tanker, flød Henrik fremdeles hen ad Lediggangens dorske Strøm og det var som hans Evner og Tænkekraft sløvedes under denne daadløse Tilværelse. Det var i Sandhed, som han havde sagt til Moderen, han kunde ikke fastholde nogen vedvarende Interesse for andet end for Adêle, hun var indblandet i alle hans Tanker og Forestillinger, hun havde ligesom tryllet ham, saa at han kun levede i den Kreds, hun havde slaaet om ham. Efterhaanden som Tiden kom nærmere, da hun skulde føle Kvindens Forbandelse, voxede hans Frygt og Ømhed og hun vidste at drage Nytte deraf. Det var en Mængde Fordringer,

hun forstod at opstille, hun var pirrelig og næsten altid utilpas, og Henrik maatte fornøje hende og lette hende den utaalelige Tilstand, og han sparede hverken sig selv eller sin Pung.

Da selve Afgjørelsens Time kom, led han sjæleligt med hende og var idel Henrykkelse, da der bragtes ham en Søn. Adèle derimod røbede ingen levende Moderglæde, hun var optagen af Medlidenhed med sig selv og blev lettet ved, at Hilda overtog Barnets første Pleje. Denne gjorde det med den inderligste Omhed, og naar hun sad med det spæde Væsen og var Vidne til sin Søns rørende Glæde, da gik der lyttelige Strømninger igjennem hendes Sjæl, og hun ikke alene bad for den lille, men takkede Gud for denne Kjærligheds Gave.

Senere, da Adèle atter kom til at regere, da den lille i Kniplinger og Pynt indhyllede Skabning blev overgivet til Ammen og blev Gjenstand for alle de ufornuftige Experimenter, som unge Forældre ofte anstille, da fjærnedes Hilda fra sin Sønnesøn og maatte tilliste sig at have lidt Omsorg og Tilsyn med ham. Det var i Vintertiden og saasnart Adèle atter gjenvandt Kræfter, ventede Komedier, Baller og Selskaber paa hende, og med forøget Skjønhed og Livslyst fløj hun fra Fornøjelse til Fornøjelse, og Henrik fulgte trolig med, endskjønt hans Moder troede at spore, at han undertiden trættedes og vilde have foretrukket at blive hjemme, — men der kjedede Adèle sig.

Fra Albert kom gode, fornuftige Breve til Hilda med Meddelelse om hvordan hans Dage gik, og at han fandt Tilfredsstillelse ved at berige sin Forstand og

bruge sine Evner. En Dag, da Henrik havde læst et saadant Brev, udbrød han: „Jeg føler mig skamfuld, naar jeg sammenligner Alberts Liv med den Maade, hvorpaa jeg ødsler min Tid. Jeg tror ogsaa, at jeg trænger til Virksomhed.“

„Det gjør Du, min Søn,“ — svarede Hilda hurtigt, — „ethvert Menneske har den Pligt at bruge de Evner, han har faaet, og Du har faaet mange. Din Fader sagde altid, at Du var den bedst begavede af hans Sønner; tænk derpaa og følg hans Exempel, — han var en flittig Mand og dog saa kjærlig imod mig og eder.“ Hun blev bevæget, idet hun sagde dette; Henrik saa det, han bøjede sig ned og kyssede hende, idet han sagde: „Jeg tror, jeg vil begynde paa et Værk om Oldtidens Kunst, samlet og fremstillet paa en anden Maade, end hvad der findes her i Landet i den Retning; jeg har jo tidligere haft en Del Kundskaber, de maa vel kunne leve op igjen, naar jeg samler min Interesse om dette Fag. Og saa,“ — vedblev han livligere, — „vil jeg gjøre et Uddrag af de Optegnelser, jeg har, og senere ty til Kilderne, saasom Florents, Rom, ja maaske endogsaa Athen.“

Adèle, som havde forholdt sig tavs ved denne Samtale, udbrød nu: „Aa ja, Florents!“ — men uden at svare hende vedblev han: „Jeg maatte vel ogsaa kunde opnaa Statens Understøttelse til Udgivelsen af et saadant Værk, saafremt det viste sig at være tilfredsstillende; jeg vil dog tale med Professor H.—d. derom,“ — sluttede han, idet han rejste sig for strax at begive sig til denne Herre.

Adèle saa paa ham med sine store, daarende Øjne, men han vendte sig bort, som om han vilde unddrage sig deres Indflydelse og nikkede kun til hende og Moderen, idet han forlod Værelset.

Dette Forsæt, som Henrik fattede med ualmindeligt Alvor, fastholdt han ikke alene i Uger, men i Maaneder og Aar. Efter at være bleven løsrevet fra Adèles Tryllekreds, vaagnede hans gamle Kundskabstrang atter til Virksomhed, og han arbejdede flittigt paa det Værk, hvorom han havde raadført sig med den førnævnte Professor og andre sagkyndige Folk. Han saa ofte anstrængt ud, Hilda betragtede ham saa med Bekymring og kunde ikke tilgive Adèle, at hun vedvarende drog ham til Forlystelser, der vare trættende og ikke opmuntrede ham. Hun forsøgte at paavirke hende, men forgjæves, Henrik trængte netop til Adspredelse, det kjendte hun bedst, men da han selv en Dag udtalte en anden Mening, sagde hun kort: „Det er uheldigt, thi jeg kan ikke leve inden fire Vægge, — saa maa jeg gaa ud alene.“

Det gjorde hun ogsaa derefter, vel ikke i Selskaber og i Theatret, men næsten hver Formiddag gjorde hun et omhyggeligt Toilette og gjorde Visiter hos de Bekjendte, som morede hende, eller hun gik omkring i Byen og gjorde Indkjøb, — rene Bagateller — forsikrede hun, men da det Beløb, Henrik maatte betale, forekom ham temmelig betydeligt, paalagde han hende lidt fornuftig Omgang med Penge; hun trak sig først surmulende bort fra ham, og da han ikke lod sig skræmme, sukkede hun gjentagne Gange, saa det skar ham i Hjærtet. Han, som antog hendes Tavshed for Indrømmelse, var

rørt over sin søde Kones Føjelighed, men overraskedes i Tidens Løb ubehageligt ved de Regninger han fik, hvoraf vel nogle Ting vare til Barnet, men overvejende lutter overflødige Sager.

Der blev vexlet Breve imellem Henrik og Albert, og Hilda var overbevist om, at det var om Pengelaan; — men hun blandede sig ikke deri, hun følte sig magtesløs, og havde hun ikke haft den lille Oscar at yde Tilsyn og Kjærlighed, da havde hendes Liv forekommet hende tomt og uden Betydning.

Omtrent tre Aar gik paa denne Maade; Adêle pyntede sig og Barnet, gik ud og fordrev Tiden i Hjemmet med at sluge en Masse franske Romaner. Henrik havde i dette Tidsrum vundet Anseelse og Tillid iblandt de Mænd, der dyrkede de Kunstarter, hvis historiske Udvikling han vilde samle i en tilgængelig Fremstilling. Han skrev flydende, gjengav klart og sparede ingen Møje, naar han trængte til Støtte og Vejledning. De offentlige Bibliotheker ydede ham vel Hjælp i saa Henseende, men dog ikke altid tilstrækkelig; han følte ofte, at det næsten var nødvendigt at anstille Efterforskninger i Kunstens Hjem, Italien og Grækenland. Han talte med Professorerne og Autoriteterne derom, og de gave ham Medhold, ligesom de ogsaa tilsagde ham Løfte om Statens Understøttelse til Udgivelse af selve Værket, naar det var fuldendt.

Oplivet af disse Udsigter vendte han en Dag hjem til Adêle og omtalte Sandsynligheden af, at han snart maatte gjøre en Rejse. Hun greb det med Begjærlighed, den tidligere Livfuldhed kom over hende og hun udbrød jublende: „Ja, Henrik, — ja! lad os

rejse, — atter flyve ud, langt bort fra dette kjedsommelige, ensformige Sted." — Hun knugede sig ind til ham med Inderlighed, og han svarede kjærligt: „Ja, Du skal rejse med, min elskede Adêle; — men hvordan kunne vi begge forlade Oscar?"

„Aa, ham sørger Mama jo for," — svarede hun uden Betænkning, — „han behøver aldeles ikke os."

„Men vi ham," — sagde Henrik, — „vil Du ikke længes efter ham?"

„Jeg længes ikke efter nogen," — svarede hun, — naar jeg er hos Dig, har Dig udelukkende for mig selv." Og hun saa ham saa kjærligt ind i Øjnene, at han glemte, at kun en unaturlig Moder kunde ytre sig saaledes.

Hilda blev vel forundret over den Bestemmelse, der var tagen, men hun var nu saa vant til disse ukloge Arrangements, at hun intet ytrede, men beredvillig lovede at vaage over lille Oscar, og da Henrik senere satte hende ind i, hvad Formaalet var med den forestaaende Rejse, indvilligede hun efter hans Anmodning i, at der af hendes Midler blev stillet nogle Tusinder til hans Raadighed, dog bad hun ham at omgaas Pengene med Fornuft, da det jo var hans Søns og mulig flere Børns Arvelod. Han lovede det, som han i det hele var kjærlig og god imod hende, og ikke uden Vemod skiltes han fra Moder og Barn.

Hilda bebrejdede sig, at hun følte en Lettelse, da de vare borte; saa svært havde det været hende at beherske sig lige over for Adêle med dennes ulyksalige Taabelighed og daarlige Vaner, og hun besluttede, at naar de vendte tilbage, da skulde de have en egen Bolig

og egen Hjemstand, hun kunde og vilde ikke sørge for deres daglige Behov, naar hun i øvrigt ikke havde mindste Indflydelse i andre Henseender.

Denne Tilbagevenden lod imidlertid længe vente paa sig. Henriks Breve kom først fra Paris, hvor Adêle absolut vilde hen, — de vare oplivende og fornøjelige. Han skrev om Albert: „Det var godt, at vi kom hertil, inden han var bleven en fuldkommen Pebersvend. Tør, stiv og ligesom gjennemtrukken af alle de Kemikalier, han lever i, viste han sig ved vor Ankomst som en halvgammel Fyr; men Adêle har forstaaet at puste Liv i ham. Han færdes nu med os i den bevægede Yderverden, og naar jeg er optaget af mine kunstneriske Undersøgelser, ledsager han oftere Adêle, hvilket jeg er ham taknemmelig for; hun, det søde Menneske, er henrykt over atter at være i det kjære Paris."

I Florents opholdt de sig temmelig længe; Adêle befandt sig saa vel der, og han arbejdede flittigt paa sit Værk, derfra droge de til Rom, hvor han fordybede sig i hidtil uanede Kunstskatte og Arkiver af ubeskrivelig Værd og Interesse. „Men det er kjedeligt," — skrev han, — „Adêle er ikke glad ved at være her, hun synes, at her er saa dødt; hun kalder det for Mindernes Stad, — den døde Stad og lignende Navne, og forsikrer, at alle Mennesker her forelske sig kun i gamle Billeder og Statuer og ikke have Øje for levende Væsener med Kjød og Blod. Hun er heller ikke rigtig rask, — Gud forbyde, at det skulde være Klimaet her, hun ikke kan taale. Naar jeg tænker paa, at Malariafeberen kan bortrydde Folk i Løbet af

faa Dage, staar mit Hjærte stille af Angst for hende, — Gud bevare mig for den Ulykke."

Hilda blev ingenlunde forfærdet over en saadan Mulighed, hun greb sig endogsaa i at udmale Billeder af Fremtiden, som uden Adêles forstyrrende Nærværelse saa ret lyse ud, — men snart angrede hun sine ukjærlige Tanker og søgte gudhengiven at stille alt i Forsynets ordnende Haand, — kun han formaaede at klare det meget, som forekom hende saa sørgeligt og dunkelt.

I et af sine Breve til Henrik bad hun ham at tilmelde sig deres Hjemkomst saa betids, at hun kunde faa iværksat den Forandring i Hjemmet, som hun ønskede, og allerede i hans næste Brev hed det: „Tak, søde Moder, jeg vil være Dig evig taknemmelig, om Du vil berede alt saa godt som muligt for min elskede Adêle; thi om ikke lang Tid vender hun hjem til Dig. Hendes Ildebefindende, som jeg sidst omtalte, hidrører nemlig fra, at hun atter gaar svære Tider i Møde, og da trænger hun til Din kjærlige Omsorg. At opleve denne Begivenhed her i Rom var jo umuligt i de Forhold vi leve; hun ønskede selv helst at tage til Paris, men det maa jeg modsætte mig af flere Grunde; dels have vi brugt mange Penge, og desuden vilde jeg ikke have en rolig Time, naar jeg vidste hende under fremmedes Pleje. Jeg begriber næsten ikke, at jeg har indvilliget i at fortsætte min Rejse, medens hun gaar dette i Møde, men hun har selv ønsket det saaledes; hun forsikrer, at naar Albert, som vi vente hertil, vil ledsage hende hjem til Dig, da vil hun være uden Frygt, og det vilde virke meget forstyrrende paa mit Arbejde, om jeg nu skulde afbryde det og min Rejse. Den vil jeg

fortsætte, saasnart jeg har overstaaet Skilsmissen fra Adèle og tager her fra til Grækenland; det er aldeles nødvendigt for at gjøre mit Værk fuldstændigt, at jeg besøger Hjemmet for Oldtidens græske Kunst, og bed med mig, at der maa blive mig forundt Sindsro og Evne — som jeg har Vilje, — til at fuldbyrde, hvad der nu er bleven Midtpunktet for min aandelige Interèsse. Midtpunktet for min Kjærlighed vil altsaa være hos Dig, min trofaste Moder," — skrev han til Slutning, — „jeg ved, at jeg ikke behøver det, men jeg kan dog ikke lade være at bede, — at besværge Dig, vaag over min elskede, min dyrebare Hustru og min elskelige Dreng, — og snart over endnu et Væsen, som bliver mit Hjærte kjært, og naar jeg atter samles med eder, skal der ikke være Grænse for min Taknemmelighed — og vor Lykke."

Hilda blev overrasket ved dette Brevs Indhold, men hun syntes, at den Bestemmelse, som Henrik havde taget, tydede paa, at der var kommen mere Fornuft ind i hans Kjærlighed. Det var hende en Glæde og deraf hentede hun Haab for Fremtiden. At Albert skulde hente og følge Adèle syntes hun mindre om, hun vidste ej hvorfor, — dog indsaa hun, at det var dèn eneste Maade, paa hvilken hun kunde gjøre Hjemrejsen uden Henrik.

XI.

Og atter ordnede den kjærlige Moder Hjem og Hygge for de hjemvendende; dog kunde den egentlige Omflytning ikke finde Sted forend Flyttedag, da hun selv skulde bo ovenpaa, hvor en Familje først maatte flytte bort, som havde boet der i længere Tid. Med inderlig Glæde betragtede hun sin lille Sønnesøn, som nu snart var fire Aar gammel, kraftig, smuk og velopdragen; hun syntes, at en Moders Hjærte maatte strømme over af Kjærlighed ved at gjense et saadant Barn, og hun var sært bevæget ved at vente Albert og selv for Adêle var vaagnet varme, moderlige Følelser. Disse bleve dog afkølede, saasnart denne kom ind under hendes Tag. Hun var træt, anstrængt af Rejsen og havde ingen anden Tanke end at komme til Ro. Det var tidligt paa Eftermiddagen, men hun søgte strax Sengen, og først efter at hun havde nydt et styrkende Maaltid, tillod hun Oscar at komme til sig. Hun kyssede ham let paa Panden, fandt at han var voxet meget, saa meget, at hans Klæder vare for korte og bemærkede, at han dog vel havde andre.

Hilda undlod at svare; hun var oprørt over denne Egenkjærlighed og lunkne Moderfølelse og fjærnede sig hurtigt. Strax efter kom Oscar tilbage, „Mama vil have Ro," — sagde han; ikke desto mindre varede det længere Tid, inden Albert kom ind til Moderen, — der havde været saa mange Smaating, som han skulde ordne for Adêle, han kjendte nu saa godt hendes Vaner og Smaafornødenheder. Han havde ogsaa maattet love Henrik at ledsage hende paa Spaseretture, læse for hende

og opmuntre og fornøje hende saa godt som han formaaede.

Hilda hørte tavs paa disse Instruxer; da han var færdig, spurgte hun om Henriks Befindende og Arbejde.

„Det første er vist udmærket," — svarede Albert — „jeg hørte ham aldrig klage sig; men om hans Skriverier ved jeg ingen Besked, jeg forstaar mig ikke derpaa, — og desuden var jeg mindre sammen med ham end med Adêle. Hun trængte til mig, for Henrik lod hende ofte alene, og det taaler hun ikke; hun er en af disse bløde, livfulde Naturer, som maa have Opmærksomhed og Liv omkring sig — aldrig savne Venlighed og Opmuntring, men jeg skal nok gjøre mit bedste, — det har jeg lovet Henrik," — sluttede han.

„Du bliver altsaa nu her hjemme?" — lød Hildas Spørgsmaal lige saa koldt som hans Væsen var imod hende.

„Ja, foreløbigt, saa længe Adêle behøver mig."

„Behøver Dig?" — gjentog Hilda kort. — „Jeg mente, at det var mig, der skulde pleje og passe hende."

„Ja, kjære Moder," — svarede han smilende, — „den egentlige Pleje overlader jeg selvfølgelig Dig, men i den nærmeste Tid, saa længe hun skal i Luften hver Dag og — som jeg allerede har sagt, — opmuntres og adspredes, har jeg lovet min Bistand."

„Naar kan Henrik ventes hjem?" — spurgte Hilda efter et Ophold.

„Aa, det er ubestemt, — det afhænger dels af Efterretningerne her hjemme fra og," — svarede Albert, — „og tillige deraf, om de Kilder, han skal op-

søge, blive lette at finde, — eller besværlige; men nogle Maaneder vil i hvert Tilfælde gaa hen."

Hilda ønskede ogsaa Oplysninger om Alberts egen Stilling og disse lode tilfredsstillende; han var ansat som teknisk Konsulent ved en stor Fabrik og havde der en behagelig og ret indbringende Virksomhed.

„Og den kan Du forlade for længere Tid?" — spurgte Hilda videre.

„Det antager jeg," — svarede Albert, — „og skulde de antage en anden i min Fraværelse, saa faar det at være, — man har da større Forpligtelser over for sin Familie end over for fremmede."

Hilda svarede intet, men de Indtryk, som Alberts og Adèles Tilbagekomst havde fremkaldt, vare overvejende trykkende, og det var kun med Overvindelse, at hun viste Adèle den Opmærksomhed og det Hensyn, som denne gjorde Fordring paa.

Hun var kjendelig skuffet ved atter at bebo deres tidligere Værelser, — Svigermoderen havde jo dog lovet dem en ordentlig Lejlighed, hvor der var flere Værelser, mere Plads og deraf følgende bedre Luft, — her var alt saa begrænset, især da hun ikke som før deres Rejse oftere opholdt sig i Hildas Dagligstue, men foretrak sit eget Boudoir, som stod i Forbindelse med Entréen, saa at hun kunde gaa og komme uden Mamas Kontrol.

Albert syntes ogsaa helst at ville unddrage sig denne; han havde som tidligere sine Værelser ovenpaa, men søgte ofte ned til Adèle, hvem han ofrede mange Timer af Dagen og viste den største Omhu, — endogsaa for stor efter Hildas Begreb. Da hun engang

lod nogle Ord falde derom, blev han heftig og bebrejdede hende, at hun ikke holdt af Adêle, hvilket denne meget godt følte og Henrik godt vidste, og netop derfor havde han paalagt sin Broder at vise hende den kjærlige Sympati, som Moderen manglede. Dennes Ytringer om det passende eller upassende affærdigede han med Benævnelsen „dansk jammerligt Snærperi, som lagde Smuds over ethvert Forhold, der ikke var kanoniseret af Præst og Degn. Han frabad sig enhver Bemærkning, der kunde saare Adêle; hun var opdraget efter andre, sundere Principer, som tillode Svoger og Svigerinde at omgaaes som Søskende, hævet over Bagtalelse og utidig Indblanding.

Hilda saa smertelig overrasket paa sin Søn, men svarede ikke, thi hun følte, at lige over for Adêle havde hun tabt al Magt. Denne var saa aldeles optaget af sin egen dyrebare Person, at hun lod Moderen besvare Henriks kjærlige og ængstelige Forespørgsler. Med Undtagelse af de korte Spaserenture, hun daglig foretog ved Alberts Arm og undertiden ledsaget af Oscar, tilbragte hun det meste af Dagen i sit Boudoir, liggende paa Chaiselonguen, medens Albert læste for hende eller underholdt hende paa anden Maade. Imellem hende og Hilda vexledes ikke mange Ord, da Svigermoderen ikke formaaede at hykle de Følelser, hun ikke nærede, men da hendes Pleje behøvedes, ydede hun den, ligesom hun med Ømhed modtog den lille Pige, der overgaves til hendes Kjærlighed.

Adêle gjenvandt meget snart Kræfter og Velvære og det ældre, afblegede Udseende, hun havde haft i sin Svaghedsperiode, veg nu for en forøget Skjønhed og

Friskhed; dertil var hun kvik og fornøjet og røbede ikke heftig Længsel efter sin Mand, som skrev saa uendelig kjærligt til hende. Han var lykkelig over at hun havde overstaaet Fare og Smerte og glad over sin lille Pige, han længtes saa inderligt efter dem begge, ja efter dem alle; men han vidste, at det vilde være uforsvarligt at forlade de rige Kildeskrifter og Anvisninger, han endelig havde været saa heldig at faa Adgang til, — men saasnart han var færdig — han arbejdede tidligt og sent — saa ilede han til sin Elskede, og ingen Mand i Verden vilde da være lykkeligere end han. Efter at han i et særskilt Brev til Moderen havde takket hende for det glade Budskab og for hendes Omhu for Adèle, vare hans smaa og hyppige Breve stilede til denne; men da hun en Dag lod et af disse ligge aabent og uænset, idet hun forlod Værelset, læste Hilda det, og hendes Hjærte slog smerteligt ved Tanken om, hvor megen Kjærlighed han gav den, der tilsyneladende hverken ofrede ham Tanker eller Følelser.

Indhyllet i kostbart Pelsværk færdedes hun omkring med Albert og lod Hilda være alene om at have Tilsyn med Ammen og Børnene samtidig med, at hun havde Besvær med at faa ordnet og udført Flytningen; thi Hilda vilde have, at Henrik skulde modtages i et eget Hjem, ligesom hun i det hele taget søgte at fri ham for alt for bitre Skuffelser. Hun talte derfor ofte med Adèle og Oscar om hans Hjemkomst som en stor Glæde, og endskjønt det kun var den sidste, som ytrede nogen saadan, vedblev hun ufortrøden at fremhæve, hvilken lykkelig Jul der kunde blive, naar de alle vare samlede efter den lange Adskillelse.

Hun havde gjentagne Gange spurgt Albert om hans Afrejse var nær for Haanden og om det ikke var risikabelt at være saa længe fraværende fra sin Ansættelse i Paris; men han svarede undvigende og kun paa hendes bestemte Spørgsmaal ytrede han nølende, at forend til Nytaar troede han ikke at kunne rejse. Havde hun haft Magt som hun havde Vilje, da havde hun sendt ham bort, — langt bort, thi en uklar Mistanke berørte hende ofte; hun kunde ikke lide det fortrolige Forhold, der bestod imellem ham og Adêle. Maaske var hun i sine gammeldags Anskuelser ikke skikket til at bedømme Grænserne af den Fortrolighed, som kan bestaa, uden at det derfor behøver at medføre Brud paa Tro og Love; men det var hende modbydeligt at være Vidne til Adêles leflende, hidsende Spøg og Væsen, og hun saa godt, at saa vel hun som Albert tilkastede hende Sideblikke, og at han havde opgivet al Modstand og helt var i Adêles Garn. Der var Øjeblikke, hvor hun troede, at det var hendes Pligt imod Henrik at skride ind og tale Alvorsord, — men hun gøs tilbage for det Optrin, hun saa vilde fremkalde, og havde hun taget fejl, — hun havde intet Bevis for sin Beskyldning, — da havde hun jo kun gjort Fortræd og maatte blive Gjenstand for fortjente Bebrejdelser, hun næppe havde Evne og Kraft til at bære.

I denne vanskelige og raadløse Stilling vidste hun ingen anden Udvej end at opmuntre Henrik til snart at komme hjem, og hun holdt selv skarpt Opsyn med Adêle. Denne følte det og blev forsigtigere i sin Opførsel, i det mindste i hendes Nærværelse. Ogsaa Albert

syntes at ville tage sig sammen, ligesom han ogsaa begyndte at tale om sin forestaaende Afrejse, og lettroende, som man er, naar man gjærne vil have Tillid til den, man elsker, fattede Hilda atter det Haab, at hun havde miskjendt sin Søn og gik med lettere Hjærte Gjensynsdagen i Møde. Et Brev fra Henrik, i hvilket han meldte sin Hjemkomst, røbede den heftigste Længsel, den mest overstrømmende Kjærlighed. Hilda fældede Taarer ved at læse det og Adêles Kinder overgødes med brændende Rødme; hun rejste sig hurtigt og forlod Værelset, og imod Sædvane fulgte Albert hende ikke, men sad tavs og saa ned for sig, og først da Moderen sagde: „Det maa jo være med Dampskibet fra Kiel, at Henrik mener at komme, — hvad Tid er det?“ svarede han tøvende: „Jeg tror, at det maa være om Aftenen, men det kan jeg skaffe Dig rigtig Besked om.“ Han rejste sig hurtigt og gik strax igjennem Entréen ned ad Trappen, uden at standse ved Adêles Dør.

Da Hilda hørte, at han var gaaet, aandede hun uvilkaarligt lettere. Jo mindre Glæde Adêle viste, des mere Trang følte Moderen til at gjøre alt, for at Sønnens Tilbagevenden til Hjemmet skulde have et fornøjeligt og festligt Præg. Efter Aftale med Adêle skulde deres eget ny Hjem vise sig i sin smukkeste Skikkelse og det første Maaltid indtages i den rummelige Spisestue. Hun anordnede Anretningen efter Henriks Smag, hun pyntede op i Værelserne med Blomster saa gode, som Vinteren kunde have dem, og Adêle fik det Hverv at ordne disse; men Hilda bemærkede, at hendes Hænder sitrede, at hun var adspredt og urolig, — og atter dukkede Mistanken op, — men hun vilde ikke

lytte til dens Røst — det var jo naturligt, at Adêle var bevæget og i indre Oprør ved at mødes med ham, som elskede hende saa højt.

Albert lod sig ikke meget se, han var beskæftiget i sine Værelser, men rakte villigt en hjælpende Haand, naar hans Moder forlangte det. Hun havde nemlig bestemt, at hun denne Aften vilde skjænke sin Søn de ofte nævnte Kandelabere; hun troede, at han vilde sætte Pris paa dem, da han vidste, at de vare indblandede i hans Forældres Kjærlighedshistorie. De vare altsaa blevne i Lejligheden, da hun selv flyttede ovenpaa og bleve denne Aften stillede foran den Plads, hvor Henrik og Adêle skulde have Sæde.

Dampskibet blev ventet Klokken 7, men om Vinteren blev det ofte forsinket; dog havde Hilda hen imod den Tid alt beredt og gik ovenpaa, hvor hendes Bolig nu var, for at ordne sin egen og Børnenes Paaklædning; thi disse opholdt sig hos hende i den sidste Tid, hvor Omordningen af begge Lejlighederne var foregaaet. Hen imod den fastsatte Tid vilde Adêle og Albert tage Henrik i Møde, men Hilda vilde modtage ham i Hjemmet.

Uvidende om alle disse Forberedelser, kun gjennemtrængt af den heftigste Længsel og Kjærlighed, havde Henrik ikke Taalmodighed nok til at afvente Dampskibets Afgang fra Kiel den næstfølgende Dag, men fortsatte, uden at unde sig den mindste Hvile i Hamborg, Rejsen over Land, benyttede Jærnbane, Extravogn og atter Jærnbane, ved hvilken forceret Rejsemaade han opnaaede at komme nogle Timer tidligere til Kjøbenhavn end man havde ventet. Ophidset af Længsel og Glæde følte han ikke Træthed eller Overanstrængelse,

alle hans Tanker og Følelser vare samlede om Gjensynets Lykke og Overraskelse; thi han havde nemlig ved Indpakningen opdaget, at Entréenøglen, som han ved Afrejsen fra Hjemmet af Forglemmelse havde beholdt i Lommen, endnu var i hans Besiddelse, og at han ved denne Tilfældighed kunde berede Adèle et uventet Gjensyn, bidrog sin Del til, at han havde valgt den besværligere, men hurtigere Rejsemaade.

I den højeste Sindsbevægelse forlod han Toget, saasnart det standsede; han saa sig ikke om, han vilde ikke træffe Bekjendte, — det vilde tage Tid, — han havde kun en Higen, at samles med hende. Uden at bryde sig om Bagage, sprang han i en Vogn og kunde næsten ikke udholde dens jævne Kjørsel, — hans Sjæl fløj forud, og da de vare komne til Kongens Nytorv, kastede han rigelig Betaling til Kusken og sprang af. Han mere løb end gik igjennem Store Kongensgade, næsten aandeløs og med højt bankende Hjærte stod han udenfor sit Hjem. Han saa Lysene straale ud deraf og vidste, at alle hans elskede vare under dette Tag. Ja! det var Fest, det var Lyksalighed! — han svimlede næsten; — han maatte samle sig et Øjeblik forend han trak i Klokken. Portneren, som lukkede op, saa forundret paa ham og udbrød: „Men, — kommer Herren til Fods, — Fruen og Deres Broder vilde senere have kjørt ud at hente Dem.“

„Men jeg er kommen dem i Forkjøbet,“ — svarede Henrik hurtigt, og med lettede, bevingede Fjed steg han op ad Trappen til første Sal og efter at have draget et dybt Aandedrag, stak han Nøglen i Døren og stod i sit Hjem; han gik lige ind i Dagligstuen, men da

han ingen traf der, ilede han igjennem Spisestuen til det Værelse, der hele Tiden havde været Adêles Boudoir, slog rask Døren op og raabte med bævende Længsel: „Adêle — hvor er Du dog?“ — men det fulde, stærke Lys, der fra den aabnede Dør faldt ind i det mørke Værelse, viste ham en Scene, der bragte ham til at tumle tilbage. Der — i Hjørnet af Chaiselonguen sad hans Hustru med Hovedet ved Alberts Bryst og omsluttet af hans Favntag. Ved Henriks pludselige Tilsynekomst fo'r Albert forfærdet op, men Adêle holdt ham fast og idet hun søgte Skjul bag ved ham sagde hun angst: „Beskyt mig — Du maa ikke gaa.“

Henrik, som ved det første forfærdelige Syn var bleven saa overvældet, at han tavs strøg sig over Øjnene som for at bortjage et Blændværk, fik ved Lyden af hendes Stemme sin Besindelse tilbage og efter at have stirret stift paa dem begge, rejste den heftigste Mistanke sig i hans Sind og Hjærte. Med et kraftigt Tag tog han fat i Broderen, i hvis skrækslagne Miner han læste Forræderi og Brøde, og henne i Krogen i Sofaen sad Adêle sammenkrøben, som vilde hun skjule sin Synd og sin Skam. Den forfærdelige Sandhed overvældede Henrik i den Grad, at han ikke strax formaaede at tale eller handle; men snart gav Raseriet og Smerten ham Kræfter; med en Stemme, der for de skyldige lød som en Domsbasun, raabte han: „Kom frem, Adêle!“ og da hun blev siddende urokkelig, sprang han voldsomt hen imod hende, og imedens han vedvarende holdt Albert fast, trak han dem begge med sig ind i den oplyste Spisestue og sagde: „Lad mig rigtig se jer to, som har forraadt mig saa skammeligt!“ — og da

Adèle bøjede sit Hoved, vedblev han med høj og dirrende Stemme: „Nu — lad mig se Dit Ansigt, — det blusser jo i Skammens Rødme! — og Du, Albert! — i Sandhed en trofast Broder, som har været min Tillid værd. Intet Forsvar vil jeg høre'" — afbrød han rasende, da Albert gjorde Forsøg paa at tale, — „Forførelsens Synd har mærket Din Pande, Du, som har vovet at plette min Ære og røve min Fred!" — og ikke mere i Stand til at beherske sig, kastede han Broderen henimod Adèle, saa at de begge tumlede tilbage.

Hilda, som var bleven underrettet om, at Henrik var kommen, traadte nu hurtigt ind; hun havde taget den lille Pige paa Armen, imedens Oscar holdt hende i den anden Haand, men næppe havde hun kastet sit Blik ind i Værelset, førend Forfærdelse greb hende, hun ilede hurtigt hen til Henrik, greb ham i Armen og bad af sin inderste Sjæl: „Berolige Dig! — Du er ude af Dig selv — Du ved jo ikke —"

„Jo, Moder," — afbrød han hende — „jeg ved, at jeg har overrasket disse to i deres Utroskab imod mig, og jeg har Ret og Lov til at rase og forbande dem, disse Æreskjændere, som har forraadt min Tillid — kunst mit Hjærte — —"

Han kunde næppe faa Ordene frem, hans Bryst arbejdede som om det skulde sprænges og hans Øjne stirrede vildt. Hilda var betaget og i sin Angst drog hun Oscar hen imod Faderen og sagde skjælvende: „Her er Din Søn, min Henrik, — og her Din lille Datter!" — men næppe havde hun udtalt, saa skød han Drengen haardt fra sig og greb efter Barnet, som Hilda holdt

fast, og idet han mere skreg end talte, raabte han: „Mine Børn — min lille Datter! — Jo vist! — Nej — Skjændselens, Syndens Barn er hun, og jeg vilde helst knuse hendes Hoved, — ja eders med!" — henvendte han sig til Adèle og Albert, — „saa blev her Hjemkomstfest!" — og med en skrallende Latter, der med rædselsfuld Klang lød gjennem Huset, greb han sig først til Hjærtet, saa til Hovedet og sank afmægtig om paa Gulvet.

Vor Pen formaar ikke tilfulde at skildre den Scene, som afløste dette Udbrud, det lille Barn græd, Oscar skreg af Angst og trykkede sig rystende ind til Bedstemoderen og denne — ja, hvad hendes Liv end havde bragt, saa havde hun dog aldrig været underlagt et saa smerteligt og tillige bittert Sindsoprør som dette. Saasnart hun havde overgivet Barnet til Ammen og faaet denne og Oscar fjærnet, kaldte hun Tjeneren til Hjælp, fik Henrik løftet op og baaret ind paa Sengen i det tilstødende Soveværelse. Adèle, som hidtil havde søgt den fjærneste Krog af Spisestuen, sneg sig, saa snart Henrik var bragt bort, ind i sit Boudoir; Albert vilde ile afsted efter Lægen, men Hilda maatte gjentage Ordren og Adressen, det var, som alt gled forbi hans Øren, uden at berøre hans Tankeevne, han var lammet og knet af en skrækkelig Frygt, han troede Broderen død.

Hilda havde samme Tanke og anvendte med ilsom Hast alle de Oplivelsesmidler, hun havde ved Haanden, men forgjæves. Med stive, stirrende Øjne, blege Læber og uden mindste Bevægelse forblev han liggende som død, og hun troede allerede, at se Dødens Mærke

paa den blege Pande og de stivnede Træk. Hun græd ikke, hun klagede ikke, men hun skjælvede fra Hoved til Fod, og det var undertiden, som om hendes Hjærte stod stille, som kunde det ikke mere bevæge sig, saa tungt var det af Smerte og Angst.

Endelig kom Lægen, og under næsten uudholdelig Spænding afventede hun, hvad Resultat hans Undersøgelser vilde bringe. Hun kunde snart tyde af hans Ansigts Udtryk, at han var betænkelig, og endelig sagde han: „Døden er endnu ikke indtraadt, — jeg vil forsøge en Aareladning."

Noget efter gik der en let Skjælven igjennem de stivnede Lemmer, og Livsfunktionerne begyndte atter at komme til Virksomhed, men Hjærteslagene vare uregelmæssige og svage, Aandedrættet besværligt og Øjnene vedbleve at have det samme glansløse Udtryk. Hilda kunde næsten ikke udholde det, hun lagde sin Mund paa dem, aandede og kyssede varmt og ømt disse smukke og elskede Øjne, indtil de lukkede sig, saa sank hun ned med Hovedet paa Sengekanten, og brast i en saa heftig Graad, at hendes hele Legeme bævede. Albert vilde berolige hende og føre hende bort, men Lægen sagde: „Nej, — lad hende græde ud — hun trænger til det, og han hører intet."

„Hører intet! — De mener altsaa?" — spurgte Albert hurtigt.

„At han har faaet en Hjærnerystelse," — svarede Lægen, — „og der vil rimeligvis gaa lang Tid hen, inden han forvinder den, — om han nogen Sinde gjør det. Foreløbigt er Ro aldeles nødvendig. De skulde

fjærne Dem, — jeg bliver for det første her hos deres Moder — hun behøver Dem ikke," tilføjede han kort.

Albert adlød uden Indvending, men gik dog kun tilbage til Spisestuen, som endnu stod i sin Festdragt, med Blomster, Lys og pyntelig Opdækning.. Det skar ham i Hjærtet, Sammenligningen mellem hvad der var paatænkt og hvad der var bleven, Modsætningen imellem Lys og Mørke, Lykke og Smerte paatrængte sig ham i den Grad, at han i Anger og Fortvivlelse stormede ud af Huset som jaget af straffende Svøber.

XII.

I det smukke, elegante Soveværelse, hvor Hildas kjærlige Haand havde ordnet alt til Sønnens Hjemkomst, herskede nu en Stilhed, som i Graven. Henrik drog nu og da et dybt Suk, men ellers laa han stille, som i en dødlignende Dvale, uden at synke de Draaber, som Lægen holdt til hans Læber. Hilda spurgte ikke, hun lyttede og betragtede sin elskede Søn, idet hendes Taarer randt uden Ophør, — nu var Forfærdelsen afløst af den dybeste Sorg.

Hun havde ikke haft Øje eller Tanke for Adêle, men da denne senere paa Aftenen kom listende ind og nærmede sig Sengen, hvor Henrik laa, traadte hun hende i Vejen og sagde heftigt: „Gaa bort — ud fra mit Øjesyn, — jeg kan ikke taale Dem i min Nærhed." Da Adêle intet svarede, men saa paa hende med

trodsige Miner, rejste der sig noget hidtil ukjendt i Hilda; hun følte Had lige over for denne Kvinde og uden selv at vide, hvad hun gjorde, tog hun hende ved Armen, førte hende ud af Soveværelset og ind i Spisesalen og med en Stemme, der skjælvede af Smerte og Harme, sagde hun: „Se Dem om, elendige Kvinde og synk til Jorden af Skam og Anger. Kun Ulykke har De bragt ind i dette Hus, begge mine Sønner har De ødelagt og knust deres Hjærter og mit med.“

Hun kunde ikke mere, Taarerne kvalte hendes Stemme, og inden hun atter fik tilkæmpet sig Fatning, havde Adèle forladt Værelset og var ilet ind i sit eget, hvor hun tillaasede Døren og urolig bevægede sig frem og tilbage en stor Del af Natten.

Denne hengik, for den syges Vedkommende, uforandret, og med Undtagelse af nogle svage Forsøg paa at løfte Øjenlaagene og flytte Hovedet, gik hele den paafølgende Uge paa samme Maade. Lægen mente, at det var Begyndelsen til en langvarig Sygdom, men søgte at indgive Hilda et svagt Haab om, at den maaske kunde faa en god Udgang.

Det vilde være trykkende og trættende at oprulle det ene mørke Billede efter det andet, og kun saadanne havde Vernicqs Hjem at opvise. Hilda fik ubegribelig Kraft til at stride Dagene igjennem, Albert kom flere Gange for at se til sin Broder, men opholdt sig i øvrigt i sine egne Værelser og gik ofte ud; han kunde ikke udholde at gruble i Stilhed over, hvad der var sket. Han havde intet Samkvem med Adèle, hun havde gjentagne Gange aabnet sin Dør, naar han passerede Trappen, men han havde ladet det nænset.

Hun førte sin egen Husstand, lod sig opvarte og bespise ved de Folk, som vare antagne til Henriks selvstændige Husholdning, men havde ikke forlangt, at Børnene skulde være hos hende. Paa Ammens Spørgsmaal desangaaende havde hun svaret afslaaende — det vilde give Uro, sagde hun, — de vare altsaa hos Hilda, og det var en smerteblandet Adspredelse for hende at se disse smaa tiltage i Kraft og Udvikling, uberørt af, hvad der truede deres Fader — ja deres Forældre; thi over Adele maatte der jo tages en Bestemmelse, naar Henrik vendte tilbage til Bevidsthed og Liv.

Ja, — Livet vendte tilbage, hans Ungdom vandt Sejer, men hans Tale var forvirret, ligesom han undertiden knyttede Haanden og udstødte Trudsler, idet han kastede søgende, forvildede Blikke omkring sig. Da Albert en Dag nærmede sig Sengen, gjorde han Forsøg paa at rejse sig og raabte: „Grib ham, grib ham! — det er Forbryderen, Æreskjænderen!“ — og saa sank han atter tilbage, overvældet af Afkræftelse. Dette Optrin, som overværedes af Hilda, gjorde et stærkt Indtryk paa dem begge, og Albert sagde, med nedslaget Blik: „Fordøm mig ikke Moder — jeg kæmpede længe imod, og — tilføjede han hviskende, „har Du Medlidenhed med mig, saa vil Du kunne forstaa, at jeg flytter ud af Huset, — jeg kan ikke udholde at leve i umiddelbar Nærhed af et Menneske, som jeg har forbrudt mig saa haardt imod. Senere rejser jeg tilbage til Paris, men det kan jeg ikke, saa længe Henriks Tilstand er saa fortvivlet“.

Hilda nikkede samtykkende, hun kunde ikke samtale

med Albert, der var kommen en Skillevæg imellem dem, og dog mildnedes hendes Dom over ham af den aldrig slukkede Moderkjærlighed. En Dag, da Lægen havde siddet længe og iagttaget Henrik, sagde han alvorlig: „Kjære Fru Vernicq, deres Søn er nu udenfor Fare, hans Livskraft vender tilbage, men ikke hans Aandskraft, hans Tanker ere forvirrede, og han plages kjendeligt af Erindringer, som angribe ham. Det var bedst, om han kom i andre Omgivelser."

Hilda saa forskrækket op og spurgte: „Hvorhen? Dog vel ikke?" — men Lægen afbrød hende: „Jeg vilde gjærne have ham til *** Hospital," — lød hans rolige Svar, — „der kan jeg fremdeles have Tilsyn med ham og tillige have Samraad med andre Læger. Hans Hjærne har faaet en alvorlig Rystelse, — hans Hoved var jo tidligere svagt efter det Fald, som Dreng, — og nu har Anstrængelsen ved en forceret Rejse og et Sammenstød af uventede Begivenheder indvirket saa stærkt paa ham, at der rimeligvis vil hengaa længere Tid, inden han bliver restitueret."

„Han kan dog vel blive helbredet?" — spurgte Hilda aandeløs, — „De frygter da ikke, at han skal miste sin Forstand?"

„Det ville vi nu ikke ængste os med," — lød Lægens undvigende Svar, — „men gjøre hvad vi kunne, for at fjærne alle Sindsbevægelser fra ham. Altsaa kjære Frue, De tillader, — saa fornuftig, som De altid er, — mig at ordne alt for ham paa Hospitalet og maaske allerede i Morgen iværksætte hans Indflytning. Det maa ske med stor Forsigtighed, jeg vil selv være til Stede og ledsage ham."

Hilda bøjede sit Hoved i Tavshed, hun kjendte nu Lægens Frygt for Henriks Forstand, og hun syntes, at det var en saa stor Ulykke, at hun savnede Evne til at kunne bære den. Da hun den næste Dag saa sin unge, smukke Søn blive ført bort som et usselt, svagt og viljeløst Væsen, da sank hun sammen og brød ud i Klager og knurrende Spørgsmaal: „hvorfor? — hvorfor?“ — dog kæmpede hun disse tilbage, saa længe hun nærede et svagt Haab; men da Ugerne bleve til Maaneder og Henrik, med de tiltagende fysiske Kræfter, vedblev at tale forvirret og rase, indtil han udmattet sank sammen, da forlod Taalmod og Gudsfrygt oftere hendes Sind, og hun hengav sig til bitter Fortvivlelse og gudsforladt Haabløshed.

Saa længe Henrik var paa *** Hospitalet, gik hun daglig til ham, endskjønt hun kun hjembragte forøget Smerte, og da det var besluttet, at han skulde ombytte dette Opholdsted med en Sindssyge-Anstalt, fastholdt hun urokkelig, at hun selv, tilligemed Lægen, vilde ledsage ham derhen.

Med Ro og ubegribelig Sjælsstyrke udførte hun denne Gjerning og var uudtømmelig i Forsøg paa at vække blide Erindringer og fremkalde Barndomsminder i Henriks forstyrrede Forstand, men det lykkedes kun glimtvis. Saasnart Billedet af Broderen traadte frem, viste der sig en saa ubændig Heftighed, at han næppe var til at styre, og Forbandelser løde, som bragte hende til at skjælve. Adêles Navn gik derimod aldrig over hans Læber, men der lagde sig ofte et smerteligt Udtryk i hans Ansigt, og han knugede Hænderne kramp-

agtigt i hinanden. Hilda troede at gjætte, at det var, naar hun kom ind i hans Tankekreds.

Selv de længste og sværeste Rejser faa jo en Ende paa denne Jord, Hilda fik ogsaa overstaaet denne Martyrgang og kom temmelig sent paa Aftenen tilbage til sit Hjem, hvor hun fandt et Brev fra Albert liggende paa sit Skrivebord. Hun gjennemlæste det hurtigt, — det var rørende, ydmyge Affkedsord. Han kunde ikke udholde at leve paa denne Maade, Uvirksomheden forøgede hans Selvbebrejdelser og hans Sorg, og da han des værre ikke kunde være hende og sin ulykkelige Broder til Gavn, men snarere til Byrde, synes der kun at være en Udvej for ham, — at drage bort, kaste sig ind i strængt Arbejde og forsøge at afsone lidt, af hvad han havde forbrudt. Han turde ikke bede om sin Moders Tilgivelse, men han bad hende, at hun ikke vilde lukke sit Hjærte for ham og indbefatte ham i sine Bønner, han trængte til dem — han! hendes ulykkelige og brødefulde Søn.

Hvor stormede det dog ind paa den stakkels Moder; hun sad et Øjeblik som bedøvet; han var altsaa ogsaa borte, hun var alene, sønneløs, endskjønt de begge vare i Live, gaves der en haardere Skæbne? hvorfor skulde hun dog have en saa forfærdelig Tugtelse? havde hun ikke stræbt at udøve Kjærlighed og Pligt? — og havde han, Vernicq, ikke elsket og agtet hende og været lykkelig med hende? — Da hendes bitre Tanker kom dertil, dukkede hans Minde og deres lykkelige Samliv frem, som det forekom hende, tydeligere end det i lang Tid havde vist sig for hende, og idet hun foldede Hænderne, hviskede hun

sagte: „Gode Gud, Du være takket, at Du kaldte ham bort, ukjendt med al denne Sorg. Jeg maa kunne bære den, da du naadigt skaanede ham. Tilgiv mig min syndige Knurren imod din Førelse, du har jo ogsaa forundt mig Lykke." — „Næsten sytten Aars Lykke," — fortsatte hun sin Tankerække, — „jeg begriber det næppe nu, — det ligger saa langt — langt borte, som om jeg havde levet flere Menneskealdre, — saa træt er jeg nu." — „Dog," — afbrød hun sig selv, — „jeg har endnu Pligter at opfylde, — vil Gud lægge sin Velsignelse til, skal jeg ikke svigte."

Med disse Ord rejste hun sig hurtigt og med Præget af en fast Beslutning i hele sit Ydre, begav hun sig ind til Børnene, som begge sov sødt. Endnu imedens hun kvægede sit syge Sind ved Beskuelsen af disses Sundhed og Uskyld, kom Ammen ind og sagde tøvende: „jeg maa sige Fruen, at den unge Frue er rejst."

„Rejst!" — gjentog Hilda forbavset.

„Ja," — svarede Ammen. „Hun har været ude i Byen hele Formiddagen, og efter Middag kom her et Par store Kufferter og i Mørkningen to Drosker og i dem blev Rejsegodset pakket og hun steg selv ind, efter at hun havde været her oppe og sagt Farvel til Børnene."

Hilda stod et Øjeblik stille, saa spurgte hun: „Var Fruen bedrøvet?"

„Nej, det kan jeg ikke sige," lød Ammens Svar. „Hun kyssede da rigtignok Oscar, men da han endelig vilde vide, hvor hun kjørte hen, blev hun utaalmodig og sagde: „Det behøver ingen at vide, jeg rejser der-

hen, hvor jeg har hjemme." Og dermed var hun ude af Døren og nede ad Trappen."

„Hvor kjørte hun hen? — ved Du det ikke? —" spurgte Hilda ivrigt.

„Jo, jeg hørte, at hun sagde til Kusken: „til Toldboden — Skibet gaar bestemt Kl. 7," var Ammens Svar.

Hilda spurgte ikke mere, men forstod, at saavel Adêle, som Albert var rejst med det franske Dampskib til Hâvre. Var dette Fruentimmer da en Hex, kunde hun trolde og forhexe begge hendes Sønner, saa at de gik fra Vid og Samling? i det ene Øjeblik faar hun et Brev, fuld af Anger og gode Forsætter, og i det andet faar hun Beviser for, at han, som dog hidtil havde talt Sandhed, er forført til Løgn, lige over for sin Moder og til vedvarende Brøde imod den Broder, han har bragt til Vanvid. Hun syntes, at hendes egen Fornuft og Dømmekraft hvirvledes rundt i al den Elendighed, Falskhed og Synd, — og hun skulde jo dog holde Livet ud, uden at øjne noget Holdepunkt, — hun *skulde* jo fuldbyrde sin Gjerning.

Den Aften turde hun ikke forlange mere af sig selv, det havde været en tung Dag; men næste Morgen gik hun ned i Adêles Værelser; hun tænkte, at der muligvis var efterladt en skriftlig Underretning og nogle Bestemmelser betræffende Børnene. Det var med Overvindelse, at hun betraadte de Rum, hvor alt, lige indtil den Parfume, Adêle ødslede med, mindede hende om dennes Person og Færd; strax da hun traadte derind, saa hun, at der var foretaget en omhyggelig Udrømning af alt, hvad der paa nogen Maade kunde

henregnes til hendes Ejendom. Skabe og Skuffer vare aabne, Nipssager borttagne og kun Portraiterne, endogsaa Henriks — stode paa deres Plads, hvorimod der i hendes Gjemmer ikke fandtes en Daler. Hvor simpelt, hvor hjerteløst havde hun dog handlet; Hilda saa sig om med bitter Uvilje og var hende næsten taknemmelig for, hvad hun havde bortranet; thi hun vilde helst være fri for alt, der havde været i Berøring med hende. Hilda besluttede, at hun senere, naar hun fik Sinds Ligevægt, vilde afhænde mange af de Meubler og Ting, som fandtes i den Etage, og ved næstkommende Flytning vilde hun vende tilbage til den Lejlighed i Gothersgade, hvor hun havde haft sit første, lykkelige Hjem som Hustru og Moder.

XIII.

Dette blev ogsaa iværksat og de Minder, der stege op for den ældre, ensomme Bedstemoder, vare vel meget vemodige, men dog milde; thi ingen Strid og ingen Brøde havde de i deres Skjød. Tidens Lægedom — Guds kjærlige Naadegave, lagde ogsaa sin Balsam paa Hildas saarede og bedrøvede Sind, men den Uvished hun levede i med Hensyn til Alberts Liv og Væren og den idelig fornyede Smerte, som Budskabene fra Henrik indeholdt, satte hende dog paa saa svære Prøver, at hun havde ondt ved at fastholde Tro og Taalmod. Lægerne vilde ikke tillade hende at

gjenfe Henrik, thi det vilde hverken være hende til Trost eller dem begge til Gavn, hans Liv gik vedvarende paa famme Maade. En Periode var han legemlig kraftig, kunde gaa ud, forsøgte at læse og skrive, men betoges saa pludselig af en rasende Heftighed, udstødte Forbandelser, skrev Anklager imod Albert, som han kaldte Forbryderen, Æreskjænderen, fordrede at komme ud for at drage ham til Regnskab, og naar dette blev ham nægtet, blev han ustyrlig, beskyldte Lægen og hans Vogtere for at staa i Ledtog med hans Fjende og rasede da, indtil hans Kræfter vare udtømte og han hensank i en Sløvhedstilstand, i hvilken han synes at berøres af roligere Tanker. Saa kaldte han paa sin Moder og bad, at han maatte komme til hende, saa snart han blev rask.

Dette Løfte blev givet ham, men kunde ikke lade sig udføre; thi med de tilbagevendende Kræfter kom atter Ophidselsen og de usammenhængende Trusler og Klager. Hverken Sindssygelægen eller den Læge, som havde kjendt ham fra hans Barndom, havde noget Haab at give Hilda, dog vedblev hun at fastholde den Fortrøstning til Gud og hans Kjærlighed, at han vilde opreise hendes elskede Søn. Hun kunde ikke saaledes opgive ham, han havde jo intet forbrudt, hvorfor skulde han dog henslæbe sit Liv saaledes, — og hun bad af hele sit Hjærte om, at der maatte sendes Lys i hans Sjæls Mørke.

At opfylde Alberts Bøn, ogsaa at indeslutte ham i sine Bønner, faldt hende vanskeligere. Lige siden hans og Adèles Afreise havde hun ikke set en Tøddel fra hans Haand og det bestyrkede hendes Overbevisning,

at disse to levede i syndig Forening med hinanden, og at han derfor undsaa sig for at skrive til hende.

I tre Aar levede hun i denne Uvished, saa kom endelig et Brev fra ham. Det blev aabnet med Uvilje, gjennemlæst med Spænding, men lagt til Side med Kjærlighed og smertelig Rørelse. Han aflagde et fuldstændigt Skriftemaal og begyndte med, „ved sin Saligheds Ed at sværge, at han, siden den rædsomme Katastrofe, havde været uden nogetsomhelst Samkvem med Adêle, førend han overraskedes ved at træffe hende paa Dampskibet til Hâvre. Hun havde skaffet sig Vished om, at han vilde rejse og havde indrettet sig derefter."

„Saa begyndte for ham en Kamp imellem Pligt, Ære, Fornuft, — og hendes nimodstaaelige Magt — og den vandt Sejer. Da de vendte tilbage til Paris, var den brødefulde Forbindelse fornyet og hans forpinte, kvalfulde Sind fandt Glemsel og Lindring i hendes berusende Nærhed og under en rastløs Tummel af Forlystelser og Nydelser. Intet var hende for tøjlesløst, netop det æventyrlige og farefulde pirrede hende, og han droges med ind i Hvirvlen og styrtede sanseløs fra den ene Udskejelse til den anden, indtil han, overmættet og sløv sank hen i en apathisk Tilstand, af hvilken hun ikke mere formaaede at udrive ham. Hvor længe den varede, vidste han næppe at forklare, men den efterlod en Bitterhed og Modbydelighed saa stor, at hans tidligere Modstandsevne atter viste sig. Endnu var deres Forhold beaandet af Kjærlighed, i det mindste fra hans Side, det var derfor i milde og venlige Ord, at han gjorde Indsigelser og foreslog en anden Levevis.

Den nuværende var dem uværdig, — han vilde atter gjenoptage sin tidligere Virksomhed, som var nødvendig, da de havde forbrugt uforsvarlig meget i den forløbne Tid og hun maatte finde sig i et mere roligt Liv."

„Det var med Utilfredshed, at hun gik ind derpaa, og i den første Tid derefter, traf han hende, ved sin Hjemkomst fra sit Arbejde, kold, mut og mismodig, og da han forblev uberørt deraf, slog hun senere hen i en anden Tone; Klager, afløste af ømme Ord og lidenskabelige Udbrud, — men heller ikke dermed formaaede hun at beherske ham. Han søgte vel at skaffe hende nogen Opmuntring og tilfredsstillede nogle af hendes Ønsker om Pynt og Luxus, men det var altid utilstrækkeligt. Hendes Fordringer steg, hendes onde Luner tiltog, hun kjedede sig, og ligesom hun i sin Tid havde forladt Henrik for at trylle Albert, saaledes begyndte hun nu at se sig om efter nye Erobringer."

„Derom var Albert imidlertid fuldkommen uvidende, thi hun vedblev at sno sig om ham og var hjemme, naar han kom hjem, men modsigende Ytringer om, hvor hun havde tilbragt Dagen, smaa Billetter, som bleve modtagne og skjulte, begyndte dog at vække hans Mistanke, men" — skrev han — „rørte ikke stærkt ved mit Hjærte, det var efterhaanden bleven koldt, som mit Blod, thi min Forblændelse var borte. En Aften kom det til en heftig Scene imellem os, hun vilde, at vi skulde forlade Paris og rejse til Bryssel eller Florenz, jeg nægtede det, jeg maatte blive ved mit Arbejde og var ogsaa træt af at drive

ørkesløs omkring, hun anvendte alle Kunstgreb, baade indsmigrende Overtalelser og heftige Bebrejdelser og Klager, men jeg blev standhaftig ved min Nægtelse. Saa rasede hun, ja! — jeg vil ikke skildre dette Optrin, som endte med den Trusel, at hun vilde forlade mig, thi Livet med mig var uudholdeligt. Selv dette forblev uden Virkning, — jeg var nu atter bleven Mand med Dømmekraft og Vilje og følte ingen Angst, om hun end vilde udføre sin Trusel."

„Der hengik nogle Dage, pinlige for os begge, dog lod Angerens nagende Bitterhed mig lide dobbelt, — jeg gruede næsten for hver Time jeg skulde tilbringe sammen med hende og nærmede mig Hjemmet med nølende Fjed. En Aften saa jeg strax ved min Indtræden, at der var foregaaet noget, der var tydelige Spor af Indpakning og Uorden i alle Værelserne, jeg hidkaldte Tjenestepigen og af denne erfarede jeg, at den Fætter af Fruen, som var kommen her hver Formiddag i den sidste Tid, havde hjulpet Fruen med Indpakningen, og derpaa vare de kjørte bort sammen, og de havde efterladt et Brev til Herren."

„Oprørt, men ikke af Smerte, — læste jeg et Par afjaskede Linjer, hvori hun frabad sig al Forbindelse med mig, hun havde heldigvis truffet en Kavaler, en virkelig ridderlig Herre, som bedre end de klodsede Danske, vidste at vurdere Skjønhed og Kjærlighed; hun rejste nu til Florenz med ham, det, jeg havde nægtet hende — men hvad jeg end vilde gjøre, saa var hun tabt for mig for bestandig."

„Jeg undser mig for" — skrev han videre, „at omtale disse afskyelige Ting og brødefulde Forhold for

Dig, min ædle, ærbare Moder, men ej længe skal jeg drage dine rene Tanker ned til Lyster og Laster; thi ligesom jeg ved denne Begivenhed vendte disse Ryggen, saaledes kan jeg, Gud ske Lov! nu føre Dig ind i et andet og bedre Spor; men jeg kan aldrig gjengive Dig den Skam, Ydmygelse og Anger, som jeg følte, da jeg frigjort saa tilbage paa det Liv, jeg havde ført; dog var Broden imod Henrik og hvad deraf fulgte, den Kilde, hvoraf jeg ofte min bitreste Smerte. I Nætter og Dage har jeg græmmet mig og utallige Gange har jeg besluttet, ved et Brev til Dig, at trygle om din Tilgivelse og indhente Underretning om, hvordan hans Tilstand var bleven, men altid savnede jeg Mod; thi jeg begreb, at selve din Overbærelse kunde ikke mildne min Skyld. For sidste Gang taler jeg om hende, hun var jo udrustet med saa megen Skjønhed og bedaarende Magt, at hun ikke alene blændede og besnærede os unge Mænd, men ogsaa Mme. Camusat, som er en respektabel Dame, der vel saa, at hun var koket, men som dog samtidig troede, at hun elskede Henrik og havde en ordentlig Familie. Denne bestod imidlertid kun af en intrigant Moder, der som Enke boede i Clermont og ikke formaaede at gjøre andet for sin Datter, end at sende hende til Paris. Hun var vel instrueret af denne Moder, og jeg vil ikke nævne Dig alle de Midler, hun forstod at anvende. Du selv, min dyrebare Moder, blev en kort Tid besnæret af den indsmigrende Elskværdighed, hun besad, naar hun vilde. Jeg skriver dette for at undskylde, at jeg imod min bedre Vilje droges til hende, og jeg maa ogsaa minde Dig om,

at da jeg tog til Paris, medens Adèle og Henrik bleve hos Dig, da var det for at undgaa hendes farlige Nærhed. Men de kom efter og den Sindsro, jeg havde tilkæmpet mig, forstod hun snart at bortjage, og Henrik var i den Periode ubegribelig. Hans ædle Sind kunde ikke huse Mistanke til den, han elskede og endnu mindre til sin Broder. Han tilskyndede os ofte at være i hinandens Selskab, og da de vare komne til Rom og hun kjedede sig der, da var det ham, der ivrigt opfordrede mig til at komme til dem og senere ledsage hende til Kjøbenhavn."

„Du har set hvortil dette førte, men Du ved ikke hvorledes jeg led og ængstedes ved Tanken om Henriks Hjemkomst. Din Mistanke følte jeg ogsaa, og den Rus, hvori jeg levede, afløstes ofte af den mest nagende Selvanklage, men at løsrive mig formaaede jeg ikke, — dertil holdt hun mig for fast. Da kom hin rædselsfulde Aften, hvorom Mindet er indgroet i mit inderste Væsen og som afløstes af Dages og Ugers Sjælekval, indtil jeg, som jaget af Furier, uden at tage Afsked med Dig, gik ombord paa Dampskibet — hvor hun overraskede mig med sin Nærværelse. Hvad der fulgte efter, har jeg allerede fortalt, og har nu kun tilbage, at bede Dig vise mig den Kjærligheds-gjerning at besvare dette Brev, som dit Hjærte og din Dømmekraft tilsiger Dig. Dernæst beder jeg Dig, giv mig uden Skaansel Beretning om Henriks Tilstand og om hvordan hans Børn lever; thi til disse to har jeg hverken Ret eller Del, men jeg omfatter dem med al den Omsorg og Interesse, som en kjærlig Onkel har Lov at have for sine Broderbørn. Jeg

vilde give Aar af mit Liv, for at jeg et Øjeblik kunde læse i din Sjæl, min elskede Moder, om der er Skaansel og Kjærlighed for din stakkels, brødefulde Søn, og om Du nogen Sinde vil finde ham værdig til at komme for dine Øjne. Derefter længes jeg ofte og under mit daglige, arbejdsomme Liv er det mit eneste Lyspunkt, at jeg maaske en Gang, naar jeg har sonet og Tiden har mildnet hvad jeg forbrød, at jeg da maa gjense Dig og høre tilgivende Ord af dine kjærlige Læber. Gud bevare Dig og forunde mig den Trøst. Din trofaste Søn. —"

Vi have sagt, at Hilda efter Gjennemlæsningen af dette Brev følte Kjærlighed og smertelig Rørelse, Alberts Bøn var saaledes opfyldt, og efter at hun havde faaet de stærkt bevægede Følelser lidt til Ro, svarede hun ham, som hendes Hjærte tilskyndede hende, og vi behøve ej at gjengive det; thi hvor er Grændserne for en Moders Kjærlighed, naar den paakaldes. Om Henrik kunde hun jo kun give sørgelige Efterretninger, om Børnene talte hun derimod med Glæde; thi de vare sunde, smukke og robede rige Anlæg, og dertil vare de kjærlige og velopdragne. Oscar gik nu i Skole nogle Timer daglig, og lille Antoinette gik i Hjemmet og puslede om Bedstemoder. Angaaende hans Ønske om at gjense hende og dem, svarede hun, at det maatte hun henstille til ham selv, naar han vilde komme, havde hendes Hjærte og hendes Hjem Plads for ham.

Hvormeget end dette Tilsagn lettede og glædede ham, saa opsatte han dog bestandig sin Hjemkomst, han gyste tilbage for Fornyelsen af alle Minderne, og han kunde næsten ikke udholde Tanken om at gjense Henrik som vanvittig.

XIV.

Atter gled Tidens Strøm afsted, uden at heftige Storme satte den i Bevægelse, dens Bølger dyssede sagtelig til Ro, hvad der var hærget ved Stormen.

Hildas daglige Liv gik stille hen; hun var optagen af at yde Kjærlighedsgjerninger og af at vaage over Børnenes Opdragelse. Hun havde erfaret, hvor vanskeligt dette Hverv var, og anvendte derfor alle sine Evner paa at iagttage dem og give dem den Retning, der passede bedst for deres Anlæg. Den fri Udvikling, som havde været givet hendes Sønner, havde bragt saa sørgelige Følger, at det maatte undgaas.

Oscar var ingenlunde exentrisk, han arbejdede flittigt og systematisk, og endskjønt han havde mange forskjellige Interesser, havde han dog tidlig bestemt sig for at studere, og var en flittig Skoledreng, lige som han senere blev en dygtig Student.

Antoinette lignede saa vel sin Fader, som sin Moder, Hilda kunde med Glæde betragte al den Ynde og Elskværdighed, som var bleven dette Barn tildelt, men Glæden var ingenlunde ublandet, dertil havde hun gjort for bitre Erfaringer. Dog plagede hun sig ikke med, allerede i Barnets Udvikling at udspejde de mulige nedarvede Fejl og Tilbøjeligheder, men bad om Guds Hjælp til sin Hjælp, ligesom hun, eftersom Aarene lagde deres Byrde paa hende, følte, hvor lidet et Menneske formaar ved egen Kraft. Den levende Erkjendelse heraf gav hende — trods den aldrig udslukte Smerte, dog til Tider en vederkvægende Fred. Der

var endogsaa Øjeblikke, hvor hun, idet hun færdedes i sit Hjem og var omgivet af kjærlige Børn, kunde stryge Erindringerne af sig og ligesom leve sin Ungdom om igjen, og denne Luftning af tidligere Lykke blev vel afløst af Savn og Vemod, men Bitterheden var borte, hun havde tilkæmpet sig Overbærelse og fældede en skaansom Dom.

Da Albert endelig havde gjenvundet saa megen Selvagtelse, at han fandt sig værdig til at staa for sin Moders Øjne, var det for dem begge et gribende Møde, og Hilda mærkede, at hvad hendes Liv havdeført med sig af Sorger og Kampe, havde taget paa hendes Kræfter, og hun besluttede, saavidt hun kunde, at spare disse, da hendes Livsgjærning endnu ikke var fuldført. Hun unddrog sig derfor bitre Erindringer og oprivende Samtaler, og Albert syntes at forstaa hende; dog sagde han en Aften, de sade alene sammen: „Maa jeg Moder, nævne et Navn, som vi helst vilde udslette af vor Erindring? — jeg mener Adêles?“

Hilda saa først op med et smerteligt Udtryk, men nikkede dernæst samtykkende, og med usikker Stemme fortalte Albert, at han af en Bekjendt i Paris, som var vendt tilbage fra et Ophold i Florentz, havde faaet den Underretning, at hun var død der, efter at have ført et Liv, som man omtrent kunde vente det. Da hun, efter en længere, æventyrlig Udflugt, sammen med Kunstnere af forskjellige Nationer, var vendt syg tilbage til det Hotel, hvor hun boede, havde hun ikke været Gjenstand for synderlig Omsorg. I de syv Dage, Malariafeberen rasede i hendes hede Blod, var hun overladt til Ensomhed og lejet Sygepleje, indtil

hun afsluttede sin jordiske Vandring, uden at være omgiven af Kjærlighed og Deltagelse.

Med indre Bevægelse havde Albert gjort denne Meddelelse; da han var færdig, tav de begge og uvilkaarlig foldede Hilda sine Hænder og drog et tungt Suk; saa hviskede hun med mild Stemme: „Gud være hendes Sjæl naadig! — og Tak min Søn, at Du bragte mig dette Budskab, det er mig lettere at vide Børnenes Moder død, end vandrende paa de vildsomme Veje. Det vil her efter," — fortsatte hun, — „ogsaa være mig mindre vanskeligt at besvare deres Spørgsmaal derom. Antoinette tror jeg, tænker sjældnere over sine Forældres Forhold, — hun er optaget af, jeg ved ej ret hvad; men fra Oscar kommer der oftere Anmodninger, og jeg kan ikke vente, at jeg vedvarende kan undgaa Forklaringer, — saa jeg takker Gud, at jeg nu kan give ham det Svar, der bringer den bedste Oplysning."

Det var, som om en velgjørende Fred havde sænket sig over Hilda, efter at hun havde modtaget denne Efterretning, og Samlivet med Albert var hende derefter til end større Glæde. Da den Tid nærmede sig, som han havde bestemt til sin Afrejse til Paris, erklærede han bestemt, at han forinden, maatte og vilde gjense Henrik, og hun gjorde ingen Indvendinger, men fastholdt uafviselig, at hun vilde ledsage ham, og efter Brevvexling med Lægen, blev det fastsat, at de helst maatte komme til ham, naar han var underlagt en af sine Svaghedsperioder. Lægen vilde selv være til Stede, — han vilde iagttage Virkningen af dette Møde, dog bad han Hilda, at hun vilde gaa alene ind først.

Hun traf Henrik oppe, han sad fuldt paa klædt ved det aabne Vindue, og støttede det trætte Hoved til sin Haand. Hun nærmede sig varsomt, og tiltalte ham med fast og sikker Stemme, endskjønt hun bævede af indre Bevægelse.

Han saa op med det underlig flakkende Blik, han tog ogsaa hendes Haand, men da hun bøjede sig ned imod ham og vilde kysse ham paa Haanden, unddrog han sig, og sagde heftig: „Ingen Kjærtegn — det er Djævelens Sprog".

Hilda kom nu med adskillige Spørgsmaal, som han besvarede fornuftigt, men med en besynderlig haard Stemme, han kaldte hende Frue, og da hun kjærligt sagde: „Jeg er jo din Moder, — se rigtig paa mig, —" tog han sig til Hovedet og sagde afværgende: — „Aa, lad være — det gjør ondt." Hilda vilde gaa, men Lægen traadte i det samme ind, og førte Albert henimod ham, og sagde højt: „Naa Vernicq! i Dag har De Besøg, — kjender De denne Herre?"

Nogle Øjeblikke hengik i Tavshed, Henrik havde løftet sit Hoved og saa stift paa Albert, men med et sprang han op, og det var, som om al legemlig Svaghed veg bort for Raseriet i hans Indre: „Det er ham — Forføreren — Forbryderen! —" skreg han, og med dyrisk Voldsomhed styrtede han sig ind paa ham, og greb ham i Struben med sine udmagrede Fingre. Albert vilde ikke lægge voldsom Haand paa sin ulykkelige Broder, han forsøgte at sno sig fra ham og løsne det kvælende Tag; men Henrik klamrede sig fastere til ham, og Lægen, som kjendte de utrolige Kræfter, Vanvidet undertiden kan give, kom hurtigt til Hjælp, tvang

med kraftig Haand Henriks Arme ned, saa han maatte give slip og sank aandeløs tilbage i Hildas udbredte Arme.

Dette voldsomme Optrin havde udtømt alle hans Kræfter, sansesløs og viljeløs lod han sig bringe til Sengs, og inden Hilda og Albert atter forlode det sørgelige Opholdssted, havde de den Beroligelse at se ham ligge stille hen, som i en tryg Søvn, og fik det Tilsagn af Lægen, at denne Tilstand rimeligvis vilde vedvare i flere Døgn, og borttage af hans Hukommelse, hvad der nys foregik, men han tilføjede, at et Besøg maatte nødig gjentages, da det hverken bragte ham Trøst eller Gavn.

„Jeg skal paase, at deres kjære Søn," — henvendte han sig til Hilda, — „fremdeles bliver plejet og passet med al mulig Omhu, og jeg skal tilmelde Dem, hvis nogensomhelst Forandring skulde indtræffe, men de kjære Frue, skulde skaane Dem selv, De taaler ikke at komme her."

Hilda følte, hvor stærkt angreben hun var og indvilligede, men bad om, at hun blot et Øjeblik endnu maatte gaa ind til ham alene. Hun fik Tilladelsen og knælende ved hans Leje, bad hun af sin inderste Sjæl om Fred og Udfrielse for ham, der allerede saa længe havde været som levende død, og dermed tog hun Afsked med ham for denne Verden.

Livets store Billedbog har mange mørke Sider, fra hvilke man helst vil vende Blik og Tanke. Vi ville ogsaa fra Vanvid og Dødstanker vende os til lysere Omgivelser og lysere Billeder. Hvor Ungdom og Skjønhed udvikler sig, bliver der Vexelvirkning af

Lys og Skygge, og i det Hjem, som Hilda skjærmede og hvor hendes Børneborn voxede op, var der overvejende Lys, thi de vare gode, begavede og livsglade. Havde Oscar end en svag Erindring om noget sørgeligt og forfærdeligt, som han havde været Vidne til i sin tidlige Barndom, saa var den dog ikke i Stand til at virke nedslaaende paa hans medfødte, lykkelige Sind. Han vidste, at hans Fader var sindssyg, men kjendte ikke Anledningen dertil. Paa hans Spørgsmaal var der i sin Tid blevet svaret, at han, ved et Fald i Drengeaarene havde faaet et svagt Hoved, og at han senere havde overanstrængt sig ved et omfattende literært Arbejde, der endnu henlaa i Manuskript, uden egentlig Afslutning.

Med Kjærlighed og Tillid havde han sluttet sig til Onkel Albert, og hverken han eller Hilda kunde ret finde sig i, at han vilde forlade dem og atter vende tilbage til Paris, men efter at han havde angivet sine Grunde, billigede hun disse; dog bad hun ham indrette sig saaledes, at han, naar hun troede, at hendes jordiske Vandring snart var til Ende, da kunde vende tilbage til sit Barndomshjem, og bevare dette uforstyrret for sine Broderborn, saa længe de behøvede det. Hun kunde ikke vise ham større Tillid, den var ham velgjørende og gav ham Livsmod til fremdeles at leve sit virksomme, men ensomme Liv.

Hilda havde villet bevise ham, at han var en ung Mand, for hvem Fremtiden endnu stod aaben, men han afbrød hende sorgmodig og erklærede, at han aldrig knyttede nogen Kvinde til sig, Ægteskabets Lykke mente han at have forskjertset sig; men han vilde

arbejde for sine Broderbørn og deres Fremtid, saa længe som Gud forundte dem og ham at beholde den bedste af alle Mødre.

Dette Tidsrum blev ikke kort. Skjønt svag og fin besad Hilda en taalelig Sundhed, og hvad hun endnu mere paaskjønnede, hun var i fuldkommen Besiddelse af sine Aandsevner og Sanser. Hun kunde glædes ved at høre Oscar udtale sig beundrende om alt hvad der var smukt og ædelt; hun kunde frydes ved at høre Antoinette synge med ren og klangfuld Stemme, saa vel de store Mestres dejlige Sange, som de fordringsløse Psalmer, der løftede hendes Længsel imod oven. Didhen higede hun ofte, hun længtes saa inderligt efter ham, hun havde elsket, og hun følte sig saa træt; — men det var for hende, som om hun ikke kunde finde Ro hos Gud, uden at han først havde forundt Henrik den evige Fred.

Da Oscar var bleven voxen, fordrede han som sin Ret, at faa Kjendskab til sine Forældres Liv, Forhold og ulykkelige Ægteskab. Det bævede i hende, da hun hørte hans Forlangende; først gav hun undvigende Svar, men dernæst skildrede hun i rosende Udtryk sin Søns ydre og indre Fortrin, hans Begavelse og hans mange Interessser og hvorledes han havde ofret sin Flid og sine aandelige Evner paa det Værk, som han ikke fik fuldendt.

„Ja, kjære Bedstemoder," — afbrød Oscar hende utaalmodig, — „det ved jeg, — det har Du oftere fortalt og skulde jeg nogen Sinde naa frem til at blive noget i literær eller videnskabelig Henseende, da vil det være mig en kjær, en hellig Pligt at drage hans

Værk frem for Verden og hans Navn fra Forglemmelsen. Men det er hans og Moders Forhold til hinanden, Lykken, Ulykken og Bruddet, som fulgte efter, jeg vil vide Besked om; Du nævner aldrig min Moder, Du kjendte hende dog? — hun levede jo her, — var hun ulykkelig? — eller var hun brødefuld? — jeg ser, at det smerter Dig, elskede Bedstemoder," — vedblev han kjærlig, — „jeg vil derfor skaane Dig for en detailleret Gjengivelse; — men Du maa sige mig," — vedblev han atter heftigt, — „om jeg kan holde min Faders Minde i Agt og Ære? om han var uden Skyld?"

„Ja, saa sandt, som jeg lever!" — udbrød Hilda hurtigt og med frembrydende Taarer — „hans Kjærlighed var trofast, som hans Vandel, hans Sjæl og Vilje var ren og ædel. Han elskede kun altfor tillidsfuldt." — „Og blev bedraget?" — faldt Oscar ind.

„Ja!" — lød Hildas uforbeholdne Svar, „saa skammeligt, at hun — din Moder undsaa sig for os og for Verden og rejste — ja jeg kan sige, romte bort fra sine Børn og Hjemmet, medens jeg bragte din ulykkelige Fader til Sindssyge-Anstalten."

„Det er forfærdeligt, oprørende," — udbrød Oscar lidenskabeligt. Dernæst spurgte han nølende og usikkert: — „rejste hun alene herfra?"

„Ja," — svarede Hilda kort, — „det var en Tilfældighed, at din Onkel traf hende paa Dampskibet, da han vilde forlade Danmark; han var uvidende om hendes Beslutning."

Der indtraadte nogle Øjeblikkes Taushed, — det kæmpede tydeligt i Oscars Indre, han gik urolig

frem og tilbage, strøg sig over Panden, knugede Hænderne sammen og standsede tilsidst foran Hilda, idet han sagde med kort — brudt Stemme: „Om hendes senere Skjæbne ved Du intet?“

„Jo,“ — svarede Hilda roligt, — „hun begav sig fra Paris til Florenz i Følgeskab med en — Fætter, en Belgier, og der gjorde en voldsom Feber i faa Dage Ende paa hendes Liv. Hun er for længst stædet for sin Dommer, — vedblev Hilda med mild Stemme, — „saa vi ville ikke dømme, — vel min elskede Sønnesøn?“ — sluttede hun bevæget, idet hun strakte Armene imod ham.

Han kastede sig med Heftighed til hendes Bryst, græd bitre Taarer og sagde afbrudt: „Stakkels Fader! — hvor han har lidt! — jeg kan næsten ikke udholde at tænke derpaa. Antoinette maa aldrig faa det at vide, — hun maa skaanes for denne Smerte, — aa! hvor Livet dog kan have bitre Sorger. Og Du — gode, søde Bedstemoder! — Du har ogsaa haft din Del — og er dog saa kjærlig og mild!“ — han kyssede hendes Hænder, og de græd og talte sammen, indtil de fik gjenvundet Ro og Sindsligevægt.

Hilda følte sig overbevist om, at Oscar havde en instinktmæssig Følelse af, at Onklen havde Andel i dette Virkeligheds-Drama, men han vilde ikke have Vished, derfor spurgte han ikke mere, og hun var ham taknemmelig for denne Skaansel.

Hans Ønske at ville se sin ulykkelige Fader, turde hun nu ikke modsætte sig, men hun afventede hans Tilbagekomst med stor Uro. Det Budskab, han bragte, var hende velgjørende. Henrik var sengeliggende,

yderst svag, men fuldkommen rolig og paa en Maade fornuftig. Saasnart han saa Sonnen, strakte han Haanden ud imod ham og sagde med et Smil: Velkommen Albert, — Du har ladet vente længe paa Dig, men jeg har vel haft en smitsom Sygdom, siden ikke engang Moder har været her." — Da Oscar nikkede samtykkende og ikke opklarede Fejltagelsen, vedblev han at antage ham for Onklen og sagde: „Ja, jeg ser vel daarlig ud, jeg kan se paa mine Hænder, at jeg er bleven mager. Sommetider synes jeg, at jeg har mistet mit Haar, saa det har vel været Tyfus. Du kan ikke tænke Dig, hvilke afskyelige Drømme jeg har haft, — aa! hvor de have plaget mig" — vedblev han klagende. „Sommetider kunde jeg næsten ikke holde det ud, — men nu er det forbi. Bare jeg nu havde lidt Kræfter, — jeg er saa svag! — jeg længes efter at komme hjem — hjem til Moder. Det kunde gjøre godt," — vedblev han efter en Pavse, „at lægge mit Hoved op til hendes Bryst, og nu varer det ikke længe — det føler jeg — det maa Du sige hende."

Han vedblev at tale med smaa Mellemrum, Stemmen var nu næsten hviskende, men efter at have tiet en lille Tid, sagde han ivrig: „Her var engang en ældre Dame med graa Haar, som sagde, at hun var min Moder, og med hende var en Herre, som jeg først troede var Dig, — men det var vel ogsaa en af disse afskyelige Drømme, — jeg tør ikke tænke derpaa, for saa gjør det saa ondt i mit Hoved. Du har vel aldrig haft Hovedpine, Du lykkelige Menneske" — vedblev han livligere, — „ja, det gaar ogsaa nok

over; Doktoren siger, at naar jeg vil komme mig, maa jeg aldrig tænke over Fortiden."

Efter en Pavse spurgte han ængstelig: „Der er vel ingen hjemme hos Moder?" — og da Oscar svarede benægtende, sagde han: „Nej, det er altsammen Drømme, — Drømme — rædsomme Feberfantasier, som endelig ere vegne fra mig, nu har jeg det godt!" — og han lagde Hovedet til rette og faldt lidt efter i en tryg Søvn.

Bevæget indtil Taarer betragtede Oscar sin stakkels, afmagrede Fader, hvis fine Træk vare overskyggede af Dødens Bleghed, dog var det et fredeligt Billed han tog med sig; thi der var ikke mere Strid, men Fred, og det Hjem, som han længtes efter, det himmelske — det var ham sikkerlig ikke fjærnt.

Det var med milde og taknemmelige Taarer, at Hilda modtog de bevægede Efterretninger, som den unge Søn havde at bringe, og da han kort efter bragte hende det Budskab, at hans Fader, stille, roligt og uden Strid havde sluttet sin sørgelige Livsvandring, græd hun vel, men takkede Gud og droges med forøget Længsel imod det evige Hjem.

Samtidig med, at hun underrettede Albert om Broderens Død, skrev hun: „og nu er det Tid, at Du kommer til mig og Børnene, og efter dit Løfte, vaager over dem, thi jeg føler mine Kræfter svinde, — men er taknemmelig derfor; thi saa finder Døden ringe Modstand og Gud er mig nok saa god, at han naadig vil aabne mig den mørke Port, bag hvilken hver troende Sjæl finder Lys, Fred og Kjærlighed.

XV.

Naar et Liv sluttes, som har bragt Strid og Ufred ind i et Hjem, da svinder den stridbare Stemning ikke strax, den har ved Vanens Magt sat sig fast i Gemytterne, saa at Meningsforskjel og Modsigelser krydse hinanden og der skal Tid til, inden man fuldt ud føler den Hvile, som Eftergivenhed og Overensstemmelse bringer; men har Hjemmet ejet et Væsen, som har bragt Fred og Kjærlighed, da flyer den gode Aand ikke med den bortdragne, men bliver hos de efterlevende og spreder sin Velsignelse over dem. Da Hilda var gangen til Hvile, efterlod hendes Bortgang ikke alene Savn og Sorg, men tillige saa mange milde og fredelige Minder, at man levede i disse og søgte at være og handle, som om hun endnu var i Live.

Der foretoges ingensomhelst Forandring i den daglige Husorden, den gamle Husjomfru, de velkjendte Tjenestetyender udrettede deres Gjerning, som om det var for deres Herskerindes Øjne, og Oscar og Antoinette kunde i den første Tid ikke have tænkt sig, at der vilde komme Tider, hvor de handlede anderledes end Bedstemoder havde villet det, — men de kom.

Frisk og frejdig Ungdom maa se anderledes paa Livet og have andre Tilskyndelser end den ældre og haardtprøvede; dertil kommer uvilkaarligt Følelsen af mere Frihed og mere Selvstændighed og den er behagelig for den unge, hvad enten det er Mand eller Kvinde.

Oscar kastede paa en Gang den sidste Rest af Drengen af sig og følte sig, som Mand, der vel viste Onkelen Agtelse og Hensyn, men som nu kunde raade og bestemme, hvad der angik ham selv. Han studerede Philologi, men ikke anstrængt, han tog andre Interesser med og vederkvægede sig ved Læsningen af æsthetiske Værker og især Poesi. De gamle Klassikere bød ham deres rige, kraftige Kilder, og han berusedes og levede i Aand og Tanke sammen med de hedenfarne store. Og han maatte give sin Beundring Luft i poetiske Udbrud. Disse vare ikke formfuldendte, som deres Forbilleder, men de vare udsprungne af en ejendommelig og varm Følelse og Antoinette, hans eneste Tilhører, roste dem og opmuntrede ham til at skrive flere og større Ting. Især var det Dramaer, som hun ønskede fra hans Haand, da hendes bevægelige Sjæl med Trylleri droges i den Retning.

Allerede som lille Barn havde hun haft en egen Gave til at fremsige Vers, og senere havde hun, ved Betoning og Mimik vidst at levendegjøre hvad hun fremsagde, saa at hun havde fremkaldt Latter og Taarer. I Skolen og imellem Veninder havde hun høstet sit rigeste Bifald, og oftere havde hun hørt, at hun kunde blive Skuespillerinde, men hun havde altid anset det, som en uopnaaelig Lykke.

Da hun senere, som voxen Pige, hørte denne Ytring blive gjentaget, og i Spejlet betragtede sit Ansigt og sin Figur, da antog den hidtil flygtige Lyst en alvorligere Natur, som aldrig lod hende Ro. Til Onkel Albert vilde hun ikke tale derom, men hun betroede sig til Oscar, og han gik strax ind paa hendes

illusoriske Forhaabninger, og inden ret lang Tid vare de enige om, at hun burde indstudere en Rolle og lade sig prøve af Datidens største Skuespillerinde; men da hun opnaaede Adgang til denne, var det med alt andet end Velvilje, at hun blev modtaget.

Den store Kunstnerinde lod ikke til at finde Behag i den unge, ualmindelige smukke Pige, hendes Taleorgan var uheldigt, besynderlig syngende, — det vilde næppe være tilstrækkelig til at fylde Rummet; — hun blev opfordret til at forsøge sig som Sangerinde. Endvidere vare hendes Ansigtstræk for smaa, — Sminken vilde ikke klæde hende, da hun allerede havde Farve nok. Om Øjnene kunde intet siges, de vare store og udtryksfulde, og fra dem lyste Glæden og glimtede Heftigheden, naar hun blev krænket eller saaret, og det blev hun ved at høre disse uvenlige og nedsættende Ytringer; og endmere ved — efter at have fremsagt et alvorligt Digt, at høre den afvisende Dom, — „at man sporede intetsomhelst Talent, — det var daarlig Diktion og falsk Pathos og den var ikke anvendelig ved det kongelige Theater.“

Med en Mine og en Holdning, som en Dronning, forlod Antoinette det Værelse, hvor hun var bleven prøvet; men tynget af sit skuffede Haab, udgød hun bitre Taarer, saasnart hun var alene. Som naturligt var, lettede hun sit Hjærte ved at fortælle Oscar, hvad der var foregaaet, og han udbrød ærgerlig: „Ja, det er den sædvanlige Historie, Fru R... taaler jo ikke, at nogen ung Skuespillerinde kommer frem, hun er jaloux paa ethvert smukt Ansigt, og det har Du, min lille Søster. Du ved ikke, hvor mine Kammerater

ere indtagne i Dig, — de kalder Dig „Dejligheden," og Gud ved hvad for andre skjønne Navne."

„Det vil jeg ikke høre," — afbrød Antoinette, — „men jeg vil vide, om jeg skal opgive min Længsel efter Theatret?"

„Nej, min Tro om Du skal," — svarede han ivrig, „nu skal vi betænke os lidt ovenpaa denne Afvisning og fornuftig udfinde en anden Vej, saa vi kunne krydse Fru R... og Du kommer nok frem alligevel. Imidlertid øver Du Dig i Sang, i Diktion, i Gang og Bevægelser, og naar Du saa tror Dig mere sikker og mindre let at skræmme, saa følger jeg Dig til Professor H., som jeg har lidt Bekjendskab til, og han skal være en intelligent og upartisk Dommer, og er desuden i sin nuværende private Stilling, udenfor den Misundelse og det Chikaneri, som findes ved ethvert Theater."

Disse Ord vare fuldkommen tilstrækkelige til at gjengive Antoinette Mod og Iver, og i den Tid, som fulgte nærmest efter, levede og aandede hun kun i Digterværker og for sine dramatiske Studier, og Oscar var hendes Publikum og Kritiker.

I et saa aabent og fortroligt Samliv, som der altid havde været i Hildas Levetid og til Dels ogsaa var efter hendes Bortgang, kunde Albert ikke forblive uvidende om, at der foregik noget imellem Søskendene, og da han antog det for sin Pligt at kjende, hvad der optog dem, gjorde han en Dag nogle direkte Spørgsmaal, som maatte besvares. Antoinette saa forlegen paa sin Broder, som hurtigt svarede: „Ja, kjære Onkel, Du har Ret, vi — især Antoinette, er stærkt op=

aget af, at hun føler Kald til Scenen og bereder
ig for den."

Et Tordenvejr paa en solklar Dag kunde ikke
ave overrasket Albert mere end dette Svar, og han,
om under sit lange Ophold i Paris havde vænnet
ig til at betragte Theatret som Fristelsernes og Let-
indighedens Hjem og Skuespillerinderne som staaende
uldstændig udenfor det gode Selskab, fremkom strax
ned en Masse Advarsler og Indsigelser.

Antoinette lod ham tale ud, men med blussende
Rødme og straalende Øjne viste hun, at hun, i Stedet
or at være besejret, fik forøget Energi, og hun udbrød:

„Jeg vil føie Dig i alt andet, kun ikke i dette.
Du ved ikke, hvordan jeg drages henimod det rige,
exlende Liv, som leves og gjengives fra Scenen, jeg
læbes, lider og elsker, som Personen jeg fremstiller
g finder Virkeligheden mat og tom, imod den Verden,
om Digtningen skaber."

Hun var saa smuk i sin begejstrede Veltalenhed,
g uvilkaarlig opsteg en Erindring hos Albert om
endes Moder; dette Minde forøgede hans Frygt, og
an sagde alvorlig: „Jeg har hverken Ret eller Magt
l at holde Dig borte fra, hvad jeg kalder en farlig
Vej, — men tænk et Øjeblik paa, hvad din Bedste-
moder vilde have sagt, dersom Du havde spurgt
ende."

Uvilkaarligt bøjede Antoinette sit Hoved og sagde
edrøvet: „Bedstemoder havde talt, ligesom Du, Onkel,
g maaske endnu alvorligere, thi hun syntes jo altid,
t der var saamange Fristelser for os unge."

„Og hun havde gjort bitre Erfaringer," sagde Albert.

Antoinette vedblev: „Du maa ikke tro, at jeg er uvidende om, at min Moder har været troløs, men hvorledes og ved hvem, bryder jeg mig ikke om at vide, ellers havde jeg for længe siden spurgt Dig derom; thi Bedstemoder nænnede jeg jo ikke at bedrøve, hun havde haft store Sorger, og derfra hidrørte hendes Frygt og de idelig gjentagne Advarsler. De ere ikke glemte, saa lidt som jeg nogen Sinde vil kunne glemme hendes fromme og elskelige Færd. Men min Natur er vidt forskjellig fra hendes, — jeg maa ud at prøve mine Evner og Kræfter, der er altfor meget Liv i mig til, at en stille Hjemmets Gjerning kan udfylde min Sjæl; — den svinger sig op imod, hvad der er stort og skjønt og den har Kraft til at trodse og overvinde, hvad der er usselt og smaat. Frygt ikke" — sluttede hun med indsmigrende Venlighed, — „jeg skal med Guds Hjælp, ikke lade mig henrive til Daarskab og letsindig Kjærlighed, eller taabelig Forfængelighed, — men prøve mine Kræfter, — det maa jeg."

Endskjønt ingenlunde beroliget, vidste Albert ikke i Øjeblikket at opstille flere Hindringer, men i Tidens Løb vedblev han ufortrøden og ængstelig at modarbejde hendes Iver; men forgjæves. Den, som er gjennemtrængt af virkelig Kjærlighed og Sans for Skuespilkunsten, taber den aldrig fuldstændigt, selv om dens Livsbane bliver en hel anden. Hos Antoinette voxede den i Kraft og Inderlighed, trods den Modstand, hun havde at kæmpe med. Den mødte hende

paa flere Punkter og der hengik Aar, inden hun naaede frem til sin første Optræden.

Efter at hun, ved Oscars Bekjendtskab, var kommen ind under den nævnte Professors Beskyttelse, formaaede ingen, ikke engang Theatrets største Kunstnerinde, at holde hende fuldstændig borte. Hun blev prøvet, men Rollerne man gav hende til Indstudering, vare saa modsatte hendes Talents Retning, at dette ikke fik Lov til at vise sig og hun selv forblev usikker. Tillod hun sig at foreslaa det, som tiltalte hende, blev hun afvist, disse Roller vare alle i Fru R...s Hænder, det vilde være umuligt for en Begynder at rivalisere med hende, og da hun endelig engang fik en af disse, mødte hun før Prøven saa megen Uvilje og hørte medens den varede, saa mange lydelig udtalte, ironiske Bemærkninger af Fru R... og hendes Klikke, at hun modløs trak sig tilbage.

Men denne Følelse varede dog kun kort; hver Uge og Maaned bragte hendes Skjønhed og Aand mere Udvikling, og den aldrig slukte Higen indgav hende en Tanke og en Plan, som hun strax meddelte Oscar. Han var imidlertid bleven færdig med sit Studium, og da han var saaledes stillet, at han ikke ængstelig skulde søge efter Erhverv, havde han sine Aandsevner og Tiden til fri Raadighed og digtede og skrev af Hjertens Lyst. Dertil satte Antoinette nu sine Fremtidsforhaabninger, og hun gjorde ham det Forslag, at han skulde skrive et Drama, i hvilken der var en Hovedrolle, som passede for hende og der skulde ingen Møje spares, intet Middel lades uforsøgt,

det maatte blive antaget og opført og hun maatte faa sin Debut deri.

Imedens hun talte, lød det saa let for Oscars villige Øre, men snart indsaa han, hvor vanskelig og stor den Opgave var, som hun troede ham i Stand til at løse; dog afslog han ikke aldeles hendes Begjæring, men forlangte Tid til Tænkning og Overlæg, og hverken hans Tanker eller hans Fantasi undte ham Fred, forend han havde fundet et Stof, han kunde og vilde benytte. Han fordristede sig nemlig ikke til, ud af sig selv at skabe en fuldstændig original Digtning, han tog Historien til Hjælp, og i sin Søgen standsede han ved Hypathia, den Kvinde, som i Oldtiden optraadte som Datidens største Mathematiker og døde som Offer for sin Lære. Hvor lidet end Verdenshistorien beretter om hende, saa havde hendes skjønne Skikkelse alt tidligere vist sig for Oscars Tanke, og hans Fantasi havde omgivet hende med en Nimbus, der tiltog, da han, som udviklet Mand syslede med hendes Personlighed.

Hendes første Optræden i Læresalen, hvor lærde og ulærde, unge og gamle lyttede til hendes Foredrag, maatte være Indgangen til Dramaet, men afbrydes, forend det blev trættende. Senere maatte hun blive Gjenstand for Kjærlighed og selv føle dens Magt, i Kamp mellem Hjærte og Forstand, faa Lejlighed til at vise sin kvindelige Svaghed og stærke Sjæl; dertil maatte til Slutning al Lærdom og Filosophi vakle, da den kristne Læres Dogmer banede sig Vej til hendes Øren. Efter den rædselsfulde Forfølgelse maatte hendes gribende Død blive mildnet ved en Antydning

om, at det tilsidst var Bønnen til Kristus, der drog hende til Korset, hvor hun udaandede.

Saasnart han havde opsat Dispositionerne, lod han Antoinette kjende dem, hun var henrykt og sparede ikke paa rosende og opmuntrende Ord; netop saaledes kunde hun ønske at optræde, og hun skulde ikke spare paa Studium og Flid for at vise sig sin Broders Digtning værdig. I sin overstrømmende Ildfuldhed jog hun forbi alle Hindringer, som endnu skulde overvindes, men Oscar saa dem, i det mindste dem han selv havde at beseire, og der indtraf hos ham, som vist hos enhver tænksom Forfatter, Mismods Øjeblikke, hvor det hele forekom ham mat, og han tvivlede om Evne til at gjengive, hvad der foresvævede ham.

Imidlertid omgikkes han i Tankerne saa længe med de Personer, han vilde fremstille, indtil de stode, som levende for ham; han kjendte deres Karakter, han hørte dem tale og han saa dem færdes om sig; de vexlende Scener glede forbi hans indre Øje, Aarhundreder og Afstande var bortvejrede, han var i Alexandria, han følte den mægtige Strømning igjennem sine Aarer, som brusede ved Overgangen fra Oldtiden til dens Afløser, den tidligste, saakaldte Middelalder; de skarpsindige Svar laa paa hans Tunge, saa Pennen næppe formaaede at nedskrive dem saa hurtigt, som de indfandt sig.

Ogsaa Hypathias rene Sprog forstod han at gjengive i smukke Ord; han saa hele Tiden Antoinettes yndige Skikkelse staa for sig, og det faldt ham let at beskrive Hypathias Skjønhed og Sjæleadel, og da Kjærligheden bragte hende Længsel og Smerte, da

følte han den i sit inderste Væsen, saa han delte hendes Lidelser, og følte sig frigjort, da hun ren som Liljen gik bort fra sit Livs Strid og Nød.

Da han oplæste sit fuldendte Værk for Antoinette, grebes hun stærkt af dette Livs=Drama, hun opfattede enhver Nuance af Karakteren og var især rørt og taknemmelig over, at han havde lagt alle disse vexlende Stemninger og alle disse løftende Ord i hendes Rolle. „Saafandt jeg ejer den mindste Gnist af Geni," — udbrød hun begejstret, — „da skal jeg give dine Ord, dine Vers Flugt og Skjønhed; og som Du hjælper mig op paa Skuepladsen for min Længsel, saaledes skal jeg løfte og bære Dine Tanker ud over Tilhørernes Kreds og sikkert begrunde Din Berømmelse.

Oscar rystede smilende paa Hovedet og sagde: „Det er for meget, — Du rives med af det franske Blod, som der flyder i dine Aarer, men husk paa, vi er ikke i det exentriske Frankrig, men i det rolige, ofte uimodtagelige Danmark. Lad os nu allerførst se, om det bliver antaget til Opførelse."

Som vi alt have sagt, havde Oscar Bekjendtskaber, der formaaede at bane ham Adgang til den gamle Etatsraad, som dengang var Chef for Theatret, og derhen bragte han nu sit Drama. Han mødte velvillig Godhed og bad dernæst, om han turde bringe sin Søster til Etatsraaden; den kvindelige Hovedrolle var skreven med Tanken paa hende, og hun havde allerede indstuderet Partiet.

Den gamle Mand rystede smilende paa Hovedet og sagde: „Min unge Ven, De kjender ikke alle de Hensyn, der maa tages, naar man vil skaffe en ukjendt

Forfatters Arbejde frem, og endnu mere, naar man vil give en ung Begynderinde en ny, stor Rolle til Debut. Jeg tør intetsomhelst love Dem, — „vedblev han, imedens han bladede i Manuskriptet," — men jeg vil sige Dem, at skulde jeg, efter at have gjort mig bekjendt med dette, føle mig foranlediget til at ønske at høre deres Søster fremsige noget deraf, da kan det ikke ske her, men i mit Hjem. Den største Hemmeligheds Holden maa iagttages, ingen maa ane, at De er Forfatteren eller at Deres Søster vil spille en Rolle deri, forend Stykket er antaget; thi det vil, selv i det heldigste Tilfælde, blive vanskeligt at gjennemføre dette, uden at vække Jalousi og Intriguer, som kan kue de største Talenter for lang Tid. Dog", sluttede han godmodigt, — „jeg vil ikke betage Dem Modet, men bede Dem i Stilhed at afvente et Bud fra mig, — deres Adresse ser jeg, er vedlagt." — Og med en ærbødig Hilsen til Afsked, forføjede Oscar sig bort.

Det Budskab, han havde at bringe Antoinette, forekom hende strax meget lovende, og hun levede i de første Dage derefter i glad Forventning. Denne gik gradvis over til pirrelig Spænding, thi der hengik flere Uger, inden der kom Bud fra Etatsraaden. Denne lange Ventetid forekom de unge, utaalmodige Sind, næsten uudholdelig.

Endelig kom en lille Billet med Udskrift til hendes Broder, — hun greb den med skjælvende Hænder, men da Adressen og hele Billettens Udseende syntes at tyde paa, at det kom fra en Damehaand, turde hun ikke aabne den, men maatte holde ud, til Oscar kom hjem. Saa fløj hun ham i Møde, og de læste nu

sammen de faa Linier, som vare understrevne med Etatsraadens Navn. Det var en Opfordring til dem begge, om at indfinde sig i hans Bolig den paafølgende Aften, for at Tragedien kunde blive oplæst af Antoinette og nærmere Aftale finde Sted.

I overstrømmende Glæde kastede hun sig om Broderens Hals og udmalede alle de Triumfer, der ventede ham. Han var mindre sangvinsk, og Albert var utrættelig i at lægge Dæmper paa alle Forhaabninger. Han befandt sig paa dette Tidspunkt i fuldkommen Uklarhed med, hvad der var galt eller rigtigt. Han bebrejdede sig, at han saa daarligt udførte det Hverv, som Hilda havde betroet ham, han var overbevist om, at hun aldrig vilde have billiget, hvad hendes Børneborn levede og aandede for, og at Antoinettes Lyst til Scenen vilde være bleven modarbejdet af yderste Evne, — men han stod magtesløs over for dem begge, og følte sig desuden undertiden berørt af den Enthusiasme, som de vare grebne af og samtidig med, at han ønskede, at Afgjørelsen udefra, maatte forstyrre deres Livsplan, gyste han tilbage for den Smerte, som Skuffelsen vilde fremkalde.

Under Antoinettes og Oscars Forberedelser til Prøven hos Etatsraaden, gik han urolig omkring dem og havde snart en beroligende Ytring og snart et trøstende Ord. „Det var jo ikke alt i Verden, — der var dog andet end Digt og Skuespilkunst, — han havde erhvervet sig Formue for at gavne og glæde Dem — trængte De til en Adspredelse og Opmuntring, saa kunde de faa Rejsepenge og Ledsagelse af ham; — thi han vilde følge dem, — den Betingelse stillede

han. Han havde lovet deres Bedstemoder at vogte Dem for Fristelser og Farer, og gjorde han det end daarligt her hjemme, — saa var han dog mere kjendt med Forholdene i fremmede Lande."

Disse kjærlige Tilsagn og mismodige Selvbebrejdelser forstod Antoinette at bringe til Tavshed, dels ved Forsikringer, men tillige ved, med sit stolte Smil at sige: „Kjære Onkel, vi er jo ikke Børn mere, men voxne Mennesker, som maa kunne stole paa sig selv. Jeg føler i mig en Modstandsevne, en Usaarlighed, som netop har sit Ophav i min Kjærlighed til den Kunst, jeg vil vie mine Tanker og Følelser. Tomhed og Uvirksomhed avler Længsler og nærer Tilbøjeligheder, som oftere kan føre til Fald, end de Farer, Du tror, der venter mig paa min Kunstnerbane. Dog —," afbrød hun sig selv med en barnlig Latter, — „lad os ikke tale saa meget eller for stort om Kunstnerfald og Fristelser, maaske sidder jeg i Aften, ved min Hjemkomst, som Dido paa Karthagos Ruiner."

XVI.

Det var med indvendig Bæven, at Søskendeparret betraadte Etatsraadens Hjem, og de bleve overraskede ved at blive modtaget af en lille ældre Dame, som med elskværdig Venlighed præsenterede sig selv, som Etatsraadens Svigerdatter, hvem han havde bedet at være til Stede. Da han selv kom ind, gjentog

han denne Meddelelse og tilføjede, at han havde begaaet denne Indiskretion, fordi hans Svigerdatter, Fru K... besad et fint Øre og en udviklet Kunstsans, hvorfor han ønskede at føje hendes Bedømmelse til sin egen. Maaden, paa hvilken disse Ord bleve sagte, var ligesaa hjertelig, som hele Modtagelsen og der kom derved mere Ro over de unge. Dog maatte Antoinette tage hele sin Selvbeherskelse til Hjælp, da hun skulde oplæse Tragedien.

Oscar sad som paa Naale og formaaede i Begyndelsen ikke at løfte sit Blik fra Gulvet, men da nogle Scener vare oplæste og Antoinette var kommen til sine egne Repliker, rejste hun sig, traadte lidt tilbage i Værelset og fremsagde Verseue flydende og med sjælfuldt Udtryk. Hun rakte Bogen til Oscar, — han maatte oplæse det mellemliggende, og hun spillede sig efterhaanden saaledes ind i Rollen, at hun glemte Omgivelserne og i Mimik og Bevægelser var den skjønne, stolte Hypathia. Uden Kostume, uden Rekvisiter, blot ved sine Bevægelser, Stillinger og naturlige Overgange, levendegjorde hun Digtningen, saa at hendes tre Tilhørere hver paa sin Maade, bleve henrevne. Oscar kunde næsten ikke oplæse de mellemliggende Repliker, saa stor var hans indre Bevægelse; thi hans Værk forekom ham at være forvandlet og forstørret, da hans skrevne Ord gik over Søsterens Læber. Fru K... sad stille med foldede Hænder og med milde Taarer paa Kinderne og endelig Etatsraaden, — den egentlige Dommer, han sad rolig i sin Stol, men der sporedes oftere en stærk Bevægelse over

hans elskelige Ansigt, og han tørrede en Gang imellem en Taare bort fra de rynkede Kinder.

Da ingen tænkte paa at afbryde, blev hele Tragedien gjengivet, og først da den var til Ende, følte man hvor længe den havde varet. Etatsraaden rejste sig, aandede dybt og efter at have set paa sit Uhr sagde han: „Hjærtelig Tak begge to, — det har været mig mere end en Fornøjelse, — det har været mig en Nydelse og saa vist, som jeg formaar noget, saa skal dette Arbejde antages, og de kjære Frøken, komme til at optræde deri, det har De min Haand paa.“ Og han rakte en Haand til hver af Søskendene, og Antoinette kunde, i sin overstrømmende Glæde, ikke lade være at trykke den til sine Læber.

„Nej, nej! det er for meget,“ — sagde den gamle Mand afværgende, idet han saa mildt paa hende, og dernæst vendte han sig til Oscar og sagde: „Nu mener jeg, at det er bedst, at jeg bringer deres Manuskript til Censor, — vi skulle sammen paa Fredag. Saa anbefaler jeg det — dog med Maade, ellers fremkalder jeg strax Opposition, og senere indhenter jeg hans Mening og driver paa Opførelsen. De kjære Frøken“ — vendte han sig til Antoinette, — „indstuderer yderligere Rollen, men forholder Dem rolig, indtil deres Broder faar Svar, at hans Arbejde er antaget. Saa til den Tid kommer De her, inden Rollerne ere uddelte, og jeg ledsager Dem til Theatret, hvor De selvfølgelig atter maa underkaste Dem en Prøve; jeg skal saa forebringe Deres Ønske om at faa deres første Debut i Tragedien, og De faar saa formodentlig et bestemt Løfte derom. Uden at give

den mindste Hentydning til hvem Forfatteren er, skal jeg lade skinne igjennem, at det er en Ven af mig, — saa tror man sikkert, at det er en gammel Person," — tilføjede han smilende, — „og det skader aldrig. Skulde der komme Indsigelse imod, at en uvant Skuespillerinde faar en saa stor Rolle, erklærer jeg, at det er Forfatterens Ønske, — han har skrevet den for Dem, det er jo ingen Usandhed."

Saa venligt, saa imødekommende var den gamle Herres hele Væsen imod de to Søskende, da de, efter at have deltaget i Aftensmaaltidet, toge Afsked, og de vare gjennemtrængte af Taknemmelighed og lyse Forhaabninger.

Som det var aftalt, saaledes blev det; efter nogle Dages Forløb blev Antoinette opfordret til at komme til Etatsraaden og ledsaget af ham, stededes hun til Prøven, hvor flere Herrer vare til Stede. Kun nogle enkelte Scener bleve gjengivne, og det faldt hende lidt vanskeligt at komme rigtig i Aande; dog blev Dommen, at man fandt hendes Præstation lovende, og det blev fastsat, at Prøverne snarest muligt skulle begyndes og drives med Kraft, at Opførelsen ikke skulde udsættes for længe.

Oscar var udelt glad i denne Tid; Antoinette havde derimod sine svære Timer; thi efter at hun ved de første Prøver havde spillet saaledes, som hun havde opfattet Rollen, indfandt Fru R... sig en Dag ved Prøven, og krænket, som hun var over, at denne ukjendte unge Pige dog havde banet sig Vej til Scenen, vidste hun at paapege utallige Fejlgreb og Mangler ved Antoinettes Spil og Bevægelser. „Disse vare

ikke afrundede, — som hendes hele Væsen var for dristigt, ikke tilstrækkeligt beherskct;" ja! der var et helt Synderegister imod Form og Skjønhed, som blev tilhviskct Instruktøren og af ham igjen forebragt Antoinette. Hun blev ubehagelig overrasket, svarede første Gang intet, men da hun ved hver Prøve fik nye og flere Paamindelser, rejste hendes heftige Natur sig, og hun svarede med blussende Kinder: „Saavidt muligt skal jeg følge den Instrux, der bliver mig givet, men hovedsagelig maa jeg spille, som mit Naturel og min Opfattelse tilsiger mig, — saa maa Publikum dømme og jeg tage Følgerne."

Ogsaa i Henseende til Dragterne havde hun en Del at overvinde; thi ogsaa til denne havde Fru R... strakt sin Indflydelse. Det mindst klædelige og mest afblegede var taget frem til Brug for hende, men Antoinette, som anede Skinsygen der stod bagved, lagde en rigelig Gave i Theaterskrædderindens Haand og sagde venligt: „Brug disse Penge til at pynte lidt paa min Dragt, lad især Draperierne blive folderige og smukke, og jeg skal være Dem taknemmelig."

Ikke, som Forfatter, men kun som Antoinettes Broder, havde Oscar Adgang til de sidste Prøver, og fra hans Dom haabede hun at faa sin bedste Opmuntring, som hun ogsaa behøvede; thi under de mange Rettelser og mangfoldige Prøver sløvedes hendes Ildfuldhed og Mod. Hun fandt de idelige Gjentagelser saa trættende og syntes, at idet Digtningen blev ligesom udstykket og hver Rollehavende instrueret, tabte den sin Duft og Ejendommelighed, saa at hun tilsidst med Bekymring tænkte paa, hvordan Modtagelsen vilde

blive, naar Opførelsen endelig oprandt. Oscar, som kjendte hver Fold i Søsterens Indre, gættede hendes Frygt, men udtalte sig ikke, han vilde ikke i mindste Maade forøge den Spænding, hvori hun levede.

Den var paa selve Dagen saa stor for dem begge, at de uvilkaarlig undgik at være sammen, og da Theatervognen afhentede Antoinette, vexlede de kun et trofast Haandtryk, men hævede som ved en fælleds Indskydelse deres Blikke op imod Hildas Billede, som om de vilde inddrikke Haab og Tillid af dets milde og fredelige Udtryk.

Oscar havde ikke Mod til at indtage nogen iøjnefaldende Plads i Theatret, han sad langt tilbage i en Loge og Albert i hans Nærhed. Dersom blot en lille Brøkdel af Publikum kjendte den Tilstand, hvori en Debutant befinder sig, hvad enten han eller hun er skabende eller fremstillende, da vilde den strænge, ofte ubillige Kritik maaske til Dels forstumme; thi vel er det hverken Smerte eller Lidelse, men det er pinlig Uro, Opriven af alle Nerver og Spænding af alle Sjælens Strænge. Den udøvende Kunstner maa dertil bekæmpe al denne Bevægelse, det frygtsomme, urolige Jeg skal skydes til Side, at alle Evner ofres den digtede Person. Antoinette udtømte alt dette, inden Tæppet gik op, hver Fiber dirrede, idet hun traadte ind paa Scenen, men næppe var hun derinde, saa gled alle personlige Fornemmelser af hende, og hun stod som Hypathia paa Alexandrias Gade.

Alberts skærpede Sans opfangede flere Udbrud af de omkringsiddende Tilskuere, og han, som dog havde set saa meget, syntes aldrig at have set en skjønnere

Kvinde, end den, som nu stod for ham, med det yndige Ansigt, det blanksorte Haar i rige Lokker og den folderige Dragt om den slanke Skikkelse. Det første Blik, som hun roligt og alvorligt sendte ud imod Publikum, elektriserede især Herrerne, og den uvillige eller kritiske Forventning, hvormed man havde fulgt Indledningen, steg snart til Interesse, da hun paa Katheдret i Læresalen udtalte sine Læresætninger i flydende Vers og med et klangfuldt, tydeligt Organ. Saa veg alle trættende Indtryk, og Publikum lyttede til med spændt Opmærksomhed.

Hun mærkede det og ubevidst forøgede det hendes Kraft og Varme, det bragte Glans i hendes Øjne, Rødme til hendes Kinder, og Brystet steg og sank under den Veltalenhed, som beaandet gik over hendes friske Læber. Bifaldet, som paa Scenen lød fra hendes forsamlede Disciple, optoges og fordobledes af Tilskuerne, og Tæppet efter første Akt faldt under almindelig Applaus.

Oscar, som næsten aandeløs havde glemt alt omkring sig, vaktes til Bevidsthed ved at føle en Haand paa sin Skulder; det var Albert, som, glemmende alle Advarsler, saa straalende glad ud og hviskede: „Over al Forventning — ikke sandt?“

„Ja glimrende!“ — lød Oscars sagte Svar, — „jeg er hende grænseløs taknemmelig!“

„Aa,“ — sagde Albert hurtigt, — „I staa ved hinandens Side, Du har jo rakt hende en hjælpende Haand — hun passer udmærket til Rollen. Men lad os ikke triumfere for tidligt.“

„I anden Akt har hun mindre at gjøre," — hviskede Oscar, „blot den ikke vil kjede Folk."

Denne gik ogsaa over Scenen uden at vække særlig Interesse, dog faldt ikke et Ord af hvad hun havde at sige, dødt til Jorden; hun forstod at give hver lille Replik den Betoning, den fordrede og gjorde Overgangene fra Ironi til Spøg saa naturlig, at man følte Braadden, men tillige det barnlige Sind, som laa bagved.

Saa kom i tredje Akt Kjærligheden, og hun blev Kvinde i Ordets reneste Betydning, Følelserne raadede, hun var Liv og Lykke, inden Forstanden og Pligtfølelsen vaagnede og bragte Kamp indtil Fortvivlelse. Hun glemte al Instruktion, spillede som Inspirationen indgav hende og rev alle med sig, saa at stormende Bifald fulgte hendes Bortgang.

Oscar hviskede til Albert: „Hvor jeg er lykkelig, og hun maa ogsaa være det." Onklen nikkede til Svar, han vilde ikke kalde disse Strømninger for Lykke.

Sidste Akt med de misfornøjedes Knurren fulgtes i Tavshed, og Oscar troede allerede at spore Træthed hos Publikum, men da Hypathia kom ind, med den stolte Nakke bøjet og Blikket tungsindigt sænket imod Jorden, da forøgedes atter Interessen; med blød, bevæget Stemme omtaler hun sin Kjærlighed som en livsalig Drøm og hensunken i Erindringer mærker hun endnu ikke Forfølgelsen, hun er Gjenstand for, førend de vilde, fanatiske Skarer omringe hende. Underlagt høje Indtryk begriber hun ikke deres Hensigt og forsøger at tale til dem, at paakalde det gode i dem,

det ædle i deres Sjæle og Hjærter, men hun bliver ikke forstaaet, det er ikke den lyttende, beundrende Skare, hun har belært og levet for, men et rasende, vildledt Folk, der, uden Fornuft og uden Maadehold kaster sig over sit Offer. Skridt for Skridt viger hun tilbage, der er Højhed og Adel i enhver Bevægelse, og da hun endelig trængt fra alle Sider, søger Tilflugt under Korset og klamrer sig til dets Fod, da var der et Udtryk i hendes Ansigt, som paa en Gang viste Dods Angst og kvindelig Kyskhed; thi da Hoben sonderrev hendes Klæder, samlede hun med yndefuld Hast det løse Gevandt om sit Legeme, saa at hun udaandede, uden at blotte sine skjonne Former.

Tæppet faldt — og der indtraadte nogle Øjeblikkes Stilhed, den sidste gribende Scene havde efterladt et Indtryk, der ej strax kunde afkastes, men lidt efter brød Bifaldet løs, kraftigt og vedholdende, uden at nogen Mishagsytring blandede sig deri.

Oscar rejste sig langsomt og forlod nølende sin Plads, han var betagen, beruset, saa at han næppe sansede, hvor han var. Albert trykkede hans Haand og hviskede: „Til Lykke! — I have vundet Sejr!“ — I næste Øjeblik banede en ung Mand sig Vej til Oscar, greb hans Haand og sagde sagte: „Jeg gratulerer af ganske Hjærte, det kan man kalde en Debut! — gaar Du hjem eller følger Du med os?“

„Nej Tak!“ — svarede Oscar hurtigt, — „jeg maa hjem til Antoinette — jeg har hende at takke for saa meget,“ — og med et venligt Blik til Afsked drog han Onklen med sig og skyndte sig til den

Udgang, hvor Antoinettes Vogn holdt, han længtes efter hende.

Albert forstod ham, steg i en Droske og skyndte sig hjem for at modtage dem. Der hengik ikke saa kort Tid, inden Antoinette kom ned, den heldige Debutantinde havde hørt saa megen Ros og Smiger, at hun var idel Taknemmelighed; men allermest havde det dog glædet hende, at den gamle Etatsraad var gaaet op paa Theatret og havde ytret sin Glæde og Anerkjendelse i hjærtelige Ord. „De maa ogsaa bringe deres Broder min bedste Lykønskning," — tilføjede han sagte, — „det Navn, vi endnu vil fortie, vil, med Guds Hjælp, en Gang lyde imellem vore bedste Digtere — sig ham det, og" — sluttede han, — „vil De og han tilbringe en Aften sammen med mig, min Svigerdatter og et Par gode Venner, saa kom til os i Morgen, saa holder vi en Fest."

Antoinette takkede og naaede endelig ned til Vognen, hvor Oscar ventede hende. Uden at tænke paa, hvor de befandt sig, kastede de sig i hinandens Arme, og Taarerne randt nedad Antoinettes Kinder, hvorved den stærke Spænding hun havde været i opløstes og gik over til henrykte Udbrud.

Og Haand i Haand sade de to lykkelige Søskende, spurgte og fortalte livligt, de korte Minuter til Vognen holdt i Porten og Albert modtog dem med Glæde og Lykønskninger. Opgangen og Værelserne straalede af Lys, men Antoinette saa det næppe; efter at have omfavnet Onkelen, ilede hun hurtigt ind i Dagligstuen, og idet hun med taareblændede Øjne saa op imod Hildas Billede, sagde hun begejstret: „Elskede

Bedstemoder, — ved Du, hvor lykkelige dine Børn ere — føler Du den Taknemmelighed, der gjennemstrømmer os? — gid jeg kunde lægge mit Hoved i dit Skjød og sige Dig, at jeg aldrig, aldrig skal glemme dine Grundsætninger, dine Raad og dine Advarsler, — de skal lyde i mig, hvor jeg færdes og hvad jeg end skal opleve, frygt ikke for mig, fromme Bedstemoder." Og da Oscar og Albert vare komne til, vendte hun sig imod den sidste og sagde: — „Og saa har jeg jo Dig, kjære trofaste Onkel, Du har Ret og Lov til at sige mig det, hvis jeg nogen Sinde bliver bedaaret af Smiger og Forfængelighed."

„Ja, det samme siger jeg," — faldt Oscar ind, „Du er vor vækkende Samvittighed, hvad skulde vi gjøre uden Dig."

En Bevægelse, stærkere end de kunde forstaa, greb Albert, idet han hørte disse tillidsfulde Ord, de kvægede hans Sind, som aldrig kunde frigjøre sig fra Erindringer om Svaghed og Brøde, og han trykkede taknemligt deres fremrakte Hænder. For at skjule sin Bevægelse, bad han dem indtrængende at gaa ind i Spisestuen, hvor han og gamle Olsen havde gjort festlige Tilberedelser. Bordet var smykket med Lys og Blomster og Søskendenes Livretter og fine Vine vare fremsatte, men Oscar opdagede strax, at der ved hans Kuvert laa en Rose, omsnoet af en Laurbærgren. Han greb den hurtigt og spurgte: „Onkel, er den fra Dig?" —

„Nej, min Ven," — svarede Albert, — „den har en anden Haand bragt og lagt der, — men jeg maatte ikke sige hvem."

Oscar saa ind i Rosens fine Blade og hviskede henrykt: „Skulde der ligge et Haab — et Løfte gjemt i dette rosenrøde Skjul?“ — men da han huskede, at han ikke var alene, spurgte han: „Vil Du Onkel, sige mig, var det en Dame?“

„Ja, det var en Dame, — en ung Dame, Navnet maa jeg ikke sige,“ lød Alberts Svar, — „men det behøves vist heller ikke,“ — tilføjede han spøgende, da han saa Oscars lykkelige Smil, — „Du aner nok, at et varmt Pigehjærte i Aften har banket, baade af Angst og Glæde, da dit Værk gjorde Lykke.

Oscar tav, men da Antoinette lagde sin Haand paa hans Skulder og saa ham ind i Øjnene, sagde han nølende: „Du ved, at min Ven, Axel Brun er lidt i Familie med Etatsraad K...s, han har jo været min fortrolige og skaffede os Adgang til Etatsraadens Protektion. Han lykønskede mig ogsaa, da Forestillingen var forbi — og vilde have mig hjem med, — men det vilde jeg selvfølgelig ikke.“

„Og saa“ — faldt Antoinette ham i Talen, — „saa maatte hans stakkels Søster, — den søde Magna, nøjes med at bringe Dig en Laurbærgren og en Rose; det ligner hende aldeles. Jeg forlanger ingen bedre Svigerinde,“ — føjede hun munter til, — „Du har min Velsignelse!“ — og med komisk Pathos lagde hun Haanden paa hans Hoved.

Han unddrog sig dette og sagde alvorligt: „Vi spøge ikke med hvad der er Maalet for mine kjæreste Ønsker, og i Aften har jeg faaet frejdigt Mod til Livet og Kjærlighed til hele Verden.“

„Ja, Livet er skjønt og Menneskene gode," — faldt Antoinette ind, — „i Aften er jeg lykkeligere, end jeg nogen Sinde kan blive det; thi Kjærlighed, Ægtestand og andre bestemte og begrundede Følelser og Forhold passe ikke for mig. Jeg maa flagre, flyve højt, og skulde jeg end brænde Vingerne, saa vil vel nok Svingfjedrene voxe ud igjen og mit Mod og min Kraft ikke lammes, naar der kommer Skjær og Skyer paa min Kunstnerbane. Og de vil jo komme — sluttede hun alvorligt, thi kun igjennem Kamp kan man vinde Sejr."

Albert, som gjærne vilde lede Samtalen i et roligere Spor, tog nu sit Glas og udbragte en Skaal for den Sejr, de i Aften havde naaet uden stor Kamp, men da den var drukket, sagde Oscar alvorlig: „Vi have gjort et heldigt Skridt, og vi ville ikke forstyrre vor lykkelige Stemning ved at dvæle ved, hvad vi have i Vente, men jeg er overbevist om, at der vil falde bitre Draaber i vor Begejstrings rene Drik, og det maa være saaledes, Menneskenaturen udvikles og trives kun under Lys og Skygge."

Han havde talt profetiske Ord; thi medens han og Antoinette priste Livets Lyksalighed og Menneskenes Godhed og Kjærlighed, vare allerede de spidse Penne i Gang, for, i en „vejledende" Kritik — som det hedder, at udpege Manglerne, saa vel ved Tragedien, som ved Udførelsen, for at Publikum ved næste Opførelse kan møde med skærpet Sans og faa — mindre Nydelse.

Store, alvorlige Skygger vil rimeligvis, i Tidens Løb, gaa over de nu saa glade Søskende, deres Livs

Billedbog vil ogsaa have sine mørke Sider; men vi ville ikke udmale disse, men slutte med det lyse Billede, som dannedes, idet Troskab, Ungdom og Kjærlighed samledes i en begejstret Higen imod hvad der er skjønt og ædelt i Livet.

1887.

